

Ta Chỉ Là Phường Nhan Khổng

Contents

Ta Chỉ Là Phường Nhan Khổng	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Kiếp Thứ Nhất 1-10	3
2. Quyển 1 - Chương 2: Kiếp Thứ Nhất 11-20	4
3. Quyển 1 - Chương 3: Kiếp Đầu Tiên 21-30	5
4. Quyển 1 - Chương 4: Kiếp Đầu Tiên 31-40	6
5. Quyển 1 - Chương 5: Kiếp Thứ Nhất 41-50	7
6. Quyển 1 - Chương 6: Kiếp Đầu Tiên 51-60	9
7. Quyển 1 - Chương 7: Kiếp Đầu Tiên 61-70	10
8. Quyển 1 - Chương 8: Kiếp Đầu Tiên 71-80	11
9. Quyển 1 - Chương 9: Kiếp Đầu Tiên 81-90	13
10. Quyển 1 - Chương 10: Kiếp Đầu Tiên 91-100	15
11. Quyển 1 - Chương 11: Kiếp Đầu Tiên 101-110	16
12. Quyển 1 - Chương 12: Kiếp Đầu Tiên 111-120	18
13. Quyển 1 - Chương 13: Kiếp Đầu Tiên 121-130	19
14. Quyển 1 - Chương 14: Kiếp Đầu Tiên 131 - 140	21
15. Quyển 1 - Chương 15: Kiếp Đầu Tiên 141-150	23
16. Quyển 1 - Chương 16: Kiếp Đầu Tiên 151-160	24
17. Quyển 1 - Chương 17: Kiếp Đầu Tiên 161-170	26
18. Quyển 1 - Chương 18: Kiếp Đầu Tiên 171-180	28
19. Quyển 1 - Chương 19: Kiếp Đầu Tiên 181-190	30
20. Quyển 1 - Chương 20: Kiếp Đầu Tiên 191-200	32
21. Quyển 1 - Chương 21: Kiếp Đầu Tiên 201-210	34
22. Quyển 1 - Chương 22: Kiếp Đầu Tiên 211-220	35
23. Quyển 1 - Chương 23: Kiếp Đầu Tiên 221-230	36
24. Quyển 1 - Chương 24: Kiếp Đầu Tiên 231-240	38
25. Quyển 1 - Chương 25: Kiếp Đầu Tiên 241-250	40
26. Quyển 1 - Chương 26: Kiếp Đầu Tiên 251-260	41
27. Quyển 1 - Chương 27: Kiếp Đầu Tiên 261-270	43
28. Quyển 1 - Chương 28: Kiếp Đầu Tiên 271-280	44
29. Quyển 1 - Chương 29: Kiếp Đầu Tiên 281-290	46
30. Quyển 1 - Chương 30: Kiếp Đầu Tiên 291-300	47
31. Quyển 1 - Chương 31: Kiếp Đầu Tiên 301-310	48
32. Quyển 1 - Chương 32: Kiếp Đầu Tiên 311-320	50
33. Quyển 1 - Chương 33: Kiếp Đầu Tiên 321-330	51
34. Quyển 1 - Chương 34: Kiếp Đầu Tiên 331-340	52
35. Quyển 1 - Chương 35: Phiên Ngoại 1 : 1-10 (thượng)	53
36. Quyển 1 - Chương 36: Phiên Ngoại 1 – Thượng 11-15	54
37. Quyển 1 - Chương 37: Phiên Ngoại 1 (hạ) 16-20	55
38. Quyển 1 - Chương 38: Phiên Ngoại 1 – Hạ 21-32	56
39. Quyển 2 - Chương 1: Kiếp Thứ Hai 1-10	58
40. Quyển 2 - Chương 2: Kiếp Thứ Hai 11-20	59
41. Quyển 2 - Chương 3: Kiếp Thứ Hai 21-30	60

42. Quyển 2 - Chương 4: Kiếp Thứ Hai 31-40	62
43. Quyển 2 - Chương 5: Kiếp Thứ Hai 41-50	63
44. Quyển 2 - Chương 6: Kiếp Thứ Hai 51-60	64
45. Quyển 2 - Chương 7: Kiếp Thứ Hai 61-70	66
46. Quyển 2 - Chương 8: Kiếp Thứ Hai 71-80	68
47. Quyển 2 - Chương 9: Kiếp Thứ Hai 81-90	69
48. Quyển 2 - Chương 10: Kiếp Thứ Hai 91-100	70
49. Quyển 2 - Chương 11: Kiếp Thứ Hai 101 - 110	71
50. Quyển 2 - Chương 12: Kiếp Thứ Hai 111-120	73
51. Quyển 2 - Chương 13: Kiếp Thứ Hai 121-130	74
52. Quyển 2 - Chương 14: Kiếp Thứ Hai 131-140	75
53. Quyển 2 - Chương 15: Kiếp Thứ Hai 141-150	76
54. Quyển 2 - Chương 16: Kiếp Thứ Hai 151-160	77
55. Quyển 2 - Chương 17: Kiếp Thứ Hai 161-170	79
56. Quyển 2 - Chương 18: Kiếp Thứ Hai 171-180	81
57. Quyển 2 - Chương 19: Kiếp Thứ Hai 181-187	82
58. Quyển 2 - Chương 20: Kiếp Thứ Hai – Phiên Ngoại 1 – 10	83
59. Quyển 2 - Chương 21: Kiếp Thứ Hai – Phiên Ngoại 11 – 20	84
60. Quyển 2 - Chương 22: Kiếp Thứ Hai – Phiên Ngoại 21 – 33	86
61. Quyển 3 - Chương 1: Kiếp Thứ Ba 1 – 10	87
62. Quyển 3 - Chương 2: Kiếp Thứ Ba 11 – 20	88
63. Quyển 3 - Chương 3: Kiếp Thứ Ba 21 – 30	90
64. Quyển 3 - Chương 4: Kiếp Thứ Ba 31 – 40	91
65. Quyển 3 - Chương 5: Kiếp Thứ Ba 41 – 50	92
66. Quyển 3 - Chương 6: Kiếp Thứ Ba 51 – 60	94
67. Quyển 3 - Chương 7: Kiếp Thứ Ba 61 – 70	95
68. Quyển 3 - Chương 8: Kiếp Thứ Ba 71 – 80	97
69. Quyển 3 - Chương 9: Kiếp Thứ Ba 81 – 90	98
70. Quyển 3 - Chương 10: Kiếp Thứ Ba 91 – 100	99
71. Quyển 3 - Chương 11: Kiếp Thứ Ba 101 – 110	102
72. Quyển 3 - Chương 12: Kiếp Thứ Ba 111 – 120	104
73. Quyển 3 - Chương 13: Kiếp Thứ Ba 121 – 130	105
74. Quyển 3 - Chương 14: Kiếp Thứ Ba 131 – 140	110
75. Quyển 3 - Chương 15: Kiếp Thứ Ba 141 – 150	113
76. Quyển 3 - Chương 16: Kiếp Thứ Ba 151 – 160	114
77. Quyển 3 - Chương 17: Kiếp Thứ Ba 161 – 170	115
78. Quyển 3 - Chương 18: Kiếp Thứ Ba 171 – 180	117
79. Quyển 3 - Chương 19: Kiếp Thứ Ba 181 – 190	118
80. Quyển 3 - Chương 20: Kiếp Thứ Ba 191 – 199	119
81. Quyển 3 - Chương 21: Kiếp Thứ Ba – Phiên Ngoại 01 – 10	122
82. Quyển 3 - Chương 22: Kiếp Thứ Ba – Phiên Ngoại 11 – 22	123

Ta Chỉ Là Phương Nhan Không

Giới thiệu

Tên gốc: (Ta chẳng qua thấy người đẹp mà)Người dịch: Thể loại: Xuyên việt, trùng sinh, thanh mai trúc mã, 1-1,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-chi-la-phuong-nhan-khong>

1. Quyển 1 - Chương 1: Kiếp Thứ Nhất 1-10

01. Trước khi người anh em của tôi phải lòng anh trai tôi, tôi đã nghĩ mình thuộc team xuyên việt hạnh phúc nhất trần đời.

02. Nói đúng ra, gọi là người anh em có hơi tự dất vàng lên mặt mình. Trên thực tế, hẳn là thái tử đương triều, tôi là con thứ của thừa tướng kiêm bạn đọc (*) của thái tử.

() Vị trí cao hơn thư đồng, học cùng với vương tử. Ở Việt Nam, đến triều Nguyễn vẫn sử dụng khái niệm này, nên translator để nguyên bản Hán - Việt.*

03. Vào thời điểm tôi xuyên việt đến vương triều không có trong lịch sử này, nguyên thân đáng thương bị trượt chân chết đuối khi mới có 7 tuổi. Mà khi đó, anh trai cùng mẹ với nó đã 12, con đích trưởng, lại còn là loại tài cao 8 dẫu (**). Cha mẹ nó, à không, là cha mẹ tôi trai tài gái sắc gắn bó keo sơn, từ lúc cha đỗ trạng nguyên cưới con gái duy nhất của ân sư về đều chỉ biết có một vợ trên đời, trong nhà đừng nói đến thê thiếp, ngay cả một nha hoàn xinh đẹp cũng bó chả ra. Gia đình đại phú đại quý, cha mẹ tình sâu nghĩa nặng, trên mình còn có một người anh huynh hữu đệ cung, thật là điều kiện thuận lợi để sống một cuộc đời ăn chơi hưởng thụ.

(**) Tài cao bát dẫu, chỉ bậc kì tài trong thiên hạ. Xuất phát từ câu xưng tụng của thi nhân Tạ Linh Vận thời Nam Triều với thi nhân Tào Thực thời Tam Quốc: “Thiên hạ có một thạch tài, Tào Tử Kiến độc chiếm 8 dẫu, ta được 1 dẫu, còn 1 dẫu thiên hạ chia nhau.” Thạch, dẫu là các đơn vị đo thể tích thời cổ, 1 thạch bằng 10 dẫu.

04. Mà sự thật, tôi có không muốn ăn chơi cũng không được. Cái vị đang ngồi trên ngai vàng kia vốn dĩ là một tay đa nghi, con trai ông ta, người anh em của tôi nếu không phải là con trai duy nhất, thì có khi cái ghế thái tử ông ta còn om đến ngày về châu tiên tổ. Cha tôi đã làm đến chức tể tướng, lại còn rất được lòng người, anh tôi từ nhỏ thân đồng, đề tên bảng vàng trước 15 tuổi là chuyện dễ như ăn cháo; tôi mà lại thể hiện một chút thực lực của người xuyên không, thì không gọi là một nhà ba anh kiệt, mà phải gọi là trêu tức hoàng đế.

05. Nói cho đúng lương tâm, là một thằng thợ code, tôi cũng chả có cái thực lực quái gì của người xuyên không để mà phát huy. Trừ khi tôi ngâm đấng nuốt cay mà học kinh sử tử tập, rồi thể hiện đầu óc của thanh niên 20 tuổi trong thân xác thằng bé lên 7. Khổ nỗi, tôi lười.

06. Cho nên thiên thời địa lợi nhân hòa, nhị thiếu gia ăn chơi nhà thừa tướng cứ thế oanh liệt ra đời.

07. Nói đến ăn chơi, kì thật cũng có chút oan. Tôi cảm thấy so với mấy tay được coi là người tình trong mộng của các xuân khuê thiếu nữ ở kinh thành, chỉ khác mỗi một chỗ là bọn họ đi học, còn tôi thì không. Tôi mà dám đi lầu xanh, chơi cờ bạc hoặc cưỡng ép dân nữ, cha tôi có lấy dây lưng quất tôi sống dờ chết dở, mẹ tôi cũng chả thèm bôi cho tí thuốc. Nhưng bởi vì tôi có người cha 20 tuổi trúng trạng nguyên, còn có một người anh 15 tuổi đỗ thám hoa, nên cái thằng tôi không học không hành chạy nhảy khắp nơi, bị coi là công tử ăn chơi tuy rằng oan, thì cũng chả đến mức oan không chịu nổi.

08. Anh tôi đỗ thám hoa, hoàng đế khen hết lời thiếu niên có chí, khen cha tôi mấy câu biết cách dạy con,

sau đó, phong luôn tôi làm thái tử bạn đọc cho thằng con trai duy nhất. Cha tôi sợ toát mồ hôi, vì con mình bắt học vô thuật. Anh tôi sợ toát mồ hôi, vì em mình bắt học vô thuật. Tôi cũng sợ toát mồ hôi, bởi vì tôi đoán cái vị ngồi trên ngai vàng kia đang lo lúc về già không áp chế được thái tử đương hồi sung sức, nên tìm thằng bắt học vô thuật là tôi đến nhúng chàm con trai ổng, để con ổng không thành ra quá giỏi giang.

09. Trong chiếu thư chính thức, hoàng đế lệnh cho các thái phó của thái tử đối đãi tốt với tôi, không phạm lỗi lớn thì không được trách phạt; tôi biết ngay mình đoán đúng rồi. Nhưng lúc đó tôi cũng đek còn sợ nữa, bởi vì thằng ku thái tử kém tôi 1 tuổi kia, thật cmn đẹp không chịu nổi. Nhóc con mới 9 tuổi, trông mặt thì biết sẽ thành một soái ca làm rung động hàng ngàn hàng vạn trái tim thiếu nữ.

10. Hoặc là một số thiếu nam. Như tôi chẳng hạn.

2. Quyển 1 - Chương 2: Kiếp Thứ Nhất 11-20

11. Đúng vậy, tôi là gay, gei, đồng tính luyến, đoạn tụ. Cơ mà tôi có giới hạn, tôi không luyến đồng. Tôi thấy thái tử đẹp, là thấy đẹp từ góc độ thưởng thức thuần túy. Cũng giống như các chị gái lớn tuổi thích X Lỗi, XXboys, thậm chí X Thiên, cảm thấy nó đẹp, không có nghĩa là muốn kiss hay lên giường với nó.

12. Gì cơ, bạn muốn?! Bạn đen tối quá rồi.

13. Quay về chủ đề chính. Từ khi trở thành thái tử bạn đọc, tôi bắt đầu cuộc sống hạnh phúc ở nhà ăn nhậu, chơi đùa, vào cung ăn nhậu, ngắm dzai đẹp, chơi đùa. Bạn hỏi công việc của thái tử bạn đọc ấy hả? Chẳng phải trong lúc thái tử học bài thì tôi vẫn luôn ở cạnh hắn để... ăn nhậu, chơi bởi đấy hay sao?

14. Thái tử rất hâm mộ tôi không cần học bài, cứ việc chơi, lại không bị thái phó quản giáo, muốn trốn học theo tôi. Nể mặt hắn xinh xắn ưa nhìn, tôi lén vi phạm chủ ý ban đầu của hoàng đế mà bảo nhỏ hắn rằng: Chờ cha ta trăm tuổi rồi, những thứ ta đang biết đủ để ta quản lý người hầu và tài sản được chia, người làm được không? Hắn đương nhiên không làm được. Vì thế hắn đành tiếp tục ngoan ngoãn học bài.

15. Tôi làm bạn đọc bên cạnh thái tử suốt 5 năm, nhìn hắn từng bước từng bước lớn lên thành một thái tử kiêu hoàng trưởng tử vừa văn võ song toàn lại vừa ản ản. Đúng vậy, vị hoàng quý phi không đối đầu với mẹ hắn năm ngoái vừa sinh cho hoàng đế sắp ngũ tuần một thằng cu, nên thái tử từ địa vị con trai duy nhất bị giáng xuống thành con trưởng.

16. Con trai của hoàng quý phi rất được sủng, sủng đến mức khiến mấy thành phần gió chiều nào che chiều nấy trong thái tử đảng bắt đầu dao động. Tâm tình thái tử có chút không vui, tôi an ủi chẳng tác dụng gì, cuối cùng giở ra đại sát chiêu: mang hắn đi vi hành aka lượn phố giải sầu.

17. Chuyển vi hành này thực cmn mang tính bước ngoặt. Đầu tiên, chúng tôi bắt gặp sư tử Hà Đông nhà nọ dẫn người đến tóm cổ tình nhân chồng mình nuôi bên ngoài, lại còn là nam nhân; từ đó hé mở trước mắt thái tử khung cửa thế giới nam nam tương luyến. Tiếp theo, chúng tôi vừa khéo bắt gặp ông anh tôi

đang tụ hội thơ văn với đám bạn bè, ông anh lan chi ngọc thụ, văn thái phi dương của tôi đã đập cho cánh cửa chính thức mở toang.

18. Đừng hỏi tôi làm thế nào nhận ra thái tử thích anh tôi, tôi có mù đâu. Lúc anh tôi phong lưu tự tại mà ngâm bài thơ khiến cả khán phòng ào ào tán thưởng, người anh em bên cạnh tôi mắt cũng sáng rực lên. Tôi ở bên hẳn 5 năm, còn chưa thấy mắt hẳn sáng như thế bao giờ.

19. Loại kịch bản thái tử tuần mi phải lòng hàn lâm thám hoa này, nếu mà xuất bản, kiểu gì tôi cũng sẽ mua mua mua bất luận công thụ thế nào.

20. Nhưng mà hiện thực thì không được, tôi không những không thể ship cp, mà còn phải phá cp. Chưa nói đến việc trong đời thực yêu đương bl với thái tử một nước, hoàng đế tương lai khó HE đến mức nào; kể cả không có những trở ngại khác, thì nguyên việc anh tôi là dzai thẳng cũng đã chặn hết mọi nẻo đường. Huống gì, anh tôi đã có một vị hôn thê thích nhau từ nhỏ, thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, chỉ chờ đối phương 2 năm nữa mãn hiếu kì sẽ cưới về nhà.

3. Quyển 1 - Chương 3: Kiếp Đầu Tiên 21-30

21. Tôi không thể để hẳn hại anh tôi, hại chính hẳn, tôi phải bẻ thẳng hẳn.

22. Cơ mà chính tôi còn là cong, làm sao bẻ thẳng người ta. Cho nên 2 năm sau, khi tiên đế băng hà, thái tử sắp kế vị, còn anh tôi sắp lấy vợ, thì hẳn vẫn còn thích anh tôi.

23. Chuyện tân đế yêu thâm anh tôi, ngoài chính hẳn ra, thì chỉ còn mình tôi biết. Cho nên khi anh tôi ở giữa ngự thư phòng bẩm tấu hôn sự và xin nghỉ phép cưới vợ, thì chỉ mình tôi nghe ra khẩu khí âm trầm trong lời chuẩn tấu của hẳn. Tôi nhìn anh tôi mặt hạnh phúc rạng ngời nở nụ cười ngốc nghếch, lại nhìn tân đế đem sóng ngầm cuộn cuộn ẩn dưới cái nhếch mép, trứng đau gần vỡ bực đến nơi.

24. Làm bạn độc bên tân đế 7 năm, dưới cái vỏ mi nhân của người anh em kia ẩn giấu bao nhiêu cố chấp, tàn nhẫn, tôi có không hiểu đến chân tơ kẽ tóc thì cũng rõ như lòng bàn tay. Cho nên chả có gì bất ngờ, trong đêm động phòng của anh tôi, tôi đợi được tân đế trước cổng phủ thừa tướng. Với khoảng 10 cấm vệ đi cùng.

25. Đây rõ ràng không phải náo động phòng, mà chính là tình tiết cướp tân lang. Để hẳn thực sự đắc thủ, thì không còn là chuyện ông anh con trưởng thừa tướng nhà tôi bị phá hủy hạnh phúc cả đời, mà không khéo chính vị hoàng đế chưa hết tuổi thiếu niên này cũng không thể giữ yên hoàng vị. Tôi nhìn khuôn mặt sau 7 năm càng thêm anh tuấn của hẳn, nghiêng rằng nói ra lời ngăn cản.

26. “Ta thích bệ hạ, ta cũng biết người bệ hạ thích là ai, ta nguyện làm thể thân cho y ở bên bệ hạ... Dưa chín ép không ngọt, bệ hạ dù không nghĩ cho y, cũng nên nghĩ cho lê dân bách tính và giang sơn tươi đẹp này.”

27. Cái chuyện xưng phong hầu giường chiếu này quá sức low, tôi biết chứ, nhưng nếu hấn không dòm ngó cái mông của anh tôi, tôi cũng đâu có muốn ngủ với hấn, à, bị hấn ngủ.

28. Trên thực tế, là anh em cùng cha cùng mẹ, tôi với anh tôi cũng có vài phần giống nhau. Đương nhiên, tôi là phiên bản phổ thông phát hành cả loạt, mà anh tôi là phiên bản VIP limited toàn cầu. Nhưng trong tình huống bản limited có nguy cơ vào đến tay liền tan nát, thì mua một bản phổ thông nguyên vẹn cũng là lựa chọn không tồi.

29. Tân đế lúc trước bị máu gà bốc lên đầu, sau khi có tôi ngăn cản thì máu gà cũng tán đi gần hết. Cần nhắc danh vọng của cha và anh trai tôi, nghĩ đến giang sơn xã tắc, tính toán một chút hơn kém giữa bản phổ thông và bản limited, bèn gật đầu chấp thuận đề nghị của tôi.

30. Cho nên, đêm động phòng của anh tôi, tôi cũng động phòng. Chỉ có điều, anh ấy là bích huyết tẩy ngân thương (*), mà tôi là bông môn kim thủy vị quân khai (**). Bích huyết tẩy ngân thương là cái vị đề trên người tôi đó.

Ts anh, bắt học vô thuật mà dựng cái chuyện đó hoa mỹ gớm =]]]]]

(*) : tên một tác phẩm của nhà văn kiếm hiệp Cổ Long.

(**) : Cửa bông từ nay mở cho người. Một câu trong bài thơ “Khách chí” (Khách đến chơi) của Đỗ Phủ.

4. Quyển 1 - Chương 4: Kiếp Đầu Tiên 31-40

31. Ừm, có chảy tí máu. Thiếu niên kích động hàng to xài không thạo đi khai bao cho người, vốn đã là bi kịch của nhân gian. Nhưng xét đến chuyện người nào đó không chỉ nam nhân mà đến nữ nhân còn chưa từng động, tôi quyết định tha thứ. Huống chi tôi còn đek phải cái người hấn nhớ thương kia.

32. Cho nên suốt quá trình hấn đều dùng tư thế tiến vào từ phía sau, bắt tôi quỳ bò trên giường cả đêm, khối thịt thô dài đâm tới ra ra vào vào ở phía sau, còn hấn thì không nhìn mặt tôi lấy một lần.

33. Tôi cảm thấy có chút thiệt thòi. Chưa nói chuyện kĩ thuật nát bét còn nghiêng răng nghiêng lợi đâm sâu, cũng bỏ qua vụ liên tục gào tên anh tôi gào đến tôi cũng mệt rũ cả lòng mề, thế nhưng lên giường với hấn được mỗi cái phúc lợi nhìn mặt dzai đẹp, hấn cũng không cho, tôi thật đúng là quá thiệt thòi. Có điều, làm thể thân cho anh trai vốn đã là chuyện lấy thân nuôi hổ, tôi nào dám đòi hỏi gì hơn.

34. Vẫn là phải đòi hỏi một tí đi. Đồ to xài kém thì đừng kéo dài như thế có được không?! Đối với một thể thân, còn là em ruột của chính chủ mà vẫn có thể lên được lâu như thế, tôi thật không hiểu nổi cái gọi là tình cảm của đám elite các người.

35. Ngày hôm sau tỉnh lại, tôi thấy rõ hấn có chút ngại ngùng, nói gì thì nói tôi vẫn là thằng bạn độc ở bên hấn từ thời còn ở đồng cung. Lên giường với người quen, bất luận ở thời đại nào đều khiến người ta khó xử. Nhưng hấn rất cuộc cũng là kẻ từng làm thái tử 16 năm, giờ lại ngồi lên bảo vệ, vẻ mặt tự nhiên trên mặt không bao lâu đã biến mất vô ảnh vô tung. “Quân An người về phủ nghỉ ngơi đi, chuyện đêm qua...” – Giọng điệu hấn trầm xuống một chút – “Chuyện hôm qua coi như chưa từng có gì xảy ra.”

36. Đúng rồi, quên nói với mọi người. Anh tôi tên là Liễu Quân Bình, tôi là Liễu Quân An, còn kẻ xxx tôi tới qua họ Sở, tên húy Duệ Uyên, niên hiệu Thừa Hoà. Không nhớ được cũng không sao, nhớ có 3 thằng: tôi, anh tôi và Sở Tra Đế là được.

37. Nghe Sở Tra Đế nói vậy, tôi đương nhiên là mong còn chẳng kịp. Vốn dĩ tôi thấy hấn đẹp trai như vậy, đêm qua trước lúc lên giường còn ôm ý tưởng không làm tình nhân cũng có thể làm bạn giường. Kết quả kĩ thuật hấn nát bét như thế, lại không thể nói ra làm hấn tổn thương lòng tự tôn, lúc làm lại còn không cho tôi nhìn mặt; đêm qua lúc hấn bắn vào trong tôi lần thứ hai, ý tưởng nọ đã sớm tạ thế rồi.

38. Đến lúc về phủ, tôi nói với người nhà rằng quá vui mừng trước đám cưới anh trai nên uống rượu hơi nhiều, mơ mơ màng màng chạy ra ngoài ngủ một đêm. Người nhà trông tôi lem nhem không giống đi làm chuyện xấu xa gì, nên cũng dễ dàng chấp nhận lời giải thích của tôi. Chỉ có tân đại tẩu nhìn đáng đi đáng ngồi rón ra rón rén của tôi, lúc rót trà cho tiểu thúc tôi đây mắt cứ sáng lập loè (hử detected =]])). Đại tẩu này lớn hơn tôi một tuổi, từ nhỏ đã bằng tuyết thông minh, tâm tư kín đáo. Nếu không phải cô ấy chưa từng ngâm Đường thi Tống từ, chưa từng chế tạo thủy tinh xà phòng, tôi còn nghi ngờ cô ấy cũng là người xuyên không đến. Tuy nhiên, dù cô ấy có thông minh tinh tế hơn nữa cũng chẳng thể nào đoán được tới qua tôi đã thay chồng cô ấy chịu một trận xx của hoàng đế. Mà dù sao, tôi cũng chẳng thấy mình đáng thương hay vĩ đại bao nhiêu. Một thằng gay hiện đại xuyên không đến như tôi bị nam nhân quy tắc ngầm thì tối đa cũng chỉ là đau lòng vài bữa, chứ anh tôi một người cổ đại chân chất, nếu ngay đêm tân hôn gặp phải chuyện như thế, thật không dám tưởng tượng sau đó sẽ xảy ra việc gì. Tôi đã ăn bám nhà họ Liễu chừng ấy năm, văn dốt võ dốt mà sống được tiêu dao sung sướng, xét cho cùng vẫn nên hồi báo tí ti.

39. Huống chi, nếu không phải kĩ thuật của tên họ Sở kia quá kém thì tôi cũng đâu phải thiệt thòi gì.

40. 3 tháng đầu sau khi anh tôi kết hôn, mọi chuyện sống yên bình lặng. Sở Duệ Uyên làm hoàng đế của hấn như thường, Liễu Quân Bình làm quan của anh ấy như thường, mà tôi vẫn như thường làm một thằng công tử ăn chơi. Trừ việc hoàng đế không còn triệu thẳng bạn thời thơ ấu vào cung thì mọi thứ vẫn y sì lúc trước. Đáng tiếc, vào tháng thứ tư sau khi anh tôi kết hôn, chị dâu tôi được thấy thuốc báo có tin mừng, hơn nữa lại còn được gần 3 tháng. Tin mừng truyền đến, mí mắt tôi bỗng dưng giật giật. Quả nhiên, chiều hôm sau có thái giám đến phủ thừa tướng, mang theo khẩu dụ của hoàng đế tuyên triệu tôi tiến cung.

5. Quyển 1 - Chương 5: Kiếp Thứ Nhất 41-50

41. Lần thứ hai tôi và Sở Tra Đế lên giường không chảy máu. Không phải kĩ thuật của hấn tốt lên, mà nhờ tôi đã tự mình làm đủ khâu chuẩn bị. Tuy suốt quá trình vẫn là úp mặt xuống không nhìn thấy hấn, tuy vẫn bị gào đến xù, có chút đau, có chút sưng, nhưng chí ít cũng không rách không thủng, lúc trở về cũng không cần lén lén lút lút đi tìm lang y không quen biết kiếm thuốc bôi.

42. Anh trai tôi lấy được người mình yêu, lại sắp được làm cha, nhất đại tài tử phong lưu quyền rũ ngày nào giờ cả ngày nhẹ nhàng cười như thằng dở. Rơi vào mắt tên cầu FA như tôi, không thể nói là không chứng mất. Chắc hẳn Sở Tra Đế cũng đồng cảm với tôi. Cho nên 5 ngày sau, thái giám mang khẩu dụ của hắn lại tìm đến phủ.

43. Ồm, vẫn là chỉ thấy đau không thấy sướng, loại bạn giường thế này có còn chả bằng không.

44. Có những lúc, một người nếu không bị chỉ ra vấn đề thẳng vào mặt, thì vĩnh viễn cũng không biết mình sai ở đâu. Nhưng mà tôi không thể. Hắn là hoàng đế, tôi là thể thân. Tôi mà bảo hắn: “Người anh em, kĩ thuật của cậu kém quá, cần phải cố gắng học hỏi thêm”, hắn không phát cuồng làm chết tôi thì cũng sẽ phát cuồng làm chết tôi sau đó đi làm nốt thằng anh chính chủ của tôi. Cho nên tôi không những không dám nói, mà ngay cả lúc đau cũng phải cắn chặt cắn nệm, không dám kêu ra tiếng.

45. Tôi cảm thấy mình tràn đầy đạo đức nghề nghiệp mà phối hợp đến thế, cũng là lần thứ ba rồi, hắn nên khen thưởng. Mà Sở Duệ Uyên tuy rằng trong chuyện tình cảm đầu óc u mê, nhưng trên phương diện lãnh đạo con người tối xấu cũng học qua cả chục năm để vương chỉ thuật. Lúc tôi mặc xong quần áo chuẩn bị tranh thủ đêm tối chuồn về nhà, hắn mở lời: “...Người muốn thứ gì, trẫm có thể bù đắp cho người.”

46. Tôi đòi núi vàng núi bạc, rừng thịt ao rượu, mỹ thiếu niên ba ngàn... cha mẹ tôi còn không quật chết tôi. Mà tôi vẫn nhớ mode hình tượng mình tự đặt ra vào đêm động phòng của anh trai: yêu Sở Tra Đế đến mức dù có làm thể thân cũng thấy cam lòng. Ngôi sao thần tượng mất hình tượng thì mất fans, bạn giường của hoàng đế mà mất hình tượng... haha khỏi nói. Cho nên tôi đáp: “Được bệ hạ lâm hạnh đã là phúc phận của Quân An, ta không còn mong gì khác.” Sở Duệ Uyên nghĩ một lát lại nói: “Cắm vệ quân của trẫm đang có một chức hiệu úy còn bỏ trống, người có muốn nhận không?” Nghe hắn nói vậy, tôi lập tức không quần đêm lạnh sương rơi mà quỳ lạy hắn.

47. Trên thực tế, Sở Tra Đế muốn để tôi làm hiệu úy Cắm vệ quân, thật là biết cân bằng quyền lực, suy nghĩ chu toàn. Đây là chức võ quan nhàn tản cấp thấp, lại không cần quá nhiều văn tài võ nghệ, để tôi làm vừa không gây chú ý, vừa từ công tử ăn chơi không nghề nghiệp nhà thừa tướng vụt cái trở thành lão gia có quan có chức trên người; hơn nữa khi đã thành cắm vệ quân, sau này hắn có nhu cầu gì gọi tôi tiến cung đã tiện lợi lại dễ bề ăn nói. Nhưng hắn ngàn tính vạn tính, lại quên tính một điều là tôi căn bản không muốn làm quan, tôi chỉ muốn làm một tay công tử ăn chơi hưởng thụ. Vốn dĩ kế hoạch cuộc đời tôi là khi cha mẹ còn thì sống dựa vào cha mẹ, cha mẹ mất rồi thì sống nhờ anh trai và gia sản được chia. Nhà tôi có quyền có thế như vậy, tôi một thằng gei không dự định có con, một mình ăn chơi cả đời cũng tuyệt đối không khó khăn gì. Sau này xả thân vì nghĩa làm thể thân cho anh trai, tôi bèn thêm vào kế hoạch ban đầu một bạn giường chức trọng quyền cao, cần đặc biệt lưu ý, cần quan tâm dỗ dành, đối phương muốn cắt đứt quan hệ lúc nào phải cắt đứt ngay lúc ấy. Làm thể thân đã là chuyện ngoài kế hoạch, còn bắt tôi làm một quan chức nhà nước sáng 9 chiều 5 thậm chí còn phải thêm giờ; đây là bồi thường hay là bán mạng?

48. Cho nên tôi muôn phần thành khẩn, nước mắt rưng rưng mà quỳ trước mặt Sở Duệ Uyên thưa rằng: “Thảo dân lấy thân nam tử dụ dỗ bệ hạ làm điều trái lẽ, đã là xu nịnh. Nếu lại nhờ thế mà có quan có chức, thì thành loạn thần tặc tử đáng bị thiên đao vạn quả mất rồi. Bệ hạ là người được chú định để trở thành thịnh thế minh quân, nếu vì thảo dân mà lưu lại đến đời sau dù chỉ là một chút ô danh, thảo dân thà nguyện hôm nay chết ở chốn này!” Tôi không rõ Sở Duệ Uyên nghe được lời này thì nghĩ ngợi gì, chứ tôi thì thấy đáng chết vô cùng. Nếu không có tôi, hắn tìm đến anh tôi, thì đừng nói đến đời sau mà ngay bây giờ, danh sĩ, ngôn quan cũng sẽ rửa hắn thừa sống thiếu chết. Nhưng cho dù hoàng đế có tra có ngu ngốc đến đâu, bạn cũng không thể nói hắn sai, thiên ngôn vạn ngữ chỉ gói gọn vào 3 chữ “lỗi tại tôi” là đủ.

49. Sở Tra Đế im lặng một lúc, thở dài bảo: “Là trầm suy nghĩ thiếu chu toàn, lời này coi như trầm chưa nói.” Sau đó không thưởng vàng không thưởng bạc, cứ thế để tôi về.

50. Cho nên kết quả là hần chơi tôi miễn phí 3 lần, chả cho cái mie gì. Hơn nữa nhìn bộ dạng là còn muốn chơi quýt tiếp. Trym của hần tuy là trym rỗng quý hơn vàng, nhưng kẻ bị chơi miễn phí còn không được sướng là tôi vẫn chả lấy làm vui.

6. Quyển 1 - Chương 6: Kiếp Đầu Tiên 51-60

51. Trong nửa năm sau đó, Sở Duệ Uyên cứ khoảng mười ngày nửa tháng lại gọi tôi vào cung “ôn chuyện đêm khuya”. Người có kênh tin tức trong triều thấy tôi hay tiến cung diện thánh, đều nghĩ tôi không quan không chức, văn dốt võ dốt, chỉ nhờ vào tình nghĩa mấy năm làm bạn đọc cho thái tử mà giành được sủng ái lớn lao (không mang nghĩa quy tắc ngầm), hần kiếp trước phải tích đức ngang trời. Khoan bàn đến chuyện đám người đó ở không đi dòm ngó đời tư của hoàng đế có phải là mong lúc Sở Duệ Uyên đủ lông đủ cánh rồi mang họ ra xử lí hay không; chỉ riêng mấy câu chua lè mùi ghen tị đó, tôi đã thấy chả đúng chỗ nào. Tôi nghĩ tôi ở cái kiếp hiện đại vừa rồi không rõ có tích được tí đức nào không, chứ kiếp trước nữa, trước trước nữa, chắc chắn đã gây ra họa lớn ngang trời, tội không thể tha gì đó.

52. Nửa năm giời, dù có kiếm cái ống qwerty hay sex doll làm bạn trai/ bạn gái, hần cũng phải thành thạo rồi đi. Thế nhưng Sở Tra Đế thì không. Tôi hiện tại lên giường với hần vẫn là úp mặt xuống, có chút đau, có chút sưng. Tiên bộ duy nhất của hần là số lần gào tên anh tôi ngày càng ít đi, cho nên về mặt tâm lí tôi không còn bị xiu nữa. Cơ mà về mặt sinh lí, thì vẫn cứ là xiu.

53. Kì thực, nói là luôn xiu cũng không đúng. Bị hần chuych một hai canh giờ, cuối cùng, khoái cảm do tuyến tiền liệt được ma xát ít nhiều cũng cao hơn cái đau do hậu huyết bị mở rộng đâm vào. Đáng tiếc, thường đến lúc đó thì Sở Tra Đế cũng sắp rút quân. Cho nên hần làm cho tôi ‘lên’, tự mình sung sướng bắn ra, rồi sau đó kệ mie tôi giữa lưng chừng.

54. Hần mà là bạn giường bình thường, tôi đã tổng cho hần vài viên Viagra bắt hần tiếp tục, méo đùa.

55. Tiếc là không phải. Nghề nghiệp chính của hần là Chủ tịch Hội đồng quản trị kiêm CEO của bản triều, hơn nữa lại là cái loại tổng tài bá đạo max level “phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ”. Cho nên tôi chỉ có thể vác cái nửa thân dưới còn cương về nhà tắm nước lạnh.

56. Tắm nước lạnh nhiều lần, người khác không nhìn ra vấn đề, nhưng người hầu thiếp thân từ nhỏ của tôi đương nhiên có thể nhận ra chút ít. Nhưng hần là kẻ thông minh, ngoại trừ mỗi lần lén lau nước mắt sau lưng tưởng tôi không biết, thì một câu cũng chưa từng hỏi. Kiểu người đã thông minh lại trung thành như vậy, nếu không phải là tránh tai mắt người khác, tôi đã sớm bảo quản sự trong phủ thừa tướng tăng lương thăng chức cho rồi. Nhưng để cho kín đáo, tôi chọn cách đợi dịp lễ tết thì tìm lí do thưởng tiền cho hần.

57. Nói đến chuyện thưởng thiếc. Tên Sở Tra Đế dần dần kia sau khi chơi quýt tôi hơn một tháng thì cuối cùng cũng nghĩ ra, dù không thể cho tôi thăng quan tiến chức thì vẫn có thể thưởng đồ, cho nên sau khi tiến cung “tâm sự đêm khuya” trở về, tôi thỉnh thoảng cũng có mang theo phần thưởng aka tiền đi khách.

Tuy nhiên, đừng vội trách tôi tại sao cầm đồ của người ta còn chờ người ta dần dần, để tôi phân tích cho các bạn xem hẳn thưởng tôi những gì. Hai bộ văn phòng tứ bảo ngự tạo, bốn món đồ sứ ngự chế, các loại phỉ thúy mã não cống phẩm... Hiểu ra vấn đề chưa?! Vấn đề chính là, mấy thứ chết toi đấy vừa không thực dụng, vừa bị ghi trong danh sách nội thất của hoàng đế!

58. Nếu người khác được thưởng một món đồ có tên trong danh sách hoàng gia, hẳn là sướng đến mất ngủ. Đến ngay cả ông anh danh sĩ phong lưu của tôi, hồi xưa được tiên đế thưởng một bộ văn phòng tứ bảo, cũng kích động chạy sang phòng tôi tâm sự đến nửa đêm. Khổ nỗi tôi không phải người khác, tôi là một thằng coder gei từ hiện đại xuyên về, lại không dự định có con cháu đời sau. Vinh dự, tôi cảm nhận chẳng nên; giá trị của món đồ, tôi linh hội không nổi; để lại cho đời sau, tôi không có; để trong nhà, tôi còn đang phải tìm cách giấu bớt đi kẻo người khác nhìn ra manh mối; bán lấy tiền... theo luật lệ bản triều, tự ý hủy hoại, mua bán bảo vật ngự tứ, định tội như mưu phản. Mà bản triều, xem tình hình trước mắt, trước khi tôi chết là chưa thể sụp được rồi.

59. Chẳng thà hẳn cứ thưởng cho tôi một cân táo, hai cân lê, ít ra còn ăn được.

60. Lúc abcxzy có cái mặt đẹp không cho nhìn, hàng quá to mà kĩ thuật quá tồi, tiền đi khách cho còn chẳng bằng không... Loại bạn giường này, có đẹp dzai hơn nữa tôi cũng chẳng muốn giữ đến sang năm.

7. Quyển 1 - Chương 7: Kiếp Đầu Tiên 61-70

61. Nhưng hẳn không phải bạn giường bình thường. Hẳn là CEO bản triều. Tôi không những phải giữ hẳn đến sang năm, mà còn phải tiến cung làm một shot với hẳn ngay sáng mừng 1 đầu năm mới.

62. Kỳ thực từ hôm 29 tết tôi với hẳn đã “tâm sự” qua một lượt, theo lí có thể nghỉ ngơi ít nhất đến mừng 7. Khốn nỗi hẳn tự tìm đường chết, đêm giao thừa bày tiệc trong cung, mời bá quan văn võ cùng gia quyến có quan phong. Thế là bà chị dâu còn 2,3 tuần nữa là ở cử nhà tôi liền vác cái bụng to theo ông anh tôi vào cung diện thánh. Ồm. Cho nên sáng mừng 1 hẳn cho thái giám qua gọi, tôi không hề có chút ngạc nhiên nào.

63. Nhưng phản ứng của chị dâu tôi thì rất đáng ngạc nhiên. Lúc tôi định đi cùng thái giám, chị ấy đánh rơi cái bát xuống đất vỡ tan. Mặc dù mọi người đều cho rằng chị ấy sắp lâm bồn nên tâm lí bất an, nhưng tôi nhìn thấy được trong ánh mắt chị nhìn mình mang theo hơi sương mờ ảm ứ.

64. Tôi cảm giác chị dâu tôi đã đoán được điều gì. Nhưng tôi không thể nói, chị cũng không thể nói. Tôi hi vọng chị chỉ đoán được quan hệ giữa tôi và Sở Tra Đế, chứ không biết trong quan hệ giữa tôi và Sở Tra Đế còn dây dưa đến chồng mình.

65. Sở Duệ Uyên không hổ là kẻ thông thấu đế vương chi thuật, hiện giờ đối đãi với anh tôi cơ bản như mình quân đối với lương thần. Nếu không phải người tham dự từ đầu đến cuối, chỉ nhìn thái độ bây giờ, đến tôi cũng không chắc đoán ra là hẳn thích anh tôi. Nhưng bà chị dâu nhà tôi từ nhỏ đã đặc biệt thông minh, tôi nghĩ nếu chị ấy là dzai, cái chức thám hoa kia anh tôi đã chắc gì đến lượt. Cho nên dù tôi cảm thấy chị ấy không thể đoán được chân tướng phía sau, nhưng cũng không dám trăm phần trăm chắc chắn.

66. Chuyện của chị dâu khiến tôi hơi thấp thỏm bất an. Nên kể đó trong suốt quá trình làm với Sở Tra Đế, tôi có chút mất tập trung, dẫn đến mấy lần bị hấn đụng đau, tôi không lưu ý chịu đựng mà bật kêu thành tiếng. Kết quả là Sở Tra Đế chỉ bắn một lần, bèn rút cái trym rồng quý hơn vàng từ trong thân thể tôi ra.

67. “Người... rất đau?” Sau khi rút phân thân cắm trong hậu huyết tôi ra, Sở Duệ Uyên bèn hỏi. Không lẽ hấn trước giờ nghĩ là tôi rất sướng? Đều là đàn ông, sướng không sướng cứ nhìn xem có cứng không, có bắn không là biết, phải phụ nữ đâu mà lên đỉnh còn có thể giả vờ.

68. À, Sở Tra Đế lúc làm đều vào từ phía sau, tôi có cứng không, có bắn không, chưa biết chừng hấn thật sự không nắm được.

69. Tôi lại còn luôn rất có đạo đức nghề nghiệp mà không kêu đau, chưa biết chừng quý ngài thực sự nghĩ mình hàng to chạy tốt, chuyech cho tôi dục tiên dục tử, rồi xa trym rồng của hấn liền không sống nổi. Cho nên, vẫn là phải trách tôi thôi.

70. Huống chi bắt luận có phải lỗi của tôi không, hấn là hoàng đế, nên đương nhiên là tôi có lỗi. Cho nên tôi nở nụ cười e thẹn mà rằng: “Thứ bệ hạ cho, dù có đau, Quân An vẫn thích.”

8. Quyển 1 - Chương 8: Kiếp Đầu Tiên 71-80

71. Kể từ dạo thay anh trai lên giường tra hoàng đế, tôi thấy diễn xuất của mình càng ngày càng tốt. Nếu sau này có may mắn xuyên về thời hiện đại, mà trình độ IT đã bị tụt hậu không thể theo nghề, tôi tuyệt đối có thể chạy đến phim trường làm diễn viên quần chúng kiếm ăn. Sở Duệ Uyên xem chừng cũng bị diễn xuất của tôi thuyết phục. Hấn trầm mặc lúc lâu, thở dài, buộc lại đai quần, lại nhật ngoại y của tôi đang rơi trên nền đất lên phủ cho tôi, nói một câu “Người đi về trước đi”, rồi quay người rời khỏi tẩm cung.

72. Tôi nghĩ chắc hấn bị tổn thương nặng nề lòng tự tôn của nam nhân, đi kiếm chỗ tự kỉ cho đỡ sốc rồi. Nhưng chịu thôi, tôi mà giả vờ cao trào được thì tuyệt đối không làm cái chuyện bóc mẽ bộ quần áo mới của hoàng đế này. Hấn chọn cách ra ngoài tự kỉ, chứ vạn nhất chọn cách cuồng tính đại phát thì tôi biết khóc vào đâu.

73. Lúc tôi về đến nhà đã giữa trưa, cả nhà đang chuẩn bị ăn cơm. Chị dâu tôi liên tục nhìn tôi bằng ánh mắt xót thương, khiến tôi có tật giật mình, cơm chưa ăn được mấy miếng đã phải tìm cớ chuẩn ra khỏi nhà.

74. Buồn bán thời cổ đại không được như hiện đại, ngay ở kinh thành dưới chân thiên tử thì mừng một tết cũng chả có hàng quán nào mở cửa. Tôi lượn một vòng, chả có việc gì làm, lạnh đến mức mặt cũng đỏ lên. Nhưng tạm thời chưa muốn về nhà, bèn đến nhà một người anh em.

75. Người anh em đây là anh em thật, không phải cái loại ngoài bạn tốt trong bạn tênh như ai kia ai kia.

76. Tôi tuy là thằng công tử ăn chơi nổi tiếng kinh thành, là hình mẫu phản diện mà các vị đại thần

mang ra xài khi giáo dục con cái, nhưng xét cho cùng cũng chỉ có lỗi ở chỗ cha anh quá ngẫu mà bản thân lại không chịu học hành. Cho nên ngoài đám bạn nhậu công tử ăn chơi chân chính, thì bạn tốt có tài có chí cũng được vài người. Quan Đề hình Giang Châu Quan Minh Nguyệt là một trong số đó. Quan Minh Nguyệt vốn tên là Quan Duệ Nguyệt, sau khi Sở Tra Đế Sở Duệ Uyên lên kế vị, vì kiêng húy thiên tử, tất cả con cháu đời chữ Duệ của nhà họ Quan đều phải đổi thành chữ Minh. Có nhiều lúc không thể không thừa nhận, để chế phong kiến trâu bò không chịu nổi.

77. Quan Minh Nguyệt trước khi đi Giang Châu nhậm chức Tổng Đề điểm Hình ngục quan vốn là trưởng ngũ tác ở kinh thành. Nếu không phải y vốn là người hồ hững với văn chương, không thích cầm bút, thì đảm bảo có thể viết thêm một cuốn “Tỷ oan lục”(*) thứ hai. Nhưng chỉ như bây giờ, thì cái danh hiệu Tổng Từ đương thời cũng đã chẳng thể về tay ai khác. Tôi với hắn tuổi tác chênh nhau một giáp có dư, kết giao được cũng là chuyện tình cờ. Hôm đó, tôi ngồi trong nhĩ gian của trà lâu uống trà xem truyện người nhớn thời cổ đại, bỗng nghe thấy từ gian bên cạnh vốn chỉ cách nhau một tấm bình phong, có người bắt đầu khoe khoang mấy vụ án mình phá được gần đây. Người này giấu đi tên hung thủ và nạn nhân, cho nên thiếu đi cái thú gossip chuyện riêng tư của các gia đình quyền quý trong kinh, nhưng bản thân mấy vụ án của hắn đều rất hấp dẫn khúc chiết. Cho nên người uống trà cùng hắn còn chưa động tĩnh gì, tôi bên này đã hóng đến chết mê chết mệt. Người kể chuyện vụ án đó nói một mạch 3 vụ án, vụ nào cũng li kì phức tạp, nhiều cú twist bất ngờ. Tôi chỉ muốn kiếm ngay giấy bút mà ghi lại, người trực tiếp nghe hắn kể chuyện lại không mẫn không nhạt mà đáp mấy tiếng “ồ”, “ừm”, “người uống không”. Cho nên vụ án thứ tư hắn kể đến một nửa thì cụt hứng, hừ một tiếng: “Sư huynh sao lại thế chứ, bực mình, không kể nữa!”, rồi bắt đầu im lặng uống trà. Tôi nghe thế bèn cuống cả lên. Sư huynh hắn không tiếp chuyện, tôi tiếp! Tiểu thuyết huyền nghi xem đến một nửa, tác giả đại nhân bảo không viết nữa, làm người ai làm thế?! Huống chi vị tác giả đó lại còn dùng nick ẩn danh, sau này muốn giục đăng tiếp cũng chẳng biết phải tìm ai để giục. Tôi cuống lên, bèn bắt chập nghe trộm người khác nói chuyện có quân tử hay không, chạy bình bịch sang gian bên cạnh gõ cửa. “Xin anh đấy, kể nốt đi, không là đêm nay tôi mất ngủ!” Hắn vừa mở cửa, tôi đã vào thẳng vấn đề. Từ đó, tôi và Quan Minh Nguyệt quen nhau, hơn nữa sở thích đôi bên còn khá hợp nhau, sau này dần dần trở thành bạn bè chí cốt. Dù là 3 năm trước hắn được điều đi tỉnh ngoài rèn luyện, thì chúng tôi vẫn thư từ qua lại không ngừng.

() Tức Tỷ oan tập lục, tập bút kí của quan Đề hình thời Nam Tống Tống Từ, ghi lại các kinh nghiệm, đúc rút của mình về pháp y và điều tra vụ án. TVB phóng tác thành drama Tỷ oan lục (Ấu Dương Chấn Hoa đóng vai chính).*

78. Quan Đề hình địa phương theo chế độ 3 năm điều động một lần, gia đình Quan Minh Nguyệt cũng có chút quan hệ, sau khi mãn nhiệm hồi kinh xem ra sẽ được lên nhậm chức ở Đại lý tự. Cho nên tôi dù biết hắn về từ trước tết, nhưng lắm việc phải làm, nên cũng không vội đi thăm. Hôm nay rảnh, vừa khéo có thể đi chúc tết.

79. Lúc tôi đến, vị sư huynh họ Giang của Quan Minh Nguyệt vừa hay cũng ở đó. Sau khi thân quen với hai người họ, tôi mới biết Quan Minh Nguyệt cũng là pháp y nổi tiếng, mà sư huynh hắn là danh y lừng lẫy một thời, những chuyện bí mật trong các gia đình phú quý, y biết chỉ có nhiều hơn, không có ít hơn. Chẳng trách hôm đó ở trà lâu Quan Minh Nguyệt chém tới mức tôi hận không thể quỳ xuống gọi hắn là đại đại, mà Giang sư huynh thì ngồi một bên nhàn nhã uống trà, mặt kiêu “trông người làm màu kia”. Nhưng Giang sư huynh bản tính vốn cũng đã là người lạnh lùng ít nói. Thông qua Quan Minh Nguyệt, tôi với y cũng coi là quen biết vài năm, ngoài đối đáp với sư đệ lắm lời, y với người khác đều tiếc chữ như vàng, mà từng câu nói ra đều rõ ràng rành rọt.

80. Kể đó, sau khi tôi và Quan Minh Nguyệt 3 năm không gặp cùng nhau chém tung trời hơn 2 canh giờ, được hắn giữ lại ăn tối, Giang thần y tiếc chữ như vàng lại bỗng nhiên mở miệng: “Quân An gần đây

chuyện phòng the có chút bất ổn đi? Ta xem ngươi tuy không có triệu chứng thận hư, nhưng trông mắt phát xanh, bước chân không vững, có cần ta bắt mạch cho không?”

9. Quyển 1 - Chương 9: Kiếp Đầu Tiên 81-90

81. Sau đó? Sau đó tôi bèn xấu hổ mà chuồn khỏi nhà họ Quan trong ánh mắt sáng như đèn pha của Quan Minh Nguyệt.

82. Lúc tôi từ nhà họ Quan trở về, người trong cung phái tới đã chờ sẵn trong viện. Tuy rằng đoán được với tính cách của Sở Tra Đế, bị đả kích ngay đúng chỗ sơ diện nhất của đàn ông, sớm muộn hẳn cũng phải gỡ lại một bàn, nhưng tôi không ngờ hẳn đến một ngày cũng không nhịn nổi. Xem ra 3 ngày đầu năm mới nghỉ lên triều, hậu cung lại đang trống không, hoàng đế quả nhiên hơi rảnh rỗi.

83. Tôi cảm thấy Sở Duệ Uyên hẳn là đã nghiền cứu Long dương thập bát thức chi đó suốt buổi chiều, nên tuy vẫn dùng tư thế vào từ phía sau, nhưng nông nông sâu sâu, như gọt như mài, dần đưa tôi từ chỗ đau đớn đến khoái cảm liên miên, cuối cùng bị hắn làm cho bắn đến 3 lần. Hắn cũng ở trong cơ thể tôi rớt mấy đợt long tinh. Có điều, làm đến gần 2 canh giờ, hắn vẫn chưa ngừng. Tính cả lượt hắn làm lúc sáng, hôm nay là dài nhất từ trước đến nay. Tôi tuy được làm đến cao trào, nhưng thời gian quá dài cũng sưng đau, bất giác thầm mong hắn kết thúc sớm một chút. Nhưng hắn vùi sâu trong hậu huyệt của tôi bắn tiếp một lần, chờ cái trym rỗng lặn nữa cứng lên lại bắt đầu đưa đẩy. Tôi rùng mình, trong đầu lại linh quang chợt lóe, không màng xấu hổ mà kêu to: “Bệ hạ thật lợi hại... Um a... Sắp chơi chết Quân An rồi... Hô... Sướng chết mất...” Thế là Sở Duệ Uyên lại từng nhát từng nhát đỉnh vào càng mạnh, càng dữ dội, sau khoảng trăm cái thì bắn rồi quả nhiên rút phân thân từ trong thân thể tôi ra. Hắn lần này làm quá lâu, sau khi rút ra hậu huyệt của tôi không thể lập tức khép miệng. Tinh dịch rớt đầy trong người tôi không bị chặn lại, cứ thế từng dòng chảy ra ngoài, dù tôi có cố kẹp chặt lại cũng vẫn phí công vô ích. Chờ troc dịch màu trắng đó chảy ra gần hết, dưới thân tôi đã bắn thiêu đỉnh đập không chịu nổi. Lần này làm có chút nhếch nhác, không chỉ tôi đỏ mặt, mà Sở Duệ Uyên cũng lộ ra vẻ mất tự nhiên hiếm thấy. Hắn nghỉ ngơi, cuối cùng không gọi thái giám đang đứng đợi ngoài cửa tiến vào, mà mặc áo trong, lại dùng cái chăn tương đối sạch sẽ không bị dính quá nhiều con cháu của cả hai để bọc lấy tôi, bế ngang người mang sang dục trì ở tây điện.

84. Bể tắm nhà đế vương cực kì to, dùng tới 2 người, đến 4 người tắm đồng thời cũng chẳng vấn đề gì. Sở Duệ Uyên cũng không gọi thái giám vào hầu hạ, hai chúng tôi ở trong bể im lặng đối mặt nhau, ai tự tắm phần người nấy. Trong quá trình tắm rửa, tôi liếc thấy tiểu hoàng đế ở phía dưới của hắn lại ngóc đầu hứng khởi rồi, nhưng hắn làm bộ không để ý, tôi cũng làm bộ không để ý. Cho đến tận lúc tôi bên ngoài khoác áo của mình, bên trong mặc quần áo của Sở Tra Đế về nhà, hai chúng tôi vẫn còn hơi ngượng ngập, chỉ đỡ hơn cái buổi sáng sau lần đầu tiên một chút.

85. Nhưng xét về tổng thể, bạn giường kĩ thuật tiến bộ vượt bậc, tôi chịu đựng nửa năm trời cuối cùng cũng được sướng hết nấc một lần, vẫn thấy rất vui.

86. Thoải được rồi, là cực kì vui. Thực sắc tính đã, hai nhu cầu lớn nhất của đời người hiện tại đều đủ cả, bạn nói xem có đáng vui không.

87. Cho nên sau đó 2 lần Sở Duệ Uyên gọi tôi vào cung, tôi đều vui vẻ mà vào, vui vẻ mà lên đỉnh, vui vẻ mà quay về. Tuy rằng hắn vẫn luôn giữ cái tư thế vào từ phía sau, khiến tôi không nhìn được cái mặt đẹp trai của hắn, nhưng chỉ một tư thế này cũng đủ làm cho tôi sướng lẫn lộn, chẳng quan tâm hắn có đổi tư thế hay không, cũng chẳng quan tâm có thêm dịch vụ đi kèm là nhìn mặt hay không. Huống chi hai lần gần đây hắn không còn gọi tên anh tôi nữa, nên cả tâm lý lẫn sinh lý tôi đều không bị xù, sướng không chịu nổi.

88. Chỉ có điều, lạc cực sinh bi. Ở lần thứ hai xong việc trở về, vừa từ cửa bên góc tường phía tây lên vào phủ thừa tướng, tôi đã nhìn thấy tiểu tư thiếp thân trung thành tận tụy của mình mặt mày xanh lét đứng canh ở cửa, mà ngồi trên cái ghế mây bên cạnh hắn, chính là bà chị dâu bụng to vượt mặt, sẵn sàng vỗ chum bất cứ lúc nào.

89. “Tòng Văn, đi xem xem bên kia có ai không.” – Chị dâu tôi mặt trầm như nước ra lệnh cho tiểu tư. Tòng Văn len lén liếc tôi một cái, thấy tôi không dị nghị gì mới đi canh cửa cho chị em tôi. Chị dâu trầm mặc nhìn tôi một lúc lâu, nhìn đến mức tim tôi nổi trống, mới ra lời: “Là hắn hả?” Chị không nói “hắn” là ai, cũng không nói mình hỏi về cái gì, nhưng hai chúng tôi đều hiểu rõ trong lòng. Tôi biết chắc chắn không giấu được, chỉ có thể gật đầu, nhưng để chị yên tâm lập tức bổ sung: “Đệ là cam tâm tình nguyện, không giấu gì đại tẩu, đệ thích hắn, dù khoảng cách giữa hai người có một trời một vực cũng khó kìm giữ được lòng mình.” Chị dâu tôi “à” một tiếng, như khóc lại như cười, sau đó cắn răng nói: “Đệ có biết hắn thích... thích...” Chị ấy định thốt ra lại nuốt vào mấy bận, không có cách nào nói ra tên của anh tôi; nhưng trong lòng tôi hiểu, chị đã nhìn thấu mối quan hệ rồi nùi giữa chúng tôi. Tôi thở một hơi dài, miệng lại mở lời khuyên: “Hắn chẳng qua là nhất thời ý loạn tình mê, cuối cùng cũng sẽ tan thành mây khói. Đệ với hắn tuy tình sinh ý động, nhưng cũng chẳng đến nỗi rời xa hắn thì không sống nổi. Nhân duyên tụ tán như cánh bèo trôi, đợi đến lúc tan cuộc rồi chỉ coi như chuyện niên thiếu hoang đường, một giấc mộng xuân qua đi không dấu vết. Đại tẩu yên tâm, tập trung an dưỡng, kẻ hoàn khổ vẫn dốt võ dốt dệt đệ đây thực không nuôi nổi con, còn chờ ca ca tẩu tẩu sinh cho đệ một sân đầy cháu trai cháu gái ngoan ngoãn, đến lúc về già có một đàn cháu chắt vây quanh.” Chị dâu tôi cuối cùng cũng bật cười thật lòng, làm bộ tức giận mắng: “Đệ cũng thật biết bớt việc nhỉ, động việc gì cũng không muốn tự làm, chỉ chăm chăm đi hái quả nhà người khác.” Tôi cười chấp tay nói: “Đệ là bé nhất trong nhà, đương nhiên lúc nhỏ dựa cha mẹ, lớn lên dựa anh chị, cần gì phí sức.” Chị dâu tôi né người sang một bên không nhận lễ, trên mặt vẫn cười, nhưng lại mang theo chút ngưng trọng, miệng nói: “Quân An, đệ nghe tỉ tỉ một câu.” Tôi và chị ấy cũng coi như thanh mai trúc mã cùng lớn lên, nếu không phải thành chị dâu em chồng, thì cũng đã gần như chị em ruột. Thấy chị ấy tự xưng “tỉ tỉ”, tôi cũng thu lại nụ cười, nghiêm túc lắng nghe. Chị dâu trầm mặc một lúc, mới bắt đầu mở miệng: “Hắn là nhân vật như thế, việc đến nước này không phải muốn đệ cắt đứt thì liền cắt đứt được, tỉ cũng không phải người gàn dở, bắt đệ nhất định phải thế này thế kia. Nếu đệ thực sự thích hắn, thì cố gắng bảo vệ chính mình, ở trong giấc mộng này tham hoan một lúc cũng không phải là không thể. Nhưng nếu đệ là vì bọn tỉ... Tỉ thà chính mình gan óc lầy đất, cũng không thể đem một đời của em trai mình ra đánh đổi!” Câu cuối cùng chị nói vô cùng kiên quyết, tôi hoảng hốt trong lòng, vội vàng giải thích: “Tỉ, tỉ nghĩ gì thế. Đệ với hắn... hắn làm cho đệ rất dễ chịu, đệ thực sự thích.”

90. Lời tôi nói cũng là lời nói thật lòng. Tuy rằng lúc đầu tôi đúng là vì anh trai mới xung phong làm thế thân, nửa năm sau đó trong chuyện giường chiếu cũng phải chịu đựng rất nhiều, nhưng mấy lần gần đây tôi thực sự khá hài lòng, và còn xu hướng càng ngày càng hài lòng hơn nữa. Xét cho cùng cái tốt của hàng to là ở chỗ, chỉ cần kĩ thuật không quá tồi, người bị chịch khá dễ dàng lên đỉnh. Cho nên với tôi mà nói, hiện tại làm với Sở Duệ Uyên, đúng nghĩa là kiếm bạn giường. Chỉ có điều bạn giường này mong nhớ cái mộng của anh tôi, với lại thời gian hẹn chịch không do tôi quyết định. Nhưng thực sự, cũng không phải thiệt thòi gì quá lớn.

Lời tác giả: Lúc đầu định viết thanh thủy văn, cũng không biết vì sao cuối cùng lại thành thế này. Nhưng chắc sau này nhiều nhất cũng chỉ đến thế thôi, ngôi thứ nhất viết chuyện hài hòa thực sự là có phần xấu hổ.”>

Lời dịch giả: Không không, đừng bị tác giả lừa (giống translator), sau này bà chỉ có ngày càng quen tay quen mắt mà thôi =]]]]]

10. Quyển 1 - Chương 10: Kiếp Đầu Tiên 91-100

91. Nói gì thì đây cũng là trym rông. Là trym rông mà bất kể triều đại nào, các phi tử chốn hậu cung đều minh tranh ám đấu giành nhau đến vỡ đầu chảy máu. Số tình dịch mà Sở Tra Đế bắn trong người tôi đủ để những phi tử tâm cơ hiểm chực đứa con; không đâu lãng phí ngần ấy long tinh, tính ra lại là hấn chịu thiệt.

92. Chị dâu nghe câu nói sắc mùi tình sắc của tôi, đỏ mặt phỉ nhổ tôi một cái, cười mắng một câu “Đồ không đứng đắn, tẩu tẩu thật phí công lo cho đệ”, bèn sai Tòng Văn gọi hai nha hoàn bồi giá đang đứng ở chỗ xa xa điu chị về tiểu viện của chị với anh tôi. Chị dâu không chỉ thông minh mà đối nhân xử thế cũng rất cao tay, hôm nay đến đây chặn tôi, tất nhiên đã an bài thỏa đáng. Một nhân tài kiểu truyền thống bao nhiêu thông minh trí tuệ dồn hết vào học vấn như anh tôi, có lẽ đến hết đời cũng không biết được hôm nay chúng tôi nói chuyện gì. Có thể qua mắt chị dâu, sau hơn nửa tháng tìm gan treo ngược cành cây thì cuối cùng tôi cũng được thở phào nhẹ nhõm.

93. Nhưng tôi đã yên tâm quá sớm.

94. Hai ngày sau, tức ngày 18 tháng giêng năm Thừa Hoà thứ 2. Chị dâu tôi vừa ăn được một miếng điểm tâm sáng, thì đột nhiên trở dạ. Tuy phủ thừa tướng đã sớm chuẩn bị hai bà đỡ có tiếng ở kinh thành và một thầy thuốc sản khoa, nhưng chị vẫn bị khó sinh, băng huyết, sau khi liều chết sinh ra một cặp long phượng thai thì hôn mê sâu. Ngày hôm sau, chưa qua giờ thìn, chị cứ thế trong tình trạng hôn mê mà nhắm mắt xuôi tay, không kịp trăng trối một lời, chỉ để lại cho anh tôi hai đứa trẻ đang oa oa đòi bú.

95. Nhà chị dâu với nhà tôi giao hảo nhiều đời, tính cách rộng rãi hào phóng, không chỉ cha mẹ tôi thương chị như con gái ruột mà cả phủ trên dưới đều yêu quý chị. Chị ra đi như thế, cả tháng tết cũng coi như chấm dứt, tiệc mừng sinh cháu cũng bỏ không làm, vật trang trí mừng năm mới đều gỡ xuống, tiểu viện của anh chị treo đầy lụa trắng, trong 7 ngày đầu sau khi chị mất khắp nơi đều là tiếng khóc nỉ non. Ở triều đại này khi vợ mất chồng không cần mặc hiếu phục để tang, nhưng anh chị tôi tình sâu nghĩa nặng, anh tôi cáo bệnh không vào triều, ngày ngày mặc một thân bạch y túc trực bên linh cữu.

96. Nói một câu không đúng lúc đúng chỗ. Người ta nói “yếu tướng tiểu, nhất thân hiếu” (*muốn đẹp dễ, mặc áo tang*), anh tôi một thân áo trắng nổi bật hơn cả hiếu phục, kết hợp với dáng vẻ tiêu tụy mấy ngày không uống một giọt nước, lại càng thêm khiến người ta thương xót so với bất cứ thời điểm nào trước đây.

97. Cho nên tôi một bên đau lòng vì cái chết của chị dâu, một bên lo Sở Tra Đế đến phủ nhìn thấy bộ dạng anh tôi, nhất thời thú tính đại phát không nhịn được mà ra tay. Nếu thế, hơn nửa năm khổ sở của tôi chẳng hóa ra công cốc.

98. Nhưng 7 ngày quần đã chỉ còn lại một ngày, Sở Tra Đế vẫn chưa đến viếng. Cơ hội tốt như vậy để an ủi người trong lòng, hấn thế mà không đến.

99. Vì thế tôi không thể không hoài nghi chuyện chị dâu khó sinh bằng huyết có liên quan đến hấn, hấn có tật giết mình mới không dám đến thăm. Nói cho cùng chị dâu tôi chết, anh tôi mồ côi vợ, Sở Tra Đế là người được lợi nhất. Hơn nữa chị dâu tôi đem giao thừa vào cung, ngày hôm sau thấy Sở Tra Đế triệu kiến tôi liền nghĩ ra nhiều điều như thế, nói không chừng đêm đó trong cung đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có điều Sở Tra Đế và chị dâu đều không nói ra, mà anh tôi ở phương diện này còn kém tinh ý hơn tôi, có chuyện gì chắc anh ấy cũng không hay biết.

100. Nhưng tôi vẫn là người hiện đại xuyên qua, phải tôn trọng thường thức pháp luật của người hiện đại – nguyên tắc suy đoán vô tội (*) Cho nên dù hoài nghi, nhưng không có chứng cứ thì cũng không thể kết tội Sở Tra Đế. May mà tôi có bạn tốt Quan Minh Nguyệt và sư huynh của hấn – cặp đôi phối hợp điều tra chuyên nghiệp. Tối hôm chị dâu mất tròn 7 ngày, sức khỏe anh tôi không chống đỡ được nữa, bị cha mẹ ép đi nghỉ, tôi bèn tự nguyện phụ trách việc trông coi linh cữu. Tối đó, tôi sai Tòng Văn đưa hai người bọn họ vào theo lối cửa bên, khám nghiệm tử thi cho chị dâu tôi.

() Nguyên tắc suy đoán vô tội: Một trong những nguyên tắc hàng đầu của pháp luật hiện đại. Nghi phạm không có nghĩa vụ chứng minh mình vô tội, và được suy đoán là vô tội cho đến khi có đầy đủ chứng cứ kết tội được đưa ra.*

11. Quyển 1 - Chương 11: Kiếp Đầu Tiên 101-110

101. Quan Minh Nguyệt và sư huynh của hấn, một người là Tống Từ đương thời, một người là Hoa Đà đương thời; hai người họ kiểm tra kĩ lưỡng thật lâu, cuối cùng đưa ra kết luận chung: chị dâu tôi đích thực là vì khó sinh mà chết.

102. Phụ nữ thời xưa sinh con là trải qua nạn lớn, một thân hai mạng cũng là chuyện thường gặp, huống chi chị dâu tôi còn đẻ sinh đôi. Tuy rằng tương phủ đã sớm chuẩn bị đủ bề, nhưng hạn chế thời đại còn đó, có chuẩn bị kĩ hơn cũng không thể bảo đảm trăm phần trăm. Ngay cả tiên thái hậu mẹ đẻ Sở Duệ Uyên, nhân vật hoành tá tràng từng quản lí tiên đế đến mức suốt nhiều năm trời chỉ có một mụn con duy nhất, không phải cũng chết khi sinh đứa con thứ hai sao. Chị dâu tôi hấn là mệnh trung chủ định không qua được kiếp này... Dù không thể nói là vui, nhưng lòng tôi cũng nhẹ nhõm đi nhiều lắm. Nếu chị dâu thật sự do Sở Duệ Uyên hạ thủ, tôi dù có nghĩ thoáng hơn nữa cũng không biết làm sao để thu dọn chuyện này.

103. Tôi thở ra một hơi dài, đưa Quan Minh Nguyệt và Giang sư huynh ra khỏi phủ. Lúc hai người họ sắp rời đi, Quan Minh Nguyệt đột nhiên đưa tay chỉ chỉ lên trời, hỏi: “Phải lòng anh người rồi?”

104. Quan Minh Nguyệt xuất ra chiều này, tôi tuy rằng hoảng loạn, nhưng cũng không thấy bất ngờ. Với trí thông minh cùng kinh nghiệm của hấn và sư huynh hấn, đem những tin đồn về tôi trong kinh thành, tình trạng sức khỏe của tôi, chuyện tôi hoài nghi nguyên nhân cái chết của con dâu trưởng nhà thừa tướng mà không dám nói..., từng ấy đầu mối rối tung rối mù khâu chuỗi lại, đoán ra được đến đó cũng chẳng lạ gì. Tôi nghĩ một lát, cuối cùng lắc lắc đầu: “Chuyện chưa xảy ra thì coi là không có, đừng hỏi, đừng nghĩ, chớ để hai người bị dính vào.” Quan Minh Nguyệt nhìn tôi thở dài, cuối cùng không nói gì nữa, cúi đầu bỏ đi. Sư huynh hấn thì lưu lại đứng trước mặt tôi một lúc lâu, rồi lấy trong ngực ra một bình sứ nhỏ màu trắng: “Thuốc này tên là Quy khứ (quay về), có thể giúp người ta giả chết 10 ngày, là phương thuốc bí truyền của sư môn ta, trong thiên hạ không có mấy viên. Chỉ mong người không phải dùng đến nó.” Giang thần y nhét bình sứ vào tay tôi, nói xong liền đi thẳng.

105. Thuốc giả chết này vô cùng hữu dụng, sau này không biết chừng tôi hoặc anh tôi có lúc cần dùng. Tôi bèn cất giấu nó ở một nơi an toàn nhất, trong lòng thầm mong không bao giờ phải lấy nó ra.

106. Sau 7 ngày quần là đến ngày hạ táng. Dù anh tôi có khóc đứt gan đứt ruột hơn nữa, một nắm đất vàng vẫn đem hai người cách tuyệt âm dương. Người chết đành đã vậy, người sống biết làm sao. Anh tôi cáo bệnh không lên triều suốt 10 ngày, đến ngày thứ 11 lại khoác lên bộ triều phục giờ đã rộng thùng thình, cùng cha tôi đi làm như trước.

107. Sau đó, lúc chiều tối, thái giám trong cung lại tìm đến phủ.

108. Sở Tra Đế gặp được anh tôi vừa mồ côi vợ, mà vẫn muốn tìm thể thân là tôi, trong lòng tôi được an ủi rất nhiều. Nếu không anh tôi vừa mới chôn cất người vợ kết tóc đã bị lãnh đạo tối cao đề ra quy tắc ngầm, khéo phải mang ngay viên thuốc “Quay về” của Giang thần y đút cho anh ấy.

109. Sở Tra Đế hôm nay dường như rất khác với bình thường, tựa hồ có hơi tiêu tụy. Quan trọng nhất là, hắn không còn vừa nhìn thấy đã bắt tôi lột đồ, quỳ xuống cho hắn chịch chịch chịch như trước đây. Bạn giường gọi bạn đến không để làm một shot, lẽ nào để có người tâm sự?

110. Thế mà Sở Tra Đế đúng thật là tìm tôi tâm sự. “Quân An, người phải lòng trẫm, trong lòng trẫm lại chẳng có người, người cảm thấy thế nào?” Chúng tôi hai kẻ bạn giường quần áo chỉnh tề ngồi trên giường nhìn nhau, hần hỏi. Cảm thấy thế nào ư? Một kẻ sinh tại đế vương gia như hần, tình yêu đáng được mấy đồng?! Cho dù có yêu thương thật lòng, khi xung đột với quốc gia, vương quyền, lại chẳng phút chốc bị đẩy xuống thành kẻ lót đường sao? Nghĩ cái gì tình tình ái ái thì có tác dụng méo gì?! Thừa thời gian như thế còn không mau làm hai nháy, làm xong tuyệt đối là sáng khoái cái con người. “Quân An vừa đau lòng vừa cảm kích. Đau lòng vì bệ hạ không thể cùng người mình mến lương tình tương duyệt, cảm kích vì chính mình nhờ thế mà có cơ hội ở bên bệ hạ, dù chỉ là một phút một giây, cũng là ta trộm được từ trong tay Nguyệt lão.” Sở Tra Đế trầm mặc một lúc, lại hỏi tôi: “Vậy nếu có một ngày trẫm phong hậu nạp phi, hậu cung có người khác, người sẽ nghĩ thế nào?” Tôi nghĩ thế nào thì có tác dụng gì?! Phải hỏi xem hần nghĩ gì mới đúng chứ? Nếu để tôi nói, thì đợi vài năm nữa hần hậu cung ba ngàn giai lệ, không còn thương nhớ cái mộng của anh tôi, tôi và hần có thể chịch nhát chia tay rồi đôi người đôi ngã. “Quân An chỉ hận chính mình không sinh ra là phận gái, nếu vậy chỉ cần được làm một cung nhân, cũng sẽ ở lì trong hậu cung của bệ hạ không đi” – Tôi cố gắng để chính mình không phá ra cười, u u oán oán kể lể – “Nhưng ông trời đã bắt ta làm thân nam tử, ta chỉ có thể giống như bây giờ đợi chờ trong tương phủ. Nếu bệ hạ vẫn còn thương xót, thì vài tháng nửa năm triệu kiến một lần, ta cũng vô cùng vui sướng trong lòng. Nhược bằng bệ hạ có hoàng hậu phi tần quên mất Quân An, ta... ta cũng vẫn vui vì những tháng ngày được trộm ở bên bệ hạ.” (Ts anh, luyện bao nhiêu ngôn tình để lên được đến cấp này =)))Sở Tra Đế lại im lặng hồi lâu, cuối cùng bất chợt nắm lấy tay tôi, hạ giọng: “Trẫm hôm nay mới hiểu, giống như người mới gọi là yêu thích thật lòng.”

Lời tác giả: Chị dâu thực sự là khó sinh mà chết, họa này tạm thời không bắt Sở Tra Đế phải gánh. Sau này sẽ có phiên ngoại Sở Tra Đế và điểm phục bút moe moe, thật quyết không lừa = =

12. Quyển 1 - Chương 12: Kiếp Đầu Tiên 111-120

111. Không, tôi đây là diễn xuất thật lòng. Shot hôm nay hắn có định làm nữa không đây? Không làm, tôi lượn. Từ phủ thừa tướng đến hoàng cung, cả đi cả về cũng mất hơn nửa canh giờ, bắt tôi lặn lội chạy đến làm gia sư tình yêu cho hắn, rõ thật là lãng phí thời gian, lãng phí cuộc đời.

112. Kết quả hôm nay Sở Tra Đế thực sự không định làm một shot, cũng không chịu để tôi về. Hắn nắm lấy tay tôi thật lâu không nói năng gì, trong lòng tôi thấy sốt ruột không chịu nổi, khẽ nghiêng đầu, phát hiện ra hắn đã tựa vào thành giường ngủ mất rồi. Tôi nhẹ giọng gọi Ninh công công – thái giám thiếp thân hầu hạ hắn từ khi còn nhỏ, hai chúng tôi cẩn thận nâng người hắn đặt nằm tử tế trên giường. Lúc tôi tính rút tay ra, thì phát hiện bị nắm thật chặt không thể rời ra được. Ninh công công nhìn tôi lắc lắc đầu, tỏ ý bảo cứ để nguyên, sau đó thấp giọng nói: “Từ năm mới đến giờ bệ hạ đều không ngủ ngon giấc, Liễu công tử đêm nay ở lại với bệ hạ đi.”

113. Tôi và Ninh công công biết nhau từ 8 năm trước khi tôi làm thái tử bạn đọc, qua nhiều năm như vậy cũng có thể coi là chỗ thân quen, tôi với Sở Duệ Uyên là loại quan hệ gì, ông ta cũng biết cặn kẽ tỏ tường, nên mới dám mở miệng giữ một nam nhân như tôi ở lại hậu cung. Ông ta đã nói vậy, tôi dĩ nhiên không thể tiếp tục đòi về. Huống chi, tôi cũng không muốn về nữa.

114. Không thể không thừa nhận, thiếu niên đẹp dzai méo chịu nổi của 8 năm trước, giờ đã thành một thanh niên đẹp dzai méo chịu nổi. Là một thằng thợ code, công nhân IT, vốn từ vựng chữ nghĩa văn chương của tôi rất nghèo nàn, không biết phải hình dung thế nào, nhưng nếu buộc phải mô tả, thì cảm giác như thánh thần khi chế tạo khuôn mặt người khác dùng mã nhị phân, mà tạo đến hắn thì dùng mã thập lục phân vậy đó.

115. Ngắm khuôn mặt Sở Duệ Uyên khi ngủ mất đi vẻ phòng bị và khí tức đế vương, còn lưu lại vài phần non nớt, tôi bỗng nhớ ra vị thiếu niên thiên tử đã chuyech tôi suốt hơn nửa năm nay, kì thực mới vừa 17 tuổi.

116. Cái cảm giác này phải mô tả ra sao? Ờm. Đại khái giống như đi chơi gái chơi nhằm trẻ vị thành niên. Mang tâm hồn của một người từng sống đến hai mươi mấy năm trong thế giới hiện đại, tôi bỗng nảy sinh chút á náy lương tâm khi phạm pháp.

117. Nhưng chút á náy đó đã tiêu tán vào sáng hôm sau, khi vừa mở mắt ra đã phát hiện mình đang bị trẻ vị thành niên đè xuống dưới thân. Người bỏ tiền chơi gái là hắn không phải tôi, tôi là đứa bị chơi mới đúng.

118. Triều đại này đặt ra lệ mười ngày có một ngày mộc dục (tắm gội), nghĩa là cứ 10 ngày các quan viên lớn nhỏ trong triều lại được nghỉ ngơi một bữa. Nếu thiên tử không phải người cuồng công việc thì trong ngày này không có việc quan trọng cũng sẽ không triệu kiến các quan. Hôm nay vừa khéo là ngày nghỉ, Sở Duệ Uyên không cần dậy sớm thượng triều, hắn bèn dậy sớm thượng tôi.

119. Đây là lần đầu tiên hắn đè tôi mặt đối mặt mà làm. Hậu huyết vốn đã được hắn thúc đến sưng rồi, còn nhìn thấy khuôn mặt kia của hắn, khoái cảm tự nhiên tăng lên gấp đôi, bị cấm rút luật động chưa được mấy hồi, tôi đã lên đến đỉnh. Bạch trọc bắn ra từ hạ thân tôi thoáng chốc ướt nhẹp bụng dưới của cả hai. Vẩy bắn lên hoàng đế chỉ chi đó, tôi mới phạm lần đầu, nhất thời không biết nên làm như không có chuyện gì xảy ra hay mau mau tạ tội. Kết quả tên Sở Duệ Uyên còn đang ra vào trong thân thể tôi kia

tỏ vẻ kinh ngạc mà rằng: “Hóa ra người thoải mái rồi? Vậy tại sao không kêu?” “Kêu?” – Tôi nhất thời không kịp phản ứng. Hắn bèn dùng sức thúc mạnh một cái, bảo: “Ta thấy trong sách nói, bên nhận nếu thoải mái sẽ kêu rất dữ.” ... Xin hỏi, ngài còn hi vọng tôi cung cấp dịch vụ rên rỉ trên giường nữa sao?! Bạn giường đương chức CEO bản triều đã muốn tôi kêu, vậy thì phải kêu thôi, đừng nói kêu rên bình thường, hắn muốn tôi kêu là ba ba tôi cũng kêu. Vì thế khi đao thịt thô dài của hắn một lần nữa đâm vào mặt huyết, tôi lập tức kêu thành tiếng. “Làm chết ta rồi”, “To quá, sâu quá, bị đâm rách đến nơi rồi”, “Thích chết mất, sướng chết mất”, “Sắp bắn rồi, sắp bị đâm bắn ra rồi”... tất tật những câu đâm lẳng, tôi đều rất có đạo đức nghề nghiệp mà kêu ra một lượt. Đương nhiên, tôi cũng thực sự cảm thấy thế. Có lẽ nhờ xúc tác của dịch vụ rên rỉ, Sở Duệ Uyên hôm nay đặc biệt tích cực, lại làm đến hơn 2 canh giờ, cuối cùng lại ôm thẳng tôi đang toàn thân vô lực, hậu huyết vẫn rỏ từng dòng bạch dịch mang vào dục trì. Kết quả tắm qua tắm lại, hắn lần nữa cứng lên, cũng không giả vờ không chú ý đến như lần trước mà trực tiếp ôm tôi trong bể tắm làm thêm một lần. Mỗi lần hắn đưa đẩy, lại có một dòng nước ấm len lỏi vào mặt đạo phía sau, cảm giác kì dị ấy khiến tôi vừa ngượng, vừa sợ hãi, vừa hưng phấn. Chờ đến lúc hắn bắn ra trong người tôi, tôi đã lên đỉnh hai lần, toàn thân thực sự không còn sức động đậy; cuối cùng ngã lại trong cung thêm một đêm, sáng hôm sau mới trở về nhà.

120. Thời gian cứ thế trôi qua theo từng lần hẹn chịch, thoáng chốc đã 3 năm. Trong 3 năm này, tần suất “tâm sự đêm khuya” của tôi và bạn giường hoàng đế hàng to chạy tốt đã từ mười ngày nửa tháng một lần biến thành tám chín ngày một lần, lại biến thành năm sáu ngày một lần, cuối cùng khoảng một năm nay cố định hai ba ngày một lần. Hai ba ngày một lần, là tần suất hoạt động sinh lí bình thường của một nam nhân, nhưng hiển nhiên không phải tần suất bình thường để một hoàng đế triệu kiến thẳng bạn thời thơ ấu không quan không chức. Điều này đã thể hiện rõ tầm nhìn xa trông rộng của Sở Duệ Uyên năm đó khi muốn phong tôi làm hiệu úy cấm vệ quân. Đương nhiên, tôi nghĩ hắn khi đó cũng không lường trước được chúng tôi lại đại hài hòa trong cuộc sống đến mức này, sau khi đại hài hòa thì lại thường xuyên đến mức này. Vì thế sau khi hai chúng tôi tính phúc mĩ mãn, Sở Duệ Uyên lần nữa ngẫm ám chỉ muốn phong quan chức cho tôi, mà lần này, vị trí trống là bộ phận phụ trách an ninh trong cung, thuộc Cấm vệ quân.

13. Quyển 1 - Chương 13: Kiếp Đầu Tiên 121-130

121. Tôi vô cùng cảm động, sau đó vờ như không hiểu hắn định nói gì.

122. Có thơ ca làm chứng: Bạn giường tuy rằng quý – Sinh mệnh càng đắt hơn. Đem tự do đánh đổi – Cái trước có thể buông.

(*) Chế từ bài thơ nổi tiếng của nhà thơ cách mạng Hungary Petofi Sandor:

Sinh mệnh tuy rằng quý

Tình ái càng đắt hơn

Đem tự do đánh đổi

Cả hai ta đều buông.

123. Nhưng tôi cũng không thể để Sở Duệ Uyên dầm ngày ba bữa phải thái giám đến nhà tôi gọi vào cung, rồi nửa đêm hoặc sáng sớm hôm sau mới trở về. Cha mẹ và anh tôi tuy nhất thời chưa nghĩ tới phương diện kia, nhưng nếu lâu ngày còn không đoán được ra thì một thừa tướng, một thị lang Lại bộ, một đường gia đích thực của phủ thừa tướng, chẳng hóa ra mù hết cả à.

124. Nói một câu ngoài lề. Mẹ tôi vốn dĩ đã định đem hết chuyện quản lý gia đình giao cho chị dâu, chính mình hưởng phúc thanh nhàn. Ai ngờ trời có sóng gió khó lường, người có họa phúc bất chợt, bà còn chưa bàn giao, người kế nhiệm đã sớm phải lìa đời. Đúng lý mà nói, người cai quản sự tình trong phủ nếu không phải chủ mẫu thì phải là con dâu trưởng, nhưng nhìn anh tôi ôm theo con trai con gái thủ tiết vì vợ 3 năm, hơn nữa còn có dấu hiệu sẽ thủ tiết cả đời, mẹ bèn dờ ỷ đồ sang vợ tương lai của tôi. Tôi phát hiện đại sự không lành, vừa không muốn come out vừa không muốn lừa cưới con nhà người ta, bèn nhờ sư huynh của bạn tốt Quan Minh Nguyệt phối cho một phương thuốc. Phương thuốc này sau khi uống vào, trong thời gian ngắn sẽ xuất hiện tình trạng tinh huyết không đủ, thân dưới mềm oặt. Ồ, chính là cái bệnh tục gọi là liệt dương ysl đó đó. Cha mẹ tôi lần lượt gọi bốn năm vị đại phu có tiếng trong kinh thành đến khám, cuối cùng đành chấp nhận sự thật là thằng con thứ nhà mình không có năng lực hành vi, nhất thời gác lại ý định tìm vợ cho tôi, để tôi độc thân đến ngoài 20 tuổi – cái tuổi được người xưa coi là ế chồng.

125. Làm một dzai ế cao tuổi có bạn giường, tôi mua một gian trà lâu hai tầng có kèm hậu viện ở phố mua bán trong kinh, sau khi tu sửa thì mở một “Trà Kinh Lâu” kiểu như cafe sách kết hợp với co-working space trong thời hiện đại. Tập khách hàng mục tiêu là người có học trong kinh thành, sĩ tử lên kinh ứng thí cùng với các danh sĩ muốn có một chỗ hội họp phong cách. Vì thế ông bố trạng nguyên tài trợ biển tên và đôi câu đối ngay trước cửa, ông anh thám hoa tài trợ đề tự trong các phòng VIP, mà bạn giường hoàng đế thì tài trợ một đồng thư tịch hiếm, Trà Kinh Lâu từ lúc khai trương đến nay phát lên như điều gặp gió. Theo lẽ thông thường, người xưa khắt khe chuyện sĩ nông công thương, tôi đường đường một công tử tướng gia lại đi làm thương nhân tầng lớp thấp, bị coi là mất giá. Nhưng xét đến việc tôi trước đây luôn bị coi là tác phẩm thất bại nhất của cha tôi trên phương diện văn hóa, mà chuyển này lại làm một việc kinh doanh khá là phong nhã, vì thể hiện giờ quyền quý trong kinh đều giáo dục con cái: “Hoàn khố nhị công tử nhà tướng gia cũng biết cầu tiến rồi, mày còn không cố gắng học hành?!” Trà Kinh Lâu hoạt động theo hình thức mở cửa 24/7, buổi tối khách hàng có thể đọc sách, hội họp thâu đêm. Mà tôi với tư cách ông chủ thường lấy danh nghĩa lo việc làm ăn để không về nhà, đến chỗ Sở Duệ Uyên ngủ qua đêm.

126. Là một người xuyên không có gia đình tốt đẹp, sự nghiệp thành công, có tiền có cháu (not con), bạn giường tích cực, tôi thỏa mãn không thôi với cuộc sống hiện tại. Đáng tiếc việc không như ý trong đời chiếm tám chín phần mười. Chuyện không như ý của tôi, là bạn giường hoàng đế vô cùng tích cực của tôi, sắp phải kết hôn rồi.

127. Sở Duệ Uyên tháng trước vừa tròn 20 cập quán, muốn tiếp tục làm một thanh niên độc thân hậu cung trống rỗng là không thể được nữa. Xét cho cùng tôi ysl còn có anh tôi chống đỡ, gọi là huynh hữu đệ cung; hần mà ysl, đợi thằng em thứ nay đã 7 tuổi do tiên hoàng quý phi sinh ra chống đỡ (tiên hoàng chết trên giường, bà tự nguyện bồi táng theo, nên chưa được thăng chức lên hoàng thái phi), đây phải gọi là sớm muộn cũng tèo. Vì thế, sau khi cân bằng triều cực, hần cùng các đại thần quyết định ngày lành 3 tháng sau sẽ nghênh thú một hậu một phi.

128. Đối với kết quả này, tôi cũng chẳng bất ngờ. Hần là một hoàng đế thời cổ đại, anh không thể lấy tiêu chuẩn đạo đức hiện đại ra ràng buộc hần. Cho dù hần thích hoặc là từng thích anh tôi, lại làm bạn giường với tôi bao lâu nay, khả năng cao là đồng tính luyến, nhưng hần muốn cưới vợ sinh con, anh cũng không thể bảo hần là thằng tra gei lừa cưới.

129. Đương nhiên, anh có quyền tự do gọi hấn như thế. Nhưng hấn cũng có quyền lấy tội danh đại bất kính thật sạch cả nhà anh.

130. Ngày hôn sự được định ra, Sở Duệ Uyên triệu tôi vào cung, tôi đoán là hấn muốn ngả bài. Tuy rằng sắp mất đi một bạn giường hàng to chạy tốt, thể lực trâu bò lại đẹp dzai lai láng, tôi có phần tiếc rẻ, nhưng nghĩ đến việc từ nay anh tôi triệt để an toàn, lại không thấy tiếc gì cho lắm. Huống chi đàn ông 4 chân thì hiếm, chứ đàn ông chân thứ bị kỹ thuật cao nào có khó tìm; tôi đường đường là tướng phủ nhị công tử bản thân có tiền, phụ huynh có thế, tìm một bạn giường đâu có khó. Lại huống chi, trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, cho dù người khác không rõ chuyện giữa tôi và Sở Duệ Uyên, hai vị nữ chủ nhân đích thực một trưởng một phó trong hậu cung còn không rõ được hay sao? Bất luận làm nam tiểu tứ xen vào vợ chồng để hậu người ta (tiểu tam là vị phi tử kia), hay là làm nam tiểu tứ xen vào vợ chồng để hậu người ta sau đó bị hoàng hậu mấu nghi một nước tìm cách tiêu diệt... gần đây mỗi lần làm với Sở Duệ Uyên mà bất chợt nhớ đến chuyện đó, tôi đều không cứng nổi.

14. Quyển 1 - Chương 14: Kiếp Đầu Tiên 131 - 140

131. Nhưng cuối cùng thì vẫn cứng, vẫn sướng, vẫn bắn, rồi lại cứng... Aiz, năng lực xxx của bạn giường tốt quá cũng phiền thể đấy, khiến người ta có muốn suy tư chuyện đời cũng chẳng lấy đâu ra cơ hội. Nghĩ đến điểm này, thật có chút không nở bả à nha.

132. Chuyện đã đến nước này, không nở hơn nữa cũng phải nở. Nhưng cái lời làm shot chia tay, ai đi đường nấy không thể do tôi nói ra, mode “tình thâm bất hối” mà tôi duy trì gần 4 năm nay không thể nào fail được. Vì thế tôi đeo bộ mặt u oán mà nhìn Sở Duệ Uyên, chờ nghe xem hấn nói gì.

133. “Quân An...”, Sở Duệ Uyên trầm mặc một hồi, thở một hơi dài, gọi tên tôi. Vừa nghe hấn gọi như thế, tôi liền biết ngay trong lòng hấn có điều khuất tất rồi. Từ dạo tôi nhược quán mở Trà Kinh Lâu, tay này có ngầm tặng tôi một cái tên tự là Minh Chi (*), lúc không có chuyện đàng hoàng cứ Minh Chi thể này, Minh Chi thể kia, nghe mà cáu tiết.

() Minh Chi lấy từ chữ Bôi minh chi kính trong tiểu thuyết Kính hoa duyên của nhà văn đời Thanh Li Nhữ Trân, hàm ý mời ai một cách khiêm nhường kính cẩn. “Minh” là búp trà được hái giữa xuân, khi cây vừa kịp đâm chồi.*

134. Đương nhiên, cái mấy cũng không cái bằng cái tên tự chính thức do bố tôi đặt cho – Tử Hậu. Lúc lấy cái tên này cho tôi trong lòng ông bô nghĩ gì, tôi chịu. Nhưng nếu để người cũng xuyên không nghe được một thằng xuất thân hoàn khổ tử đệ tên là “Liễu Tử Hậu”, trong lòng họ nghĩ gì, tôi thừa biết. Đụng hàng tên tự với Liễu Tông Nguyên, hốt cả hên.

135. Cho nên người không thân thiết, tôi đều bảo họ gọi là nhị công tử, người thân thiết thì gọi Quân An. Cái chữ “Tử Hậu” nặng quá, gánh lên tôi sợ mình tổn thọ.

136. Quay lại chủ đề chính. Sở Duệ Uyên thấy tôi nhìn hấn lặng yên không đáp, lại thở một hơi dài, ôm tôi vào lòng dịu dàng nói: “Quân An không cần lo lắng, cho dù trăm có hậu phi, nhưng bọn họ không giống

với người... Chúng ta vẫn như bây giờ, không có gì thay đổi.” Phí lời, lão tử có chuỗi bọn họ không có chuỗi, giống nhau được chắc?! Hiện tại hẳn đang độc thân, sau này có gia đình, giống nhau được chắc?! Tôi không sợ hẳn đá đưa bạn giường là tôi, mà chỉ sợ hẳn không chịu đá bạn giường, bắt tôi phải đổi đầu với người phụ nữ quyền lực nhất bản triều. Đã sắp lấy vợ rồi, còn nuôi nam tình nhân ở ngoài, bạn nói xem hẳn nghĩ gì? Hoàng đế, cái gì cũng muốn, hay là tùy tính?

137. Từ dạo hẳn luyện tốt kĩ thuật trên giường, tôi đã lâu không ngầm gọi hẳn là Sở Tra Đế. Nhưng hiện tại, hẳn đặc biệt xứng với cái tên này.

138. Tôi trong lòng hết hoảng, nhưng lại không thể để hẳn nhận ra mình nóng lòng muốn cắt đứt quan hệ, chỉ có thể rầu rầu rĩ rĩ mà rằng: “Bệ hạ có lòng, Quân An vô cùng cảm kích. Nhưng chỉ e thế sự khó lường, cuối cùng bất quá chỉ là một hồi yêu đương vô nghĩa. Quân An lúc đầu nghĩ chỉ cần được ở bên bệ hạ, dù thế nào cũng được, nhưng sợ rằng về lâu về dài, sẽ có ngày lòng sinh oán giận.” Nói đến đây, tôi cố ý dừng lại một chút, rồi cười khổ: “Nếu đến lúc đó đối với bệ hạ yêu hận đan xen, chẳng bằng ngay bây giờ sớm buông tay giải thoát.” Tôi uyển chuyển biểu đạt suy nghĩ của mình, ai dè Sở Tra Đế lại ôm tôi càng chặt, dỗ dành: “Mính Chi yên tâm, trăm nhất định đối với ngươi trước sau như một.” Nói xong, liền đè tôi xuống giường hôn.

139. Nói thực lòng, kĩ thuật hôn của Sở Tra Đế cũng thảm họa như công phu giường chiếu ngày xưa của hẳn. Nhưng tôi vốn chẳng có hứng thú hôn nhau với bạn giường, hẳn là người thời cổ đại còn là hoàng đế, số lần chủ động đi hôn người khác khẳng định chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nên số lần tôi bị hẳn làm hại cũng không nhiều.

140. Nhưng hôm nay hẳn không những chủ động hôn, mà còn hôn rất lâu, làm môi lưỡi tôi đều sưng lên. Xem tình thế liệu chừng không ổn, cứ để hẳn hôn như thế, mấy ngày tới tôi khỏi dám ra cửa gặp ai. Tôi bèn đảo khách thành chủ, đưa đầu lưỡi dờ vào trong miệng hẳn triển miên khuấy lộn. Kết quả Sở Tra Đế được hôn như thế hứng khởi lại dâng trào. Tôi mấy lần muốn ngừng lại, hẳn đều đưa tay ấn đầu tôi không cho rút lui, vật dưới thân hẳn chưa cần chạm đã cao cao ngẩng đầu, cách lớp quần áo ở trên bụng tôi cọ tới cọ lui. Lại qua một lúc, hẳn không dùng phân thân thô cứng cọ lên bụng tôi nữa, mà trực tiếp vừa hôn vừa cởi quần tôi, chọc thẳng vào hậu đình, còn khuấy đảo dữ dội từng cơn. Kết quả hẳn ở trong cơ thể tôi luật động hơn hai chục cái, tôi còn chưa bắn ra, hẳn đã thưởng cho tôi một trận long tinh. Từ khi chuyện giường chiếu hài hòa đến nay, đây là lần đầu tiên hẳn bắn trước tôi. Trong lòng tôi bất giác ngạc nhiên, hẳn lại một chút cũng không để ý. Sở Duệ Uyên bắn tinh xong, cuối cùng cũng chịu buông tha cho cái lưỡi và đôi môi của tôi. Hẳn cười nói: “Mính Chi ngọt quá”, rồi bế xốc tôi lên ngồi đối mặt trong lòng hẳn, dương vật hơi mềm vẫn cắm trong mật huyết. Đây là tư thế hẳn thích nhất gần đây, nhưng với tôi thì không khỏi có hơi vất vả. 3 năm trước, khi hẳn còn là vị thành niên, chỗ đó đã khá là hoành tráng, hiện tại trưởng thành, chỗ đó cũng lớn lên, chẳng cần dùng chiêu thức gì cũng đủ khiến tôi co giật xin hàng, huống chi là cái tư thế đem nghiệt căn của hẳn nuốt thật sâu. Nhưng chuyện trên giường, lời của tôi chẳng có trọng lượng gì, mà không, bất kể là chuyện gì có liên quan đến hẳn, lời của tôi đều chẳng có trọng lượng gì. Vì vậy tôi chỉ có thể ngậm long căn đang từ từ khôi phục độ cứng của hẳn trong hậu huyết, bị hẳn ôm vào lòng tiếp tục hôn môi, rồi đợi căn nhục vật hoàn toàn đứng lên lại bị thúc đến lắc lư không ngừng, chưa được mấy chục nhát đã bị hẳn làm đến bắn ra. Tôi đạt tới cao trào, Sở Duệ Uyên cũng không ngừng, ngược lại tranh thủ lúc vách thịt trong mật đạo của tôi co thắt để cắm rút mạnh hơn, thẳng đến lúc tôi lên đỉnh lần nữa, hẳn cũng ở trong cơ thể tôi bắn lần hai, mới chịu thu hồi động tác. Nhưng môi hẳn vẫn bám lấy môi tôi hôn mãi không dừng. Qua một hồi lâu, Sở Duệ Uyên tựa hồ cũng tự mình tìm ra bí quyết, tôi tuy chẳng muốn trao đổi nước bọt với bạn giường, nhưng được một người đẹp đến nao lòng như thế xâm nhập triển miên trong miệng, tự nhiên cũng ý động tình sinh. Vì thế, tôi bị hẳn dùng tư thế giao hợp mà ôm hôn, thẳng đến lúc hai người cùng cứng lên, lại bị hẳn đẩy ngã xuống giường tiếp tục ra vào không biết thêm bao lâu nữa.

Bạn Uyên trẻ nhỏ dễ dạy, thích ôm ôm hôn hôn liếm liếm như con cún moe chết người. Scene H mà cứ thấy ngây thơ tội tội ("

15. Quyển 1 - Chương 15: Kiếp Đầu Tiên 141-150

141. Tối hôm đó, tôi cùng Sở Duệ Uyên làm đến sáng khoái lâm li, đợi đến sáng hôm sau mới phát hiện có điều không ổn. Thứ nhất, môi tôi bị hôn đến sưng phù, thứ hai, quan trọng nhất, hạ thân bị làm đến chân mềm nhũn đi không nổi. May mà đại thái giám được lưu lại hầu hạ chờ tôi gắng sức mặc xong quần áo thì đưa thuốc tiêu sưng, bảo rằng Sở Duệ Uyên trước khi lên triều cũng phát hiện môi mình không ổn, bèn gọi ngự y dâng thuốc. Xuyên không đến đây mười mấy năm trời, tôi trước giờ không chịu được việc người khác hầu hạ bên mình, huống chi bây giờ một số chỗ cần bôi thuốc lại nằm ở nơi kín đáo, bèn bảo vị công công này ra cửa đợi, tự mình bôi thuốc cho mình. Thuốc trong cung chuyên dùng cho hoàng đế tất nhiên là hàng hịn nhất, còn chưa đợi Sở Duệ Uyên hạ triều quay lại, môi tôi đã hết sưng, trên người cũng ổn hơn nhiều, bèn nhờ đại thái giám truyền lời cho Sở Tra Đế, bản thân quen đường quen ngõ mà chuẩn khỏi cung trở về Trà Kinh Lâu.

142. Chờ đến lúc về nhà ngẫm nghĩ, cứ vậy bịt mắt mà tiếp tục ở cùng Sở Tra Đế xem ra không thể được, nói không chừng có ngày bị người ta trùm bao tải tẩm một trận, rồi buộc vào tảng đá ném xuống sông. Đang xoắn xuýt không biết phải làm gì, thì có thằng bạn thời nhỏ đến quán uống trà. trông thấy nó, mắt tôi liền sáng rõ.

143. Thằng bạn này của tôi thuộc vào nhóm bạn ăn chơi nhậu nhẹt. Hắn là con trai út nhà Công bộ Thượng thư, từ nhỏ đã giỏi leo cây trèo tường, bốn cột sách vở làm thầy giáo tức điên người, lớn lên rồi thì văn võ không thông, chỉ có thể dựa vào quan hệ của cha hắn để kiếm một chức quan nhàn tản, không đến nỗi mang tiếng ngồi nhà ăn bám. Được cái nhân phẩm hắn cũng không tồi, 4 thứ ăn nhậu, rượu chè, gái gú, cờ bạc chỉ tham dự hai mục đầu, coi như vào loại trong sạch trong đám bạn đàn đúm của tôi. Chỉ tiếc số hắn không tốt, từ trong bụng mẹ đã bị hứa hôn cho con gái nhà Binh bộ Thượng thư giao hảo nhiều đời. Cô nàng này tướng mạo hạng A, đáng tiếc trước khi xuất giá là tiểu thư chua ngoa nổi tiếng kinh thành, xuất giá rồi là sư tử Hà Đông nổi tiếng kinh thành. Kết quả thằng bạn tôi lấy vợ 2 năm từ mỡ màng biến thành gầy nhẳng chưa nói, đám bạn bè lúc trước bị đuổi hết chỉ sót lại cái thằng đã thoát hoàn khổ là tôi, đến ngày nghỉ đi ra ngoài gặp gỡ bạn bè cũng bị giới hạn phạm vi, ra khỏi giới hạn không khéo về bị ăn đòn. Chỗ làm ăn của tôi bởi vì danh tiếng tốt, may mắn lọt vào danh sách những nơi thằng bạn được phép đi, cho nên thỉnh thoảng lại được ghé thăm tiếp hắn. Cũng phải nói, thằng bạn này của tôi tuy vừa bắt tài vừa sợ vợ, nhưng lại có một năng khiếu đủ đánh bại 95% dân số bản triều. Đó là, hắn đặc biệt hay buồn chuyện. Những chuyện lá cải vĩa hè như con chó cái phủ Thành Quốc Công bị con chó đực nhà Lưu Đại tướng quân rape một lần đã có bầu sinh ra 3 con chó con, hắn ta đều biết. Tôi có lúc cảm thấy Sở Tra Đế không thu hắn làm mật thám, thực sự là lãng phí nhân tài. Cho nên hắn vừa đến, tôi liền biết ngay kênh tin tức đến rồi.

144. Thông thường, thằng bạn tôi đến Trà Kinh Lâu đầu tiên sẽ ngồi ở đại đường gossip với tôi những chuyện sòng gió trong kinh thành gần đây, đợi tất cả bọn thư sinh đang đọc sách uống trà trong đại sảnh đều không nhìn được mà về tai lên, hắn bèn kéo tôi qua gian VVIP ở hậu viện, để lại một đám người hóng chuyện đang vui thì đứt dây đàn, vô đầu bút tai không ngớt, hại tôi phải phân phó nhân viên giảm giá cho đám người bị hại đó coi như bồi lễ. Nhưng hôm nay, không chờ hắn mở miệng, tôi đã lập tức kéo người vào trà thất cao cấp trong hậu viện. Tôi pha cho hắn một bình ngân châm thượng hảo hạng, rót ra chén, bảo: "Ta nghe chuyện đại hôn của bộ hạ định rồi, muốn hỏi người hoàng hậu nương nương tương lai tính tình thế nào, trong nhà có quan hệ ra sao, nói không chừng sau này có thể nhờ bóng nàg ta mà kiếm

được mỗi làm ăn lớn hơn.” Thằng bạn tôi cười hi hí: “Dạ dày người cũng to thật đấy”, bèn đem tình hình thế thiếp tương lai của Sở Duệ Uyên kể hết với tôi.

145. Trước nói chuyện vị chuẩn hoàng hậu, đích nữ của nhà An Quốc Công kia, nghe đâu là một tài nữ cầm kì thi họa dạng dạng tinh thông, chỉ hiềm tính cách quá mức trung dung, gặp chuyện gì cũng không muốn ra mặt giải quyết. Mà chuẩn hoàng phi lại là người bên họ ngoại Sở Duệ Uyên, là em họ trong khoảng 5 đời, không xa quá cũng không gần quá, từ nhỏ học một ít công phu quyền cước với phụ huynh, tuy không nổi danh dữ dằn như vợ thằng bạn tôi, nhưng cũng là nhân vật cá tính cương liệt, không dễ trêu vào. Thằng bạn giới thiệu xong tình hình cơ bản, tôi còn chưa kịp than một hậu một phi kết hợp mới khéo làm sao, lâu ngày không toi cũng loạn, thằng bạn đã bắt đầu kể ra quan hệ giữa 2 người.

146. Cũng thật quá trùng hợp, hai người phụ nữ quyền lực nhất đế quốc tương lai hóa ra lại là hàng xóm cách vách, từ nhỏ lớn lên bên nhau, đến sinh nhật cũng là cùng một ngày. Nghe nói hai người họ từ nhỏ đã chạy qua chạy lại cùng ăn cùng ngủ, lúc lớn lên đến lễ nghi, nữ công gia chánh cũng tìm chung một thầy đến dạy. Nếu không phải một người thích cầm kì thi họa, một người thích vung đao múa kiếm, thì xem chừng một ngày 24 tiếng đều dính với nhau. Thằng bạn tôi kể hết một mạch chuyện hai người kia yêu thương gắn bó thế nào, cuối cùng hăm mộ mà đưa ra kết luận: “Có thể cùng lúc lấy về một đôi tỉ muội quan hệ thân thiết, chỉ e là giấc mơ của tuyệt đại bộ phận nam nhân.” Tôi không đáp lời. Tôi tỉ mỉ phân tích đủ loại chuyện nghĩa tình giữa hoàng hậu và hoàng phi tương lai, cảm thấy có mùi. Là mùi bách hợp.

147. Đương nhiên, cũng có thể vì tôi mắt gei nhìn đâu cũng thấy gei.

148. Bất luận hoàng hậu hoàng phi tương lai của Sở Tra Đế rộng rãi, hẹp hòi hay bách hợp, thì thời gian 3 tháng cũng nhanh chóng trôi qua. Chớp mắt đã đến đại điển phong hậu. Theo phong tục bản triều, hoàng đế đại hôn xong phải nghỉ lên triều 3 ngày để bồi dưỡng tình cảm với hoàng hậu, mà tối kế tiếp tôi đoán Sở Tra Đế còn phải đi lâm hạnh cô em họ Thực Phi để thể hiện tôn trọng và bình đẳng. Xong 2 lượt làm chú rể, liên tục canh tác 4 đêm, hẳn có nhớ đến tôi chắc cũng phải là chuyện 7, 8 ngày nữa. Nào ngờ, chiều ngày thứ năm, hắn đã phải thái giám đến Trà Kinh Lâu triệu kiến tôi.

149. Tôi đoán chuyện chặn gối của hắn chắc là không ổn lắm.

150. Từ lúc hắn bù đầu chuẩn bị đại hôn đến giờ, tích lại đã bảy ngày, thực sự cũng cần tìm bạn giường giải tỏa. Đáng tiếc, ngay lúc này tôi lại đi không nổi. Bởi vì có một cái đuôi nhỏ đang nước mắt lưng tròng, đáng thương không thể tả nhìn tôi.

16. Quyển 1 - Chương 16: Kiếp Đầu Tiên 151-160

151. Cái đuôi nhỏ của tôi sự tích thế này. Một ngày trước hôn lễ của Sở Tra Đế, trên đường từ phủ thừa tướng đến Trà Kinh Lâu, tôi bỗng nhiên bắt gặp một gã đàn ông đang đánh đập một cụ già thấp bé, bèn giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha, cho tùy tùng ra áp chế hắn. Đến khi đem người bị đâm đá ngã sấp trên đường đỡ dậy, mới phát hiện hóa ra không phải một cụ già, mà là một đứa trẻ gầy còm chừng 8, 9 tuổi, bởi vì cả đầu tóc bạc mới khiến tôi nhìn lầm thành ông lão. Sau khi hỏi hết 2 người trong cuộc và quần chúng vây xem, tôi mới biết kẻ đánh người là cậu ruột đứa trẻ. Mẹ đứa trẻ này năm xưa bị một lăng tử giang hồ đến từ phương nam dụ dỗ, sinh ra con ngoài giá thú. Đứa trẻ vừa sinh ra đã mang một đầu

tóc bạc chưa nói, lại còn mệnh xấu, khắc chết luôn cả mẹ lẫn ông ngoại, hiện tại cả nhà đều bị đứa cháu xui xẻo làm cho sa sút, bị chủ nợ tìm đến tận cửa đòi tiền. Ông cậu này là đang trút giận lên đứa trẻ. Tôi nhìn tướng mạo kẻ đánh trẻ con, biết ngay là loại cờ bạc đảng điểm, cái gia đình này bảo là bị đứa trẻ khắc cho thảm hại, chẳng thà nói là bị hấn làm cho thảm hại thì đúng hơn. Tuy nhiên, đối diện với một đám quần chúng cổ đại mê tín sâu sắc tin vào “táng môn tinh” (sao chổi hại chết cả nhà), tôi cũng không tiện mở miệng phản bác cái quan điểm mệnh xấu khắc người. Nhưng nhìn đứa trẻ thực sự đáng thương, trong lòng tự nhủ mình cũng không thiếu tiền nuôi thêm một người, bèn móc bạc bảo tên cậu đó kí khế ước bán đứa trẻ cho tôi.

152. Tuy rằng chính mình từng trải qua chuyện xuyên không kì ảo, nhưng đối với những tư tưởng truyền thống phong kiến mê tín đó, tôi vẫn hết sức coi thường, chỉ là cha mẹ cùng anh trai tôi đều là người cổ đại trăm phần trăm, cha và anh tôi lại đều đang làm quan trong triều, không thể đem diễm xui đến cho họ. Tôi bèn không đem đứa trẻ về phủ thừa tướng, mà đưa về nuôi ở hậu viện Trà Kinh Lâu của mình. Lúc tôi đem đứa trẻ về, dọc đường nó không nói một lời, nhưng một mực ngoan ngoãn nghe lời, đi theo tôi, tôi bảo tiểu tư giúp nó tắm rửa thay đồ, nó cũng yên lặng mà làm theo. Tuy nhiên, chờ nó tắm sạch một thân bùn lầy, thay quần áo mới đi ra, tôi không khỏi kinh ngạc.

153. Đứa nhỏ này trông mọe nó đẹp đến mức đtn chịu nổi. Còn đẹp hơn cả Sở Tra Đế từng làm tôi lóa mắt năm nào. Lại kết hợp với mái tóc ba ngàn sợi bạc, có một thứ phong tình không nói nên lời.

154. Phải nhấn mạnh thêm lần nữa, tôi không luyến đồng, tôi thuần túy là thưởng thức cái đẹp. Bạn đen tối là chuyện riêng của bạn ok.

155. Tắm rửa, thay quần áo xong cho đứa nhỏ, tôi liền bảo Tòng Văn, tiểu tư thiếp thân theo tôi từ nhỏ, bưng cơm nước vào. Sợ nó từ nhỏ dinh dưỡng không đủ dạ dày không tốt, tôi không để nhà bếp làm thức ăn hương vị quá đậm, chủ yếu là vài món có lợi cho dạ dày và một tô cháo thịt nạc. Kết quả đứa nhỏ rụt rè len lén nhìn tôi, chờ đến lúc nhận ra tôi thực sự định cho nó ăn, liền như hùm như hổ mà ngón, đứng kiêu nhện đối suốt mấy ngày trời. Tôi nhìn nó bất giác thấy đau lòng, một bên gấp thức ăn cho nó, một bên dặn nó không cần ăn cố, về sau ngày nào cũng được mặc ấm ăn no.

156. Chờ ăn cơm xong hỏi chuyện, tôi mới biết đứa trẻ nhìn bộ dạng như mới 8, 9 tuổi, kì thực đã 12. Nó từ lúc 3 tuổi mất mẹ liền bị cậu mợ đối xử tàn nhẫn, nên mới gầy còm đến thế này. Nhìn khuôn mặt bé nhỏ xinh đẹp của nó, trong lòng tôi càng thêm thương xót, bèn lấy cho nó cái tên là Thụy Lâm, hàm ý cầu mong phúc thọ viên mãn. Nó đã bị cậu kí khế ước bán cho tôi, đương nhiên đã cắt đứt hoàn toàn với cuộc sống trước đó, từ nay coi là nghĩa đệ của tôi, lấy theo họ tôi, gọi là Liễu Thụy Lâm.

157. Đứa trẻ Liễu Thụy Lâm này tuy đã 12, nhưng đại khái vì từ nhỏ chịu ngược đãi, nên nửa đêm thường ngủ không yên, luôn gặp ác mộng. Tôi thấy nó thực đáng thương, ngày hôm sau bèn mời Giang thần y – vị sư huynh mà giờ tôi đã biết không chỉ là quan hệ sư huynh đệ với Quan Minh Nguyệt – cho một đơn thuốc an thần, mỗi tối dứt thuốc cho nó, ngồi bên giường nó, chờ nó ngủ rồi mới đi ra.

158. Cho nên hiện tại Sở Duệ Uyên triệu tôi vào cung, Liễu Thụy Lâm đứng bên cạnh như con cún con mỗ to mắt nhìn tôi, tôi nhất thời không thể nói ra lời phụng chiếu. Liễu Thụy Lâm trông thật đáng thương... Khuôn mặt bé nhỏ của Liễu Thụy Lâm thật đẹp... Cái mặt Sở Duệ Uyên tuy rằng cũng đẹp, nhưng nhìn lâu rồi không còn thấy lóa mắt như lúc đầu... Tôi do dự một lúc, cuối cùng nghiêng rằng bảo với thái giám đến truyền khẩu dụ, hôm nay trong người tôi không được khỏe, sợ không thể nhập cung diện thánh. Trong 4 năm nay, người đến truyền lời cho Sở Duệ Uyên về cơ bản đều là thái giám này. Hấn biết rõ giữa tôi với

CEO bản triều là quan hệ bạn giường hài hòa đến mức nào, cho nên dù đây là lần đầu tiên tôi kháng chỉ, hấn cũng không ngạc nhiên hay cáu giận, luôn miệng khuyên tôi nghỉ ngơi cho tốt, rồi lập tức về cung báo cáo.

159. Sau đó, tôi ở hậu viện Trà Kinh Lâu xem sổ sách, buổi tối ăn cơm với Liễu Thụy Lâm xong thì về phòng tắm rửa, định một lúc nữa sẽ đi cho Liễu Thụy Lâm uống thuốc, dỗ nó ngủ, rồi cũng đi làm một giấc. Kết quả vừa tắm xong định bước ra khỏi bồn, thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra. Kế đó, Sở Duệ Uyên liền bước vào phòng.

160. Nhìn thấy Sở Duệ Uyên đóng cửa phòng tiến lại gần, tôi hoảng hốt trong lòng. Giả bệnh kháng chỉ lại bị bắt tận nơi, tôi đây là tình tiết tự đâm đầu vào chỗ chết. Nhất là mấy năm gần đây Sở Tra Đế càng ngày càng có khí thế và tâm thuật để vương, thủ đoạn càng thêm tàn nhẫn. Nội dung hấn trò chuyện với tôi sau khi lên giường đã chuyển từ chuyện vị đại thần nào làm hấn tức điên người, sau đó lại thôi, biến thành vị đại thần nào làm trái ý hấn, sau đó vị đại thần kia hấn là đen đủi chắc rồi. Tôi nhìn hấn từng bước đến gần, chỉ cảm thấy như nghe được tiếng bước chân thần chết, tim đập thành thịch. Hấn đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi hồi lâu không nói, đợi đến lúc tôi không chịu được nữa định xin thỉnh tội, thì bất chợt bế tôi ra khỏi bồn tắm, đem khăn tắm vắt trên giá bên cạnh bao lấy tôi, sau đó bế ngang người mang sang phòng ngủ.

17. Quyển 1 - Chương 17: Kiếp Đầu Tiên 161-170

161. Sở Duệ Uyên ôm tôi lên giường, bắt đầu lau tóc cho tôi, còn lau một cách đặc biệt dịu dàng không dám dùng sức, lau đến mức tôi phát hoảng, chỉ muốn hỏi thẳng hấn đang phát bệnh cái gì. May mà đợi lúc tóc tôi không còn nhỏ nước, hấn rút cuộc cũng mở miệng: “Trẫm biết trong lòng ngươi không dễ chịu, nhưng trẫm là vua một nước, lấy vợ sinh con là quốc sự, không thể vì tư tình mà bỏ mặc.” Nghe hấn tự chủ động tìm cớ giải thích cho mình, tôi còn không lập tức vợ lấy hay sao, liền đau xót mà rằng: “Việc của bệ hạ là quốc sự, Quân An đương nhiên biết rõ. Nhưng ta vẫn không nhìn được mà nghĩ, mà oán, mà tưởng tượng bệ hạ mấy ngày nay bệ hạ cùng hoàng hậu hoàng phi động phòng hoa chúc ra sao, chung chăn chung gối thế nào, oán bản thân vì sao sinh ra làm thân nam tử, còn đem tấm chân tình trao cho một nam tử khác... Bệ hạ tân hôn mới có mấy ngày, Quân An đã trở nên bất kham như vậy, chỉ e lâu ngày thực sự sẽ vì yêu sinh hận, tâm tính méo mó, trở nên đáng ghét trước mặt bệ hạ...” Đáng tiếc, diễn xuất của tôi còn chưa tu luyện đến mức muốn khóc liền khóc, không có cách nào chảy đôi giọt lệ phối hợp với tình huống, chỉ có thể quay lưng lại với Sở Duệ Uyên, ra vẻ đứt ruột nỉ non: “Xin bệ hạ hãy đi đi, đừng đến tìm ta nữa, ta cũng sẽ không đến gặp bệ hạ nữa. Chúng ta kết thúc ở đây, bệ hạ vẫn có thể nhớ đến cái tốt đẹp của Quân An, nhọc bằng dần vật thêm vài năm, sợ rằng trong lòng bệ hạ chỉ còn sót lại bộ dạng nanh nọc của Quân An... Ta không còn muốn tiếp tục ở bên bệ hạ như thế này nữa.”

162. Tôi cảm thấy mình đã nói đặc biệt rõ ràng, dưới tiền đề giữ vững thiết lập nhân vật, mạnh mẽ biểu đạt mong muốn chia tay. Ai biết, cái vị bị tôi đá một cách uyển chuyển kia không những không đi, mà còn ôm lấy tôi từ phía sau, ghé vào bên tai tôi cười nói: “Mính Chi của trẫm thật là một hũ dấm nhỏ.”

163. Tôi đang ghen tuông làm bộ với hấn ư?! Tôi đây đang nói lời chia tay, break up. You are dumped! (Anh bị đá rồi!)

164. Tôi cố gắng giãy khỏi vòng tay của Sở Duệ Uyên, nhưng lại bị hấn ôm càng chặt. Hấn thở dài một tiếng, rồi nói: “Trẫm vốn dĩ không định nói chuyện này với ngươi, nhưng mà... Haiz... Trẫm với hai người

họ đều không làm đến cùng... Trầm mới phá thân hoàng hậu, nàng ta đã khóc lóc nỉ non cầu trầm buông tha, trầm chỉ có thể rút ra, 2 ngày sau đó đều là mặc nguyên quần áo mà nằm ngủ. Thục Phi, Thục Phi thì luôn mồm kể chuyện mẫu hậu năm đó đối xử với nàng ta thế này, đối xử với gia đình nàng ta thế nọ, kể đến mức trầm không thể nào cứng lên nổi, nếu không phải Kính sự phòng còn đang đợi lấy khăn lụa xử nữ của nàng ta, trầm đến đứt vào cũng không muốn đứt... Trầm hiện tại chỉ cần nghĩ đến hai người họ là đã mất hứng rồi, càng khó nói làm chuyện mây mưa gì đó. Minh Chi, người bây giờ còn ăn dấm nữa hay không?”

165. Đm nó chứ tôi ăn dấm lúc nào! Tuy vậy, lúc này tôi căn bản xác nhận, đôi Nga Hoàng Nữ Anh kia không phải đến để cùng hấn chấp cánh bay cao, mà muốn tổng cổ hấn để hai người phượng phượng hoà mình. Trở thành hai người phụ nữ quyền lực nhất toàn quốc, sau đó cùng nhau chơi les. Nói không chừng đợi sau này thực sự có con, còn có thể liên thủ giết chết hoàng đế, trực tiếp thăng chức thành thái hậu thái phi, chèn ép tiểu thiên tử để trở thành hai người quyền lực nhất nước. Mọi nó, cũng thật biết cách chơi.

166. Sở Duệ Uyên cưới một đôi tình nhân làm thê thiếp, tôi không có chứng cứ nên cũng không tiện nhắc nhở hấn. Huống chi nếu người ta không định ở hậu cung yêu đương hẹn hò, không định làm thịt hoàng đế để thăng chức thái hậu, thì Sở Tra Đế một tên tra gei lừa cưới lấy phải một đôi tra les lừa cưới, rõ thật nỗi nào úp vung này quá còn gì. Cho nên tôi không ra lời, tiếp tục nghe hấn nói.

167. Sở Tra Đế xoay người tôi lại, đối diện với hấn, lại thở dài: “Trầm mấy ngày nay nghỉ đi nghỉ lại, trầm còn trẻ, hậu cung có chủ, đủ để bịt miệng bá quan, hà tất phải vội vã muốn sinh con. Huống chi nếu trầm lập thái tử sớm, 30 năm nữa trầm vẫn đang ở tuổi xuân thu đỉnh thịnh, mà thái tử đã gần tuổi nhi lập, sợ rằng quốc gia không ổn... Trầm nếu làm theo phụ hoàng, 10 năm nữa mới để hoàng hậu sinh thái tử, cũng không phải là chuyện xấu.” Tiên đế 35 tuổi mới có Sở Tra Đế, đứa con sau này sống sót, tuy nội tình chắc chắn dính lú đến không ít bí mật trong cung, nhưng chưa hấn đã không có những tính toán tương tự. Huống chi hoàng hậu năm nay mới 16, tuy là cái tuổi làm mẹ phổ biến ở thời cổ đại, nhưng nhìn từ góc độ khoa học hiện đại, đích thực 10 năm sau mới đến độ tuổi lí tưởng để sinh con.

168. Tôi xem hấn đã quyết xong chủ ý, thê thiếp hấn lại 90% là bách hợp, trong lòng bỗng thấy dễ chịu. Rốt cuộc thì máy to chạy tốt không nói, nhưng một bạn giường mặt mũi tuần tú như vậy thực sự khó tìm. Vì thế, tôi làm ra bộ dở khóc dở cười mà mắng hấn: “Bệ hạ thật khéo dỗ dành, để Quân An xem xem bệ hạ có thực nhìn nổi đến 10 năm nữa hay không.”

169. Sở Duệ Uyên có nhìn được 10 năm mới sinh con với hoàng hậu hay không, tôi không rõ. Nhưng cùng tôi làm cái chuyện không sinh nổi con kia, hấn một khắc cũng không nhìn được nữa rồi. Tôi vừa dứt lời, hấn đã thuận tay lột luôn quần áo của tôi, vài nhát đã lột sạch sành sanh cả hai người. Tôi nhìn 7,8 ngày đang bí bách, nên cũng ngoan ngoãn thuận theo hấn, tuy trong lòng cứ cảm thấy còn quên chuyện gì.

170. Cụ vật dưới thân hấn đã hoàn toàn dựng đứng lên, tôi cho rằng hấn sẽ lập tức tiến vào lấp kín thân thể mình, không ngờ hấn lại đổi nết, chuyển sang đưa từng ngón tay vào mở rộng cho tôi. “Úm... Ó... Bệ hạ?” Tôi một bên bị hấn dùng tay quấy lộn đến thở gấp không ngừng, một bên có chút khó hiểu mà gọi hấn. Sở Duệ Uyên đưa ngón tay thứ tư tiến vào thân thể tôi, cầm rút xoay tròn, trên mặt lộ rõ vài phần mất tự nhiên: “Trầm với hoàng hậu hành phòng, mới biết người phá thân lần đầu có biết bao khổ sở. Phía sau nam tử vốn dĩ còn chặt hơn nữ huyết, lúc đầu... Lúc đầu trầm lỡ mãng, chắc đã hại Minh Chi bị thương rồi...” Lúc đầu tôi cùng hấn lên giường đứng là từng phải chịu không ít đau khổ, nhưng hiện tại sớm đã nếm được ngon ngọt của việc cá nước giao hòa, có lúc tiếp nhận dù hơi khó khăn, nhưng trong lòng lại muốn hấn tiến vào càng mạnh, càng sâu hơn nữa. Đặc biệt là lúc này, ngón tay có dài có thích hơn nữa, cũng không sánh được với côn thịt thô dài nóng bỏng của hấn, nữa ngoài hậu huyết tôi được ngón tay hấn làm cho sung sướng, nhưng phía trong càng cảm thấy trống rỗng khó nhịn. Tôi bèn lấy chân quắp chặt eo

hắn, nhìn vào mắt hắn bảo: “Quân An hiện tại không còn bị thương nữa rồi, chỉ mong chờ long căn của bệ hạ yêu thương, cho dù đôi lúc có lỡ mắng một phen, cũng là một kiểu tình thú.” Vì thế, tôi lập tức bị hắn nâng cao đùi, đưa long căn cứng rắn sừng phòng đến trước mặt động, lỡ mắng mà tiến vào yêu thương. Sở Duệ Uyên ăn chay đã mấy ngày, lại còn 2 lần bị nghẹn, vừa nãy dịu dàng mở rộng cho tôi xem ra đã dùng hết cả nhẫn nại, vừa tiến vào thân thể tôi đã hạ eo đem cả căn cắm thẳng vào, còn chưa đợi tôi thích ứng đã tiến hành càn quét quy mô lớn. Cự vật to bằng cánh tay trẻ con, trên mặt nổi đầy gân xanh không ngừng cắm rút đâm chọc trong mật huyết, đem huyết thịt non mềm bên trong mở rộng, đâm đến nát nhừ. Bị hắn sâu nhiều nông ít mà đâm rút vài chục cái, tôi không nhịn được rên lên: “Ồ... Bệ hạ sắp đâm chết ta... Ừm... To quá, sâu quá... Sắp bị chơi chết rồi... A...” Kết quả tôi còn chưa kêu dứt, cửa phòng ngủ đã bị đẩy mạnh ra. Liễu Thụy Lâm gầy teo yếu ớt, xinh đẹp vô ngần đang đứng ngay trước cửa phòng.

Lời tác giả: CEO rốt cuộc vẫn là hoàng đế, các bạn đừng nên chất vấn chuyện hắn “kiết hay không kiết” gì đó nữa.

18. Quyển 1 - Chương 18: Kiếp Đầu Tiên 171-180

171. Tôi cuối cùng đã nhớ ra mình quên chuyện gì. Tôi quên trông Liễu Thụy Lâm uống thuốc, đi ngủ. Mà bạn giường hoàng đế của tôi, vốn luôn có người canh gác, căn bản không có khái niệm chốt cửa cài then, thì hiển nhiên đã quên sập khoá.

172. Để cho một đứa trẻ vị thành niên xem hiện trường GV, thật quá vi phạm đạo đức xã hội. Tôi vội vàng vớ cái chăn phủ lên thân thể đang dính liền nhau của tôi và Sở Duệ Uyên, miệng bảo Liễu Thụy Lâm: “Thụy Lâm mau đi ra. Đi bảo Tòng Văn cho người uống thuốc, đi ngủ.” Ai biết đứa trẻ này lại đột nhiên không chịu nghe lời, ngược lại còn xông vào phòng, nghiêng rặng kèn kẹt: “Quân An, hắn bắt nạt ca ca có phải không?” Bắt nạt trên giường có tính là bắt nạt không? Tôi hơi đỏ mặt mà phủ nhận: “Không có, không có! Thụy Lâm nghe lời, mau đi ra!” Kết quả thằng nhóc hồ báo còn rảo bước tiến về phía giường, hai mắt đỏ hoe, chỉ vào Sở Duệ Uyên nói: “Ca ca đừng gạt ta, ta nghe rõ ràng ca ca nói hổng rồi, sắp chết rồi, nhất định là hắn bắt nạt ca ca!” Tôi khó xử đến không để đầu cho hết, mở miệng rồi lại không biết phải giải thích thế nào, bất giác nhìn sang cái tên đang đâm hổng tôi, đâm chết tôi kia. Mà Sở Duệ Uyên vốn đang cực kì hứng thú dòm tôi, lúc nhìn rõ tướng mạo Liễu Thụy Lâm ở cự li gần thì mặt mày đột nhiên biến sắc. Tôi đoán hắn kiêng kị mái đầu bạc trắng không may mắn của Liễu Thụy Lâm, hoàng gia cổ đại so với bình dân còn kiêng kị gấp nhiều lần, vì thế bất chấp ngưỡng ngập trong lòng, kiếm cớ đuổi nó ra: “Hắn là bạn của ca ca, không phải...” Chưa nói dứt câu, không biết Sở Duệ Uyên bị chạm dây nào, bộ phận đang che ở dưới chăn bắt ngờ hoạt động, mạnh mẽ ra vào, hại tôi không nhịn được kêu lên thành tiếng. Tôi ở dưới chăn gắng sức đẩy Sở Duệ Uyên đang áp trên người mình, hắn lại một phen không dời, phía dưới chơi tôi càng dữ dội hơn, còn nói với người đang đứng cạnh giường: “Ta bắt nạt Minh Chi đấy, thì sao? Ta cứ đâm hổng hắn, chơi chết hắn, người làm được gì nào?!” Sắc mặt Liễu Thụy Lâm đầu tiên trắng bệch, sau đó đỏ bừng, gào lên: “Đồ khốn nạn!”, định xông vào đánh Sở Duệ Uyên để “cứu” tôi. Hậu huyết bị xâm nhập khoái cảm dồn dập, trong lòng hốt hoảng như có lửa đốt, tôi nghiêng rặng nhìn xuống cảm giác bị thao túng, lớn tiếng kêu: “Dừng tay! Liễu Thụy Lâm, lập tức về phòng, nếu không đừng trách ca ca không cần người nữa! Làm loạn quá chừng!” Đứa trẻ đáng thương chưa trải chuyện đời, tận mắt xem hiện trường GV mà không biết, bị tôi trách mắng như thế bèn dừng bước, trong mắt dâng lên một tầng sương, nghiêng rặng, giậm chân, rồi quay người chạy mất. Cũng chẳng thêm đóng hộ tôi cái cửa.

Bạn An, bạn bớt đoán mò đi có được không, thằng Uyên nó dè chừng cái bệnh nhan không của vợ nó, chứ quan tâm quái gì tóc trắng tóc đen:)))

173. Cửa lớn còn đang mở, nhưng bạn giường đang đè trên người tôi cũng không thấy ngại, tiếp tục ở trong chăn dằm rút không ngừng. Tôi nhịn xuống xung động muốn kêu lên lần nữa, hốt hển nói: “Đem cửa... ưm... đem cửa đóng vào rồi tiếp tục...” “Được.” Sở Duệ Uyên gật đầu. Tôi cho rằng hắn sẽ đứng dậy khỏi người tôi, nào ngờ hắn lại bế tôi từ trên giường xuống, tiếp tục tư thế giao hợp mà đi ra phía cửa. “Aaa...” Dù không muốn kêu thành tiếng kéo thêm phiền phức, nhưng bị hắn chơi như vậy, tôi không kìm nén được mà lại rên lên. Bị hắn giữ mông ôm vào lòng, tôi gắng sức quẩn lấy cổ hắn, hai chân siết chặt eo hắn không rời, nhưng trọng lượng thân thể vẫn dồn về nơi kết hợp giữa hai người. Hậu huyết của tôi đem phân thân hắn nuốt càng sâu, lại bị động tác di chuyển của hắn ma sát đỉnh lộng đến cơ hồ co rút, bị hắn vừa đi vừa chịch như thế vài nhát, tôi lại không nhịn được mà dằm dằm rên lên. Sở Duệ Uyên thấy bộ dạng đó của tôi càng thêm đắc ý, sau khi khóa cửa bèn không thèm tử tế về giường, mà đi đi lại lại khắp phòng, vừa đi vừa chịch liên tiếp không ngừng nghỉ. Tận đến lúc tôi nghẹn ngào bị hắn dằm đến cao trào, hắn vẫn không ngừng, hơn nữa còn bước càng nhanh, kịch liệt dằm vào gần trăm cái, mới bắn ra trong thân thể tôi. Nội bích mẫn cảm bị hắn rót vào một trận tinh thủy nóng giã, tôi không nhịn được mà lần nữa đạt cao trào, lúc đó, hắn mới từ trong mật huyết rút ra, bế tôi trở về giường. Sở Duệ Uyên vuốt ve tóc tôi, đợi tôi từ dư âm cao trào lấy lại hơi thở, mới tự tiểu phi tiểu mà rằng: “Trẫm là bạn bè của ngươi, hửm?”

174. Cảm phiền hắn còn chịu đợi tôi. Tôi không nói với Liễu Thụy Lâm hắn là bạn bè, không lẽ nói hắn là bạn giường theo đúng sự thật? Tôi thở một hơi dài: “Ta làm sao có thể nói với nó thân phận của bệ hạ.” Sở Duệ Uyên lật úp người tôi xuống, đem ngón tay dằm vào lỗ nhỏ đang khe khẽ rỉ ra dòng bạch dịch, một bên không ngừng chọc ngoáy, một bên tra khảo: “Ngoài bạn bè và thiên tử, người không có cách nói nào khác nữa sao?” Tôi bị hắn chọc ngoáy một hồi, lại bắt đầu thở gấp, hốt hển nói ra đáp án mình đoán trong lòng: “Um... là quan hệ giữa chày với cối?” Sở Duệ Uyên hơi sững lại, sau đó bật cười: “Hình dung sát thực lắm, có điều...” Hắn đem ngón tay trong thân thể tôi rút ra, thay bằng nhục vật hùng tráng thô dài, vừa chậm rãi xuyên qua vừa nói: “Ta là quan gia của ngươi, nam nhân của ngươi, là người ngày ngày bắt nạt ngươi, dằm hồng chơi chết ngươi...” Tôi trong lòng thầm chửi mấy câu đó câu nào nói được với trẻ con, nhưng ngoài miệng vẫn phối hợp kêu lên: “Quan gia... ồ... ngài bắt nạt hồng nô tài rồi..” Và thế là, tôi thực sự bị tên kia thú tính đại phát mà bắt nạt đến hồng. Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi vẫn cảm thấy như có thứ thô dài trong hậu huyết đang không ngừng tới tới lui lui.

175. Nhưng điều làm tôi thấy không quen hơn nữa, là bạn giường vẫn nằm cạnh tôi chưa có rời đi. Hắn không những qua đêm ở ngoài, còn ngủ một giấc bên tôi đến sáng. Sở Duệ Uyên nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của tôi, bèn cười ôm lấy tôi hôn tới hôn lui, bảo: “Hôm nay hưu mộc, ta nghỉ lại đây với ngươi đến tối. Nói ra thì Trà Kinh Lâu của ngươi đến một nửa thư tịch trấn tiệm đều là do ta tặng đúng không?” Bạn giường hoàng đế kiêm nhà đầu tư thiên sứ cả vốn lẫn lãi đều không đòi đã nói thế, tôi nhanh nhẹn nhồm qua hôn hôn hắn, trả lời: “Bệ hạ ở lại chỗ Quân An càng lâu, ta càng vui.” Vì thế hai chúng tôi lại ở trên giường ôn tồn một lúc, đến khi mặt trời lên quá ba con sào mới chịu rời giường.

176. Thiên tử ăn mặc đi lại đều cần người hầu hạ chu đáo, trong khi chỗ tôi trước giờ luôn giản lược sơ sài, may mà hắn tự giác mang theo nhân thủ. Tôi nhìn hắn được thái giám hầu hạ thay áo rửa mặt, trong lòng thầm đoán mấy người kia đêm qua chắc đều canh trong viện, không ngờ Liễu Thụy Lâm lại theo đường mật đạo từ hậu trạch đến trước cửa.

177. Đúng vậy, lúc sửa sang Trà Kinh Lâu và hậu viện, tôi còn cho thợ thuyền xây thêm một mật đạo, để phòng ngừa có lúc cần kíp. Sau khi nhóc con Liễu Thụy Lâm kia theo tôi, tôi bèn chỉ cho nó vài lối thông giữa các khu vực trong nhà. Đêm qua hắn là nó thấy Sở Duệ Uyên đem người vào phủ, lại không cho người khác đến quấy rầy, bèn cho rằng lúc cần kíp đã đến; không ngờ lại chỉ xem được mỗi một màn GV sống sờ sờ. Mà diễn viên chính, còn là đương triều thiên tử.

178. Liễu Thụy Lâm đêm qua sau khi chạy ra khỏi phòng chúng tôi, chắc đã bị thủ hạ của Sở Duệ Uyên

tóm lại dạy dỗ một phen. Hôm nay lúc ba chúng tôi ngồi ăn cơm cùng nhau, sắc mặt nó tuy rằng không dễ chịu, nhưng không dám thốt ra những lời khó nghe như trước, đối với Sở Duệ Uyên cũng cung cung kính kính. Mà Sở Duệ Uyên thì lạnh lùng với nó, tuy không nói câu nào trách mắng, nhưng nhìn kiểu gì cũng có vẻ không vừa mắt. Lúc ăn cơm xong ở riêng với Sở Duệ Uyên, tôi đành bảo hấn rằng: “Thụy Lâm nó vẫn còn là trẻ con... không hiểu chuyện...” “Trẻ con?” – Sở Duệ Uyên bật cười thành tiếng – “Hấn mấy tuổi rồi?” Tôi thật thà trả lời: “Mười hai”. Kết quả, bản triều CEO lại lấy làm phiền não: “Ta còn tưởng nó mới 8, 9 tuổi, hóa ra đã 12! Cái... cái người như thế, người nuôi ở bên mình là muốn làm gì?!” Tôi đoán hấn kiêng kị mái tóc bạc của Liễu Thụy Lâm, nên vội đem chuyện mình gặp gỡ, thu nhận thằng bé thế nào kể rõ ràng một lượt. Sở Duệ Uyên nghe xong hừ lạnh một tiếng: “Nói vậy, người chỉ là thương xót hấn, muốn cho hấn được yên ổn lớn lên sao?” Không thể thì còn muốn thế nào? Nuôi lớn rồi lược lên ăn? Tôi gật đầu: “Nó sinh ra tóc đã bạc, đưa cho người khác nuôi dạy chỉ sợ lại bị ghét bỏ ngược đãi... Tốt xấu gì cũng là một sinh mệnh, gặp nhau là có duyên, ta không nhẫn tâm nhìn nó tiếp tục chịu khổ.” Sở Duệ Uyên lại hừ lạnh một tiếng, lúc sau mới bảo: “Nếu ta cho người đi tìm phụ thân hấn, để họ nội nhà hấn nuôi dưỡng, người hấn sẽ đồng ý đi?” Tôi với Liễu Thụy Lâm chỉ là bè nước gặp nhau, rõ ràng không thể so được với những người có chung dòng máu với nó, liền gật đầu xác nhận: “Nếu họ nội nhà nó đến nhận, ta tất nhiên vui mừng vì nó có nơi có chốn.”

179. Người ta vẫn nói hoàng quyền thật trâu bò, “phổ thiên chi địa, mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân, mạc phi vương thần” (*). Tôi vốn cho rằng phụ thân của Liễu Thụy Lâm là một lã khách giang hồ trôi dạt tới, hấn không để lại đầu mối gì. Ai ngờ nửa năm sau, mật thám của CEO bản triều đã thực sự đào được người ở một vùng đất nào đó phía nam.

() Dưới gầm trời, không đâu không là đất của vua; khắp mọi bến bờ, không đâu không là thần dân của vua. Một câu trong Thi Kinh.*

180. Liễu Thụy Lâm, à không, bây giờ phải gọi là Mộc Thụy Lâm, nghe nói cha nó là tam công tử một nhà đại thế tộc ở Nam cương, từ nhỏ đã có khuynh hướng làm người trong giang hồ, không thích bị việc phạm tục trong nhà quần thân, 16 tuổi võ nghệ có chút thành tựu liền rời nhà du lịch đại giang nam bắc. Phụ thân và mẫu thân nó thực lòng yêu thương nhau, năm đó rời đi cũng là để về xin bố mẹ đem sính lễ cầu hôn, ai ngờ về đến Nam cương chẳng bao lâu thì ốm liệt giường, rồi cứ thế vội vã lìa đời. Bởi vì Sở Duệ Lâm là sản phẩm lần hoan hảo của hai người trước khi li biệt, nên Mộc gia trước nay không biết đến sự tồn tại của hấn trên đời, mới khiến cho hai mẹ con bị nhà ngoại khinh thường, lãnh nhục. Mái tóc bạc như của Mộc Thụy Lâm trong gia phả nhà họ Mộc cũng từng xuất hiện, ở xứ Nam cương người ta không kiêng kị chuyện lành dữ như ở trung nguyên, nên đương nhiên muốn nhận khúc ruột của tam công tử bất hạnh sớm lìa đời. Sau khi gặp gỡ trao đổi với người Sở Duệ Uyên phái đến dò la, nhà họ Mộc bèn cử một vị thúc thúc của Mộc Thụy Lâm cùng vài quyền thuộc đến đón người về.

Ts hai thằng gian phu dâm phu, đục khoét tâm hồn Thụy Lâm bé bỏng của tao rồi tính chạy làng (ToT)

19. Quyển 1 - Chương 19: Kiếp Đầu Tiên 181-190

181. Tôi nuôi Mộc Thụy Lâm hơn nửa năm, từ đứa nhỏ gầy yếu như con gà chíp nuôi thành thiếu niên trắng trẻo 12, 13 tuổi, nhìn thiếu niên đẹp đẽ chịu nổi đó lớn lên từng ngày, khí chất cũng ngày càng giống một tiểu công tử thần thái phi dương; chớp mắt bỗng phải tiễn người đi, tôi thực tình trong lòng không nỡ. Tiếc rằng một là họ nội nhà nó đến tìm, tôi không có lý do gì để giữ người, hai là nửa năm nay Sở Duệ Uyên thích chuyển địa điểm hẹn hò trên giường đến nhà tôi, mà phản ứng mỗi lần nhìn thấy thằng bé càng

ngày lại càng khó chịu. Mà thái độ của Mộc Thụy Lâm với Sở Duệ Uyên cũng chỉ là cung kính bề ngoài, lúc đóng cửa quay lưng không ít lần giễu cợt khiêu khích hắn. Em trai với bạn giường không hòa hợp, chỉ có thể chọn bạn giường. Hết cách, ai bảo bạn giường là bản triều CEO.

182. Lúc chú của Mộc Thụy Lâm chuẩn bị khởi hành, tôi đã nghe Sở Duệ Uyên thông báo, khoảng 10 ngày sau bọn họ mới tới Trà Kinh Lâu. Tôi sợ Mộc Thụy Lâm bị mừng hụt một phen, nên chờ họ nội nhà thẳng bé đến nơi mới đem chuyện này nói cho nó biết. Cứ nghĩ rằng nó có người thân sẽ vui mừng, không ngờ vừa nghe tôi nói xong, hai mắt nó đỏ hoe, dáng vẻ tủi thân oan ức. “Ca ca không cần ta nữa rồi.” – Mộc Thụy Lâm cắn môi – “Ca rõ ràng đã nói mua cả đời này của ta.” Đây là cái cớ “mua nó về nhà làm hạ nhân” tôi nói ra lúc đầu, ngay ngày hôm sau đã đốt khế ước bán mình trước mặt nó, làm gì còn chuyện cả đời với không cả đời nào nữa. Tôi thấy nó khăng khăng bướng bỉnh, vội vàng giải thích: “Nhà nội người trước kia vì không biết nên mới để người chịu khổ, giờ nghe nói huyết mạch của phụ thân người vẫn còn, không biết mong ngóng người về nhà đến mức nào. Ca tuy không nỡ để người đi, nhưng cũng không thể chiếm đoạt máu mủ nhà người khác.” Đứa trẻ này nghe tôi nói, mắt vẫn đỏ hoe, nhưng không oán trách tôi nữa, chỉ nghiêng rằng khẽ nói: “Chắc chắn là do hắn không chấp nhận được sự tồn tại của ta.” Tôi nghe được có chút ngại ngùng, nhưng cũng không tìm ra lý do gì bào chữa cho Sở Duệ Uyên, đành vờ như không nghe thấy. Tôi hôm đó, tôi bày tiệc tiếp đón đoàn người do chú Mộc Thụy Lâm dẫn đầu, sáng sớm hôm sau lại tiễn họ lên đường. Mộc gia tổ phụ tổ mẫu đều đang chờ được gặp đứa cháu này, chú của nó vội vã ra sao tôi hiểu, đành chia tay với đứa trẻ mình nuôi như em ruột suốt hơn nửa năm trời trong ánh mắt quyến luyến không rời của nó. Chỉ mong đúng như lời nó nói, đợi sau này lớn lên sẽ quay lại tìm tôi.

183. Anh chỉ cần nuôi con chó con mèo, đến hơn nửa năm trời cũng sinh tình cảm, huống chi tôi nuôi hẳn một con người, hơn nữa còn là người xinh đẹp đến đên chịu nổi. Thời gian đầu khi Mộc Thụy Lâm mới đi, tôi thường cảm thấy trong lòng trống trải, ngay cả lên giường với Sở Duệ Uyên cũng không mấy nhiệt tình. Vì thế, bạn giường kiêm CEO bản triều của tôi càng cảm thấy tổng cổ thẳng bé đi là phải, chỉ tiếc không đuổi người đi được sớm hơn. Tôi không rõ hắn lấy đâu ra cái kết luận kì khôi đó.

184. Cũng như tôi luôn không hiểu được vì sao Sở Duệ Uyên và Mộc Thụy Lâm thân phận khác xa nhau đến thế, mà lại bắt mặn về nhau đến mức này.

185. Có người nói qua 20 tuổi, thời gian trôi càng lúc càng nhanh. Tôi cảm thấy điều này đúng thật. Cảm giác như Mộc Thụy Lâm mới về Nam cương chưa được bao lâu, kì thực thấm thoát đã qua hai năm rưỡi. Trong suốt thời gian đó, tôi và nó có viết cho nhau vài phong thư, nhưng Nam cương rốt cuộc vẫn là chỗ vừa xa xôi vừa gian khổ, thẳng bé lại đến một thế giới hoàn toàn mới, từ lá thư gần nhất của nó đến giờ cũng hơn một năm rồi. Tôi có nhờ mật thám của Sở Duệ Uyên gửi thư hai lần, nhưng đều không nhận được hồi âm, nên cũng dần dần quên bằng nó.

186. Tôi gần đây, à không, nên nói là Sở Duệ Uyên gần đây, à không, cũng không đúng... Nên nói là hoàng hậu của Sở Duệ Uyên, nàng ta gần đây có một chuyện vô cùng phiền não, đó là có đại thần trong triều lấy các lý do như “làm hậu không hiền”, “chuyên sủng ghen tuông”, “ba năm không có con”... để tấu thỉnh xin phế hậu.

187. Sở Duệ Uyên sau lưng coi bản tấu đó như chuyện cười mà đưa tôi đọc. Tôi xem rồi cũng thấy hơi nhầm. Chưa nói đến chuyện hoàng hậu ở trong cung trừ “mài kính” với Thục phi ra, tính tình phẩm hạnh có thể nói là tấm gương hiền thê thời cổ đại, cũng không nói đến chuyện Sở Duệ Uyên mỗi tháng theo đúng quy định của tổ tông mà ở lại chỗ nàng ta hai tối là chuyên sủng hay không chuyên sủng, chỉ nói riêng cái mục không có con kia... Sở Duệ Uyên trừ đêm tân hôn năm đó, thì về sau toàn ngủ nguyên quần nguyên áo cạnh nàng ta. Nàng ta nếu thực sự sinh được cái gì, mới đúng là phải phế hậu kiêm tru di cứu tộc.

188. Đương nhiên, chuyện trong phòng kín của vợ chồng CEO bản triều, đâu thể nói với triều thần. Nhưng chuyện triều thần tấu thỉnh phế hậu, vốn có chút bất thường. Nhà đế vương không giống với bách tính bình dân nhất định phải lập đích trưởng tử làm thái tử, hoàng hậu không con có thể thỉnh hoàng đế nạp thêm phi tử, trực tiếp đòi trăm luôn hoàng hậu... Trừ khi cục diện triều đình lại xảy ra biến hóa.

189. Tôi nhìn dáng vẻ Sở Duệ Uyên hoàn toàn không để tâm đến chuyện này, liền biết hắn đã nắm hết chuyện triều chính trong lòng bàn tay. Chỉ là, có một chuyện, hắn không nắm được. Chuyện ở hậu cung.

190. Cho nên, Sở Duệ Uyên đã bị hoàng hậu “làm hậu không hiền”, “chuyên sủng ghen tuông”, “ba năm không có con” của hắn hạ mê được cường bức.

20. Quyển 1 - Chương 20: Kiếp Đầu Tiên 191-200

191. Chuyện này cụ thể xảy ra như thế nào, tôi không rõ. Hoàng hậu đã làm cách nào, hạ được gì, tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết khi Sở Duệ Uyên phái người gọi tôi vào cung, cung điện mà hoàng hậu và Thực phi ở đều bị Cẩm vệ quân vây kín, nghe nói thái giám cung nữ trong đó cũng bị lôi ra trượng hình đánh chết gần một nửa. Tôi không đến gần hai cung đó, chỉ xa xa ngang qua, mà cũng nghe tiếng khóc và mùi máu.

192. Thái giám triệu tôi vào cung vẫn là người mọi khi, lúc y truyền khẩu dụ của Sở Duệ Uyên, trông có hơi run rẩy, tôi còn nghĩ y ốm hay mệt mỏi, thực sự không ngờ đến lại xảy ra chuyện này. Đợi đến lúc ở trên đường, công công này mới lắp bắp kể với tôi chuyện xảy ra trong cung, trong lòng tôi phát hoảng, chỉ hận không thể lập tức trốn về Trà Kinh Lâu của mình, cáo bệnh không đi. Tiếc rằng đã muộn rồi. Tôi chỉ có thể để người ta đưa vào cung, đem đến trước mặt hắn.

193. Nói một cách khách quan, hắn là một hoàng đế, nam nhân, ở trên chính địa bàn của mình bị nữ nhân hậu cung hạ được, cường bức hoan hảo ép lấy long tinh để kiểm đứa con... Ngoài cảm giác bạn giường của mình bị đứa khác NTR (*), kì thực tôi còn thấy rất buồn cười. Chỉ có điều nhớ đến việc người bị hại không những là bạn giường của mình mà còn là CEO bản triều, tôi vội giấu đi vẻ mặt cười mà trưng ra cái mặt sè chia thù hận.

(*) Netorare (), thuật ngữ tiếng Nhật dùng trong game, anime, manga, dùng để chỉ việc vợ/người yêu của nhân vật chính có quan hệ với người khác một cách chủ động hoặc bị động.

194. “Mính Chi...” Sở Duệ Uyên trông thấy tôi, kêu một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, trực tiếp kéo tôi xuống giường. Hắn xem ra được hiệu trên người vẫn còn chưa hết, lần này làm không những đặc biệt lâu, mà còn dữ dội khác thường, cuối cùng khi trời sáng, hắn dừng lại thì phía sau của tôi đã có vài vết rách.

195. Kể từ đêm đầu tiên của cả hai đến nay, đây là lần thứ hai hắn làm tôi chảy máu. Đợi đến lúc tâm trạng bình ổn lại, hắn bèn tự tay bôi thuốc cho tôi, lại ôm tôi vào lòng khe khẽ nhắc đi nhắc lại câu xin lỗi. Tôi thấy hắn thân là nhất đại đế quân lại lật thuyền trong mương bởi cái chuyện này, đem những kẻ liên quan, thậm chí người biết chuyện ra giết sạch, chỉ sợ trong lòng đã để lại bóng ma tâm lí, cũng thật đáng thương. Tôi bèn ngẩng đầu hôn hôn hắn, bảo rằng: “Trong lòng bệ hạ không còn khó chịu như lúc này là tốt rồi, một chút vết thương này của Mính Chi qua vài ngày là khỏi. Không biết bệ hạ có muốn nói cho ta,

chuyện này rốt cuộc là sao?” Sở Duệ Uyên ôm tôi trầm mặc thật lâu, cuối cùng nghiêng răng nói: “Hậu cung của trẫm tuy rằng chỉ có hai người đàn bà, nhưng những chuyện xấu xa ẩn giấu trong đó nói ra chỉ sợ làm bẩn tai Minh Chi... Hai người đó lúc trước uế loạn hậu cung trẫm đã sớm biết, nhưng niệm tình họ cũng là thâm cung tịch mịch nên mới vờ như không có chuyện gì. Ai biết con người lòng tham vô đáy, tiện phụ kia e rằng nghe được có triệu thần dâng tấu đòi phế hậu, bèn nghĩ ra bâng môn tả đạo này để kiếm đứa con bảo vệ địa vị của mình... Ha, chỉ sợ phủ An Quốc Công cũng can dự vào chuyện này không ít!” Lời hắc nói quả nhiên không khác với dự đoán của tôi nhiều lắm, nhưng có một việc tôi vẫn chưa hiểu rõ: “Ta thấy hoàng hậu nương nương cũng là người thông minh, làm sao lại hồ đồ như vậy được. Nàng phải biết chuyện này chắc chắn sẽ làm người giận dữ, không cần thận lại từ không muốn phế hậu thành ra phế hậu, lẽ nào nàng ta thực sự chắc chắn chỉ một lần là có thể đậu long nhi? Huống hồ... ngay cả nếu nàng ta nhờ vậy mà có thai, đứa trẻ sinh ra không được người yêu quý, cũng sẽ không được làm thái tử.” Sở Duệ Uyên im lặng càng lâu, cuối cùng vẫn cứ nói ra: “Trong được ả ta hạ cho trẫm, có một thứ gọi là ‘độc tru’, là cấm được trong cung từ tiền triều truyền lại. Nữ tử nếu lập tức hoan hảo với nam tử bị hạ được, chắc chắn sẽ đậu con trai, nhưng người uống thuốc này... chỉ sợ từ đó về sau không thể có đứa con nào khác... Tiện nhân này là tính toán để ta không thể không lập con ả ta làm thái tử!”

196. Thấy hắc ngay cả chữ “ta” cũng nói ra mồm, tôi biết hắc đang giận phát điên rồi. Một đáng cử ngũ chí tôn bị người ta hạ thứ được độc địa như vậy, còn bị tính toán ngôi vị thái tử, có giận dữ đến đâu cũng là chuyện bình thường. Chỉ có điều, nhớ lại chuyện gossip về hoàng tộc mà thằng bạn thạo tin kể với mình lúc trước, tôi bất giác giật mình. Tiên đế cũng là sau khi cưới mẫu thân của Sở Duệ Uyên làm tân hậu, có hắc rồi mới trở nên hiếm con, suốt mười mấy năm đến tận lúc qua đời cũng chỉ có hai người đậu thai, trong đó tiên thái hậu còn bị khó sinh mà qua đời, dẫn đến việc tiên đế hậu cung ba ngàn mà Sở Duệ Uyên chỉ có một hoàng đệ duy nhất. Hậu cung của tiên đế những năm đầu đầu đá dử dộ, nhưng đa số là hậu cung phi tần sảy thai, hoặc đứa trẻ sinh ra bị chết lưu, chết yểu, tình huống đến mang thai cũng không có như vậy chỉ từ khi mẹ Sở Duệ Uyên tiến cung mới bắt đầu. Lúc trước tôi chỉ cho rằng mẹ hắc thủ đoạn cao tay, giờ xem ra không những thủ đoạn cao tay, lòng cũng đủ ngoan độc. Mà tiên thái hậu cả đời được sủng ái, chỉ e tiên đế đến tận lúc chết vẫn bị che mắt.

197. Tôi bỗng có cảm giác như xem một vở hài kịch về thiên lí luân hồi, báo ứng ngay trước mắt.

198. Chỉ có điều đóng vai kẻ được lợi cũng như người bị hại trong vở hài kịch đó, lại là bạn giường tôi quen biết 14 năm, dây dưa gần 7 năm và tạm thời chưa có ý định rời bỏ. Tôi thật sự cảm thấy hắc đáng thương. Nhưng chuyện này liên quan đến cơ mật trong hoàng tộc, thậm chí liên quan đến nguồn gốc ngai vàng của Sở Duệ Uyên, tôi không thể nói ra. Cho dù có một ngày hắc tự mình hiểu ra, tôi cũng phải chôn sâu chuyện này trong bụng, coi như chưa từng nghĩ tới.

199. Tôi chỉ biết thở dài, dựa vào lòng hắc hỏi: “Vậy người hắc có dự tính rồi?” Sở Duệ Uyên gật đầu xác nhận, nhưng cũng không nói rõ rốt cuộc hắc định làm gì. Tôi biết đó là những việc liên quan đến biến động cục diện triều đình, nên cũng thức thời không hỏi.

200. Kỳ thực Sở Duệ Uyên có thể kể cho tôi chuyện về “độc tru”, đã là dính đến chuyện phế lập hoàng đế kế vị hắc, coi như xem tôi là thân tín hàng đầu. Được thiên tử triều đình tín nhiệm như vậy, nói không cảm động trong lòng là giả dối. Tôi ở bên hắc nhiều năm như vậy, không được đến mức người tình tâm ái, nhưng cũng có thể coi là bạn bè tri kỉ. Nếu có một ngày chúng tôi chấm dứt quan hệ bạn giường, trong lòng tôi sợ rằng cũng không chỉ có thoải mái tự tại như hai năm đầu, mà còn có thêm nỗi chua xót khi mất đi một người bạn chí giao.

Chí giao cái đầu, như thế này mà vẫn không hiểu tâm ý bạn Uyên, không biết là yêu cầu cao hay thần kinh

thô quá nữa!!! ()

21. Quyển 1 - Chương 21: Kiếp Đầu Tiên 201-210

201. Sức mạnh của thói quen thật đáng sợ. Huống chi hắn còn đẹp mã. Ồm, lại còn máy to chạy tốt.

202. Cách xử lý cuối cùng của CEO bản triều đối với vụ án cưỡng gian ngược chính hắn là xử lý âm thầm. Hoàng hậu và Thục phi đều không bị giáng cấp, nhưng cung nhân của hai người bị thay toàn bộ, hoàng hậu cũng bị buộc phải giao hết sự vụ trong cung cho nữ quan xử lý. Hai người bị phạt bồng 1 năm, thêm trách phạt bề môn tư quá, không có hoàng mệnh không được bước chân ra khỏi cung của mình. Đây chính là ngang nhiên chia rẽ đôi ương ương bọn họ, cách nhau rất gần lại không thể gặp nhau. Mà trên triều đình càng không có gì thay đổi, Sở Duệ Uyên như thế không biết để hoàng hậu có thể lấy được “độc tru”, phủ An Quốc Công chắc chắn ở phía sau hỗ trợ, tất thấy mọi chuyện đều giờ cao đánh khê.

203. Đợi đến lúc con trai hoàng hậu, cũng là trưởng tử của hắn ra đời, hắn tuy không phong cho đứa trẻ làm thái tử, nhưng lại bế nó về cung tự mình nuôi dưỡng, lúc lần nhì tròn trăm ngày liền đại xá thiên hạ cầu phúc cho đứa trẻ. Cho nên một năm sau biến cố trong cung, mọi người đều cảm thấy hoàng hậu tuy không biết phạm lỗi gì bị hoàng thượng trách phạt, nhưng vẫn được chiếu cố, cả phủ quốc trượng An Quốc Công cũng vẫn giữ được thánh tâm.

204. Tuy nhiên, theo hiểu biết mười mấy năm của tôi về CEO bản triều, hắn chắc chắn còn đang để dành đại chiêu ở phía sau, đến lúc đó không biết sẽ gió tanh mưa máu tới mức nào. Có điều, tôi cũng không rảnh để nghĩ ngợi những chuyện triều chính xa vời với bản thân. Bởi vì, tôi sắp lấy vợ rồi.

205. Ấy, đừng hoảng, chuyện này đã được Sở Duệ Uyên đóng triện thông qua.

206. Chuyện tôi lấy vợ gốc gác thế này. Anh tôi 23 tuổi tiền chị dâu, thoáng cái đã đến tuổi nhi lập (30), hai đứa nhỏ một trai một gái cũng đến tuổi thay răng, nhưng anh kiên quyết không nạp thiếp không tục huyền; mà tôi thì “trên bảo dưới không nghe” nhiều năm rồi, tìm không biết bao nhiêu đại phu vẫn không chữa khỏi. Vì thế phủ thừa tướng ở thế hệ chúng tôi không có nữ chủ nhân, tất cả sự vụ trong nhà đều do một tay mẹ tôi lo liệu, mà mẹ tôi tuổi đã cao, dù có lòng quản lý gia đình cũng không có sức quản được bao nhiêu năm nữa. Cha mẹ tôi bèn nảy ra chủ ý, tìm cho tôi một mối hôn sự, cô gái không cần gia thế hiển quý, chỉ cần nhân phẩm tốt, có thể quản lý gia đình là được. Hơn nữa bởi vì tôi không thể có con, tôi và anh tôi cũng không cần thiết phải phân nhà, đợi qua ít năm nữa cháu trai lớn lên lấy vợ, cô vợ trên danh nghĩa thực chất là quản gia của tôi có thể bàn giao lại việc nhà cho cháu dâu. Như vậy nhà tôi sẽ luôn có nữ chủ nhân trông nom, mà quyền quản gia cuối cùng vẫn có thể chuyển về cho đại phòng. Buồn ngủ lại gặp chiếu manh, cha mẹ tôi vừa nảy ra dự định chưa được mấy hôm, thì mẹ tôi trong một lần đi niệm kinh cầu phúc cho chị dâu mất sớm của tôi ở chùa miếu trong kinh, tình cờ quen một cô gái. Cô nương này tên là Phương Tuyết Oánh, tuổi vừa 16, người cũng như tên, da trắng như tuyết, thông minh lanh lợi, là thứ nữ của một viên quan tứ phẩm vừa được điều chuyển đến kinh thành. Gia đình cô ấy cũng vừa hay đang tính việc bán con gái, à không, tìm mối hôn sự cho con gái. Vì thế, cha mẹ tôi liền chấm ngay vị Phương cô nương này.

207. Lời cha mẹ nói thực sự có lý, tôi chẳng có cách nào phản bác, cho nên sau một hồi abc xyz tôi đem chuyện này báo cáo với bạn giường CEO. Sở Duệ Uyên trầm mặc hồi lâu, 2 ngày sau gọi tôi vào cung đưa

cho một đồng tài liệu về cô nương này, cuối cùng ngữ phê: “Nàng ta xem ra cũng được, nếu Minh Chi muốn nạp thì nạp. Nhưng chỉ cho phép có một người này, cũng không cho phép người chạm vào cô ta!” Tôi lấy được lời phê chuẩn này, lại bị chơi ác liệt cả đêm, ngày hôm sau về nhà liền thưa với cha mẹ là có thể.

208. Báo cáo điều tra do mật thám tay chân của hoàng đế làm ra tất nhiên là vô cùng tường tận; nhưng dù sao đó cũng là người tôi sẽ cưới về nhà quản lý gia đình mấy năm trời, hơn nữa người ta còn phải ở nhà tôi cả đời không sex không con, cho nên tôi cảm thấy trước khi hai nhà chính thức tiếp xúc, vẫn nên đi tìm hiểu một chút về tính tình cô gái này. Vì thế, lần tiếp theo Phương cô nương lên chùa dâng hương, lại “tình cờ” gặp mẹ tôi. Mẹ tôi thỉnh trụ trì an bài một gian tĩnh thất để bà và Phương cô nương trò chuyện, sau khi kể hết mọi chuyện, bà bèn nói muốn để cho cô ấy vài ngày suy nghĩ, rồi mang theo thị nữ rời đi, mà tôi thì thực ra đang nấp sau bình phong quan sát phản ứng của cô ấy.

209. Vừa quan sát, tôi đã nhìn ra vấn đề.

210. Sau khi mẹ tôi rời đi, Phương cô nương vẫn vẫn tĩnh nhả nhận ngồi yên một lúc, rồi thở ra một hơi. Tiếp đó nữa, vị tiểu thư con nhà quan tứ phẩm đập bàn ‘bình’ một cái: “Địch! Lại có chuyện tốt đến thế này, mấy hôm trước đi sờ cá chép có tác dụng rồi sao?!”

22. Quyển 1 - Chương 22: Kiếp Đầu Tiên 211-220

211. Địch! Đồng hương!

212. Tuy nhiên, dù có là đồng hương từ thời hiện đại xuyên không tới, tôi cũng chẳng dám trực tiếp nhảy từ phía sau bình phong ra nhận người thân, sợ bị coi là Đãng Đồ Tử rắp tâm ghẹo gái nhà lành. Tôi bèn im lặng chờ cho Phương Tuyết Oánh rời đi, mới trở về nhà nói với cha mẹ là rất ưng ý cô gái này. Vốn dĩ với thân phận thứ nữ nhà quan tứ phẩm của Phương Tuyết Oánh, gả cho nhị công tử dòng đích nhà thừa tướng như tôi, có làm thiếp cũng vẫn là treo cao. Nhưng tới về nghĩ tới nghĩ lui, tôi cảm thấy cho dù được độc chiếm hậu viện, lại được quản lý mọi chuyện trong nhà, nhưng một cô gái hiện đại bị gả cho người ta làm thiếp cũng có phần không thỏa đáng. Bị một thằng gay như tôi cưới về vốn đã thiệt thòi cho con nhà người ta, không nên để cô ấy đến thân phận cũng thấp kém hơn người. Vậy nên ngày hôm sau, tôi bèn nói với cha mẹ là mình phải lòng cô nương này, hơn nữa bản thân là cái gối thêu hoa nhìn được không xài được, chỉ định cưới một người, nên muốn để cô ấy làm vợ cả thay vì làm thiếp. Cha mẹ tôi nghĩ ngợi mấy hôm, sau khi nhận được hồi đáp của Phương Tuyết Oánh bèn đến Phương gia đề thân, theo đúng nghi lễ cưới xin chính thức.

213. Phương gia đương nhiên là như vớ được bánh ngon trên trời rơi xuống, hài lòng không sao tả xiết, chỉ trong vài bữa đã cùng bên nhà tôi chọn xong ngày đại hôn vào mừng 8 tháng sau, cũng chính là 15 ngày sau. Cứ như sợ đám này có chân chạy mất.

214. Hôn sự này được quyết định vô cùng gấp gáp, ai không biết còn tưởng Phương Tuyết Oánh đã mang bầu dòng giống nhà tôi. Kỳ thực, trong kinh thành còn có lời đồn “hoàn khổ nhị công tử nhà thừa tướng trên ghẹo con gái nhà tiểu lại, bị ép cưới”. Lại thêm chuyện tôi chữa bệnh ysl bị đồn ra ngoài, nên có cả phiên bản “hoàn khổ nhị công tử nhà thừa tướng trên ghẹo con gái nhà tiểu lại bị bắt đở vớ”. Nhưng bất chấp người ngoài nói thế nào, thì hỉ sự nhà tôi vẫn được chuẩn bị oanh oanh liệt liệt, bận tới bù đầu.

215. Việc chuẩn bị cho hôn sự bận rộn đến nỗi, từ hôm qua nhà gái đề thân đến ngày đại hôn, tôi không rảnh ra phút nào để tới Trà Kinh Lâu quản chuyện làm ăn, hoặc vào cung hẹn chuych. Tôi cậy Sở Duệ Uyên đã quen việc này, 3 lần hấn phái thái giám đến tìm, đều lấy lí do “quá bận, chờ kết hôn xong đã” để cự tuyệt. Có thể bởi tôi đã quay về phủ thừa tướng không ở Trà Kinh Lâu, hấn cũng không tự mình xuất cung đến tìm tôi làm một shot. Gần năm sáu năm nay, đây là lần đầu tiên suốt hơn nửa tháng trời tôi không gặp hấn. Nói thật lòng, có hơi nhớ hấn.

216. Nhớ hấn, nhớ khuôn mặt hấn, càng nhớ bạn trym bự của hấn.

217. Mừng 8 tháng 8 là ngày đại đại cát. Từ sáng sớm, tôi đã chạy long tóc gáy với đồng nghi thức cưới gả siêu phiền toái thời cổ đại, khó khăn lắm mới coi như hoàn tất quá trình, mệt đến rã người. May mà tôi và Phương cô nương chuẩn bị nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê đối bái, rồi đưa vào động phòng, mọi chuyện thế là xong.

218. Kết quả là không thể bái xong. Một đội Cẩm vệ quân vây phủ thừa tướng, nói tôi phạm tội, phải lập tức bắt vào cung thẩm vấn.

219. Nói là vào cung thẩm vấn, kì thực tôi vừa ra khỏi phủ thừa tướng đã bị thẩm rồi. Sở Duệ Uyên ngồi trên một cỗ xe ngựa bề ngoài không bắt mắt, bên trong lại cực xa hoa, nhìn tôi cười lạnh. Tôi bị hấn cười đến rợn tóc gáy, nhưng trong lòng có chút khó hiểu.

220. Hôn sự này chính hấn đồng ý với tôi, hiện tại lại tỏ ra như thể tôi phản bội tình cảm cách mạng thuần khiết, là tính làm cái trò gì?!

23. Quyển 1 - Chương 23: Kiếp Đầu Tiên 221-230

221. “Người biết tội chưa?” – Sở Duệ Uyên để tôi ngồi trên xe quỳ trước mặt hấn, trầm mặt hỏi. Tôi mịt mù đầu óc, lí do nghĩ được chỉ có một: “... Cưới Phương Tuyết Oánh làm vợ?” Hấn cười càng âm trầm: “Hóa ra người cũng biết cơ đấy.” Tôi nghĩ nghĩ, tội này xem ra có hơi nghiêm trọng, không gánh được, bèn dè dặt thanh minh: “Không phải chính bệ hạ cho phép rồi sao?” Hấn không nặng không nhẹ đáp cho tôi một phát ngã lăn quay, giận dữ quát: “Ta đồng ý để người nạp, là nạp cô ta! Ai cho phép người cưới cô ta!” Địch! Lại còn có trò bầy câu từ này nữa, đúng là sơ suất!

222. Đây là lần thứ hai Sở Duệ Uyên dùng chữ “ta” trước mặt tôi, lần đầu là khi hấn bị hoàng hậu hạ “độc tru” hãm hại. Lần đó hấn hiển nhiên là phần nộ tội cùng. Nhưng lần này, tôi thật nghĩ không thông vì sao hấn lại phát rồ đến thế. Tuy rằng tôi nhất thời không để ý chính xác cách dùng từ của hấn khi đó, tự tiện cưới Phương Tuyết Oánh, nhưng ngày xưa hấn cưới một lúc cả hoàng hậu lẫn Thục phi tôi cũng có cái giận gì đâu! Hấn đây là phát tác tính độc chiếm với vật sở hữu (bạn giường), hay thân là thiên tử không chịu được người khác qua mặt?

223. Nhưng dù có là dạng nào, tôi cứ nhận lỗi trước là không chệch đi đâu được.

224. Nhớ đó, là nhận lỗi. Lúc này đây mà nhận tội, là làm tình cảm trở nên xa cách ngay.

225. Tôi bèn quỳ tiếp trước mặt hấn mà rằng: “Là Minh Chi không đúng, không hiểu đúng ý của bệ hạ, nhưng ta xin mạo muội nói một câu tự dất vàng lên mặt: hai chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, ta bắt học vô thuật thế nào bệ hạ không phải không biết... Bệ hạ nói lời tinh chuẩn, mà ta vốn tính qua loa, lí giải chưa chắc đã tinh chuẩn được. Ta cũng không phải thực lòng muốn đối tốt với nàng ấy, chỉ vì thấy nàng ấy gả cho ta rồi thì sống một đời quả phụ, cũng thật đáng thương, nên muốn dùng danh phận để bồi thường cho người ta chút ít. Hậu viện của ta trái phải chỉ có một người phụ nữ đó thôi, là thế là thiếp không phải cũng vậy sao? Huống chi với Minh Chi mà nói, nàng ấy là thế hay thiếp thì cũng có ý nghĩa gì... Minh Chi chỉ biết mình là thiếp của bệ hạ, như vậy là đủ rồi.” Sắc mặt Sở Duệ Uyên tốt lên một chút, nhưng vẫn lạnh lùng hừ lên một tiếng: “Sao ta lại nghe nói người ‘phải lòng’ cô ta? Không phải là châu thai ám kết, chờ qua cửa sẽ sinh con đấy chứ?” Câu nói của hấn lộ ra trong phủ thừa tướng có nằm vùng, nhưng tôi cũng chỉ làm như không phát hiện, dịu giọng trả lời: “Minh Chi chỉ cứng lên được với bệ hạ, làm sao có thể khiến nàng ta có bầu sinh con?!” Nghe câu này của tôi, trên mặt vị bản triều CEO vốn đến để hạch tội cuối cùng cũng lộ ra nét cười cực nhẹ, bảo: “Vậy người hiện tại cứng rồi sao?” Vừa nói, vừa giơ chân đá nhẹ vào đùi quần tôi.

226. Nhìn hấn bắt đầu giở trò lưu manh, tôi liền biết tên này đã được tôi vuốt lông thành công rồi. Từ lúc hai chúng tôi trở thành bạn giường đến nay, hấn ở trên triều gặp chuyện bực mình, tôi về không ít lần tôi vuốt lông cho hấn, làm thế nào để dễ dàng, về cơ bản là tôi đã nắm bí quyết trong tay. Thế là, rên sát khi còn nóng. Tôi nghiêng người về phía trước, nương theo chân hấn nửa quỳ nửa bò, đem mặt đụng vào đùi quần hấn, rồi ngẩng đầu bảo: “Bệ hạ còn chưa cứng, Minh Chi sao dám cứng trước được.” Vừa nói xong, thì chỗ tôi vừa đụng vào lập tức cứng lên. Tôi đưa đầu lưỡi cách lớp quần liếm lên chỗ đó của hấn. Thời cổ đại không có quần bò, không phéc mơ tuya thật tiện, cách 2 tầng vải mỏng, nơi đó rất nhanh đã dựng đứng lên, dưới lớp quần trắng bị liếm ướt in rõ hình cự vật thô dài dữ tợn. Tôi bèn dựng thẳng lưng, đem thắt lưng quần hỉ phục đồ tươi và tiết khó cởi ra, móc ra vật dưới thân vốn đã ngẩng đầu hừng khởi. “Bệ hạ cứng rồi, Minh Chi cũng cứng rồi.”

227. Vì thế Sở Duệ Uyên “cứng rồi” đặt tôi cũng “cứng rồi” cười trên người hấn, dùng hậu huyết ngâm lấy phân thân của hấn, từ từ ngồi xuống. Thanh đao thịt nóng giã ngập dần vào thân thể tôi, được tôi từng chút từng chút nuốt vào, lấp đầy lấp đầy mật huyết. “Um a... Ô...” Phía sau tôi đã nửa tháng trời không được long căn của hấn yêu thương, cự vật dữ dần vừa lần nửa xuyên vào, tôi vừa đau vừa sướng, nhin không được kêu lên thành tiếng. May sao tôi còn nhớ được chúng tôi đang ở trên xe ngựa có Cẩm vệ quân canh gác, chứ không phải đang ở trong tấm cung hoàng đế, nên lập tức cắn môi đem tiếng kêu biến thành tiếng rên rỉ nức nở. Sở Duệ Uyên đem long căn cắm ngập vào thân thể tôi, cũng không động đây, ngồi nghiêng trên gối tựa xem tôi chuyển động thân thể, dùng thứ của hấn thao túng chính mình. Hai chân trụ trên sàn xe ngựa và vùng eo tôi cùng dùng sức, ra vào, trên dưới, trước sau xoay chuyển vùng mông, không ngừng phun ra nuốt vào phân thân của hấn, chưa được bao lâu thì chân nhũn, người cũng nhũn ra. Tư thế cười, ngày thường chúng tôi cũng dùng qua không ít, hấn không động để tôi động cũng từng thử, nhưng ở trên xe ngựa làm chuyện mây mưa vẫn là lần đầu tiên. Trên xe dù sao cũng không so được với trên giường, dẫu rằng đội hình của thiên tử chắc chắn phải đi đường lớn, xe cũng được thiết kế, tu bổ đặc biệt, nhưng rốt cuộc hạn chế thời đại vẫn còn, đường có làm thế nào cũng không thể hoàn toàn bằng phẳng, xe có sửa thế nào cũng không có hệ thống giảm xóc như ở thời hiện đại, ngày thường ngồi xe ngựa cũng đã thấy lắc lư. Huống chi lúc này đây, tôi còn bị cây thịt thô dài của hấn cắm vào trong hậu huyết. Mỗi lần xe xóc nảy, thân mình tôi lại lắc lư dữ dội, hậu đình cũng mất kiểm soát mà đem vật kia nuốt nhả, đâm chọc khiến tôi cắn môi rên rỉ không ngừng. Mà cái thứ chết bầm kia của Sở Duệ Uyên dường như lại gặp được thú vui, sau khi tiến vào cung hấn bèn lệnh cho xe không cần trực tiếp về tấm cung, mà chạy lòng vòng khắp hoàng cung rộng lớn, lại còn chuyên chọn những chỗ gập ghềnh để chạy. Đáng thương cho tôi không những phải chuyển động thân mình để cự vật của hấn đâm rút trong mật huyết, còn liên tiếp phải chịu cự vật đó đâm chọc lung tung theo nhịp xóc nảy của xe; lúc nào cũng phải cắn chặt môi nhắc nhở bản thân không được kêu lên thành tiếng kéo hộ vệ ở bên ngoài nghe thấy. Đây là cảm giác căng thẳng gấp đôi trên cả thân thể

và tâm lí, hổ thẹn, nhưng cũng tràn đầy khoái cảm lạ lùng. Chúng tôi chạy trong cung chưa được nửa vòng, tôi đã không nhìn được mà rên lên một tiếng, tiết ra, trên áo cưới đỏ tươi dính thêm vài vệt bẩn trắng ngà. Tôi nửa quỳ trên xe ngựa thao động chính mình thật lâu, lại đạt tới cao trào, thân trên bất chợt mất đà đổ vào người Sở Duệ Uyên, kiệt sức dựa trên người hắn. Mà dương vật còn khảm trong người tôi thì vẫn cứng rắn dựng thẳng, Sở Duệ Uyên bèn nắm lấy mông tôi nâng lên dập xuống không ngừng, để phần thân của hắn rút ra xuyên vào từng đợt. So với lúc tôi tự làm thì động tác của hắn hung mãnh hơn nhiều, tôi bị hắn đâm mười mấy nhát lại nhìn không được kêu thành tiếng. Tôi ngẩng đầu hôn lên môi hắn, lại bị hắn hôn sâu đến tựa hồ cắn nuốt, kết hợp với từng đợt đâm vào như muốn đem tôi xé rách, không được bao lâu, hắn bắn ra trong thân thể tôi. Hai chúng tôi lúc này mới quay về tẩm cung, lại phiên vân phúc vũ suốt đêm dài.

228. Sở Duệ Uyên lúc bình thường đều thích đem tôi cởi sạch sành sanh, nhưng đêm nay lại chỉ thoát nửa quần ngoài, trên người mặc hỉ phục tân lang, bị vật đàn ông của hắn chơi đến cao trào liên tiếp, cuối cùng đến tình thủy cũng không bắn ra được nữa. Tôi đoán trong lòng hắn mang chút tâm lí báo thù kiểu “Người không phải muốn làm tân lang sao? Ta cho tân lang nhà người bị chịch thành tân nương ngay trong đêm động phòng hoa chúc”. Cũng không biết năm đó hắn định cướp rể trong đêm tân hôn của anh tôi, có phải cũng mang ý nghĩ này. Tôi lúc đó cảm thấy hắn vừa đàn động vừa mù quáng, giờ rơi vào bản thân mình, lại thấy hắn thật trẻ con, thêm một chút đáng yêu.

229. Quả nhiên chỉ dựa vào mặt không thể giải quyết rất nhiều vấn đề. Mặt cộng thêm máy to chạy tốt, giải quyết được.

230. Sở Duệ Uyên đến bắt người đúng ngày đại hôn, đúng lúc báai đường, rõ ràng là đã ủ mưu từ sớm. Hắn đề tôi trong tẩm cung chơi suốt một đêm, ngày hôm sau hạ triều liền triệu ông bộ thừa tướng đang kinh hôn bạt vía của tôi đến ngự thư phòng, vừa đâm vừa xoa: hôm qua có người mua cho hoàng hậu mấy miếng bánh điểm tâm từ Trà Kinh Lâu của tôi, hoàng hậu ăn xong một lát thì bụng đau dữ dội, hắn biết tôi chắc chắn là vô tội nhưng vì nể mặt mũi An Quốc Công, không thể không tạm thời bắt tôi và niêm phong Trà Kinh Lâu lại. Hắn phải giam tôi ở thiên lao vài bữa, chờ vụ việc tra xét rõ ràng sẽ để tôi đủ lông đủ tóc quay về. Vì thế, cha tôi một bên hô “hoàng thượng thánh minh”, một bên cảm kích rơi lệ, một bên ghi nợ lên đầu hoàng hậu và phủ An Quốc Công. Hơn nữa, ông còn cho rằng chính tranh chấp đẳng phái của mình đã liên lụy đến tôi, nên vô cùng áy náy với thẳng con út.

24. Quyển 1 - Chương 24: Kiếp Đầu Tiên 231-240

231. Ừm, tôi nằm trên long sàng của hắn, một bên lại bị hắn đè xuống chuych, một bên nghe hắn kể âm mưu, không khỏi thắm thừa nhận trong lòng, bọn ngồi vững được ở ghế CEO, tâm địa đều thật là đen tối.

232. Tôi bị “thăm” trong cung tổng cộng 8 ngày, đến ngày 16 tháng 8 mới được thả về nhà. Bên ngoài quả thật lông tóc đầy đủ, nhưng bên trong thì bị đào rỗng triệt để, cho dù ngày ngày ăn được thiện đại bổ, nhưng đến hôm cuối cùng tinh dịch cũng bắn không ra nổi nữa, tè ra trên giường hắn. Mấy hôm nay, tôi bị “thăm” hết cả hơi, cho dù bị làm đến mất kiểm soát cũng mặc kệ, mà hắn bị tôi làm bắn cả mình rỗng cũng chẳng quan tâm, tiếp tục chinh chiến trong cơ thể tôi đến lúc bắn ra mới tạm ngừng, bế tôi sang tây điện tắm rửa.

233. Đúng lí ra, hắn phải thả tôi về từ 15 tháng 8, để tôi cùng gia đình đón Tết Trung thu. Khốn nỗi theo phong tục bản triều, hôm đó cũng là ngày Phương Tuyết Oánh phải về lại mặt. Do đó, tôi không được về

nhà, Phương cô nương cũng không thể về nhà. May mà khác biệt thân phận giữa bên nhà tôi và đằng ngoại cô ấy quá lớn, cô ấy không về, cho các bà các cô bên ấy thêm mười tám lá gan cũng dõ dám nói ra nói vào một câu.

234. Chờ đến lúc tôi được thả về nhà, chỉ ý của Sở Duệ Uyên cũng vừa theo tới, tuyên bố theo kết quả điều tra, việc hoàng hậu trúng độc là do hạ nhân trong cung Thục phi tự ý làm. Do đó, Thục phi quản giáo hạ nhân không nghiêm bị phạt bổng 1 năm, mà tôi là người bị hại, nên khôi phục việc kinh doanh của Trà Kinh Lâu, còn được ban ngự bút của hoàng đế. Mà hẳn trước đó không chú ý đến hôn sự của tôi, sau việc này mới biết con trai dòng đích nhà thừa tướng lấy con gái dòng thứ nhà tiểu lại. Hẳn xét chuyện này không phù hợp với lễ giáo phép tắc, có hại cho danh tiếng của phủ thừa tướng, cũng may tôi và Phương Tuyết Oánh còn chưa bái đường, bèn ngự phê giáng nàng xuống làm thiếp, trừ khi lập được đại công đức, nếu không không được phép thăng làm thê thất.

235. Thánh chỉ của Sở Duệ Uyên vừa hạ, cha và anh tôi đều sâu sắc hiểu được hoàng ân mệnh mông, quỳ xuống tạ ơn còn nhanh hơn cả tôi. Mà tôi thì hiểu ra, bọn ngồi vững được ở ghế CEO, tâm địa đều đen tối đến chịu nổi.

236. Vốn dĩ Sở Duệ Uyên đem tôi đi giữa hôn lễ, sau khi thả về lại giáng Phương Tuyết Oánh xuống làm thiếp thất, ba người chúng tôi thật sự có mùi kịch bản Trương Vô Kỵ, Chu Chỉ Nhược và Triệu Mẫn. Nhưng được cái Phương cô nương đồng hương của tôi không mang tính cách của Chu chưởng môn, bên trong vẻ ngoài nhu nhược và tính cách thực nữ được ngụy trang bởi lễ giáo phong kiến, là một trái tim đại hán đeo dây chuyền vàng (*).

() : Đại hán đeo dây chuyền vàng, chỉ những người đàn ông có tiền nhưng thô lỗ, phô trương, gu thẩm mỹ kém. Tương tự như trọc phú, nhà giàu mới nổi.*

237. Vợ cưới về bỗng dưng thành thiếp, bái đường không có, động phòng cũng không, lại mặt càng không nốt... Tối hôm tôi được thả về, không khí bữa cơm gia đình có phần gượng gạo. Kết quả Phương Tuyết Oánh nâng li rượu mà rằng: “Thiếp thân đã gả về đây, chúng ta chính là người một nhà. Cạn li này, những chuyện lúc trước đều bỏ qua, từ nay về sau thiếp thân với các vị là một lòng một dạ, cùng tiến cùng lui.” Một câu này, thực có khí độ của Lương Sơn hảo hán.

238. Nhưng cha mẹ tôi, anh tôi và cả hai đứa cháu sinh đôi đều cực kì ưng tính cách này của cô ấy. Tôi cũng ưng. Một cô gái thông minh được việc, sạch sẽ lanh lợi, vừa đơn giản vừa tinh tế, ai mà không thích.

239. Kiểu thích với nghĩa tán thưởng, không có liên quan đến yêu đương. Tôi trời sinh đã cong rồi, cô ấy có tốt hơn nữa cũng không thẳng lại được.

240. Chờ đến lúc Phương Tuyết Oánh gả vào nhà được nửa năm, thấy con người cô ấy thực sự tốt, cũng kín miệng, tôi bèn nói thật hết với cô. Từ chuyện tôi ở thời hiện đại xuyên qua, đến chuyện tôi là gay, chuyện tôi có bạn giường, lúc đi Trà Kinh Lâu “coi sóc” việc làm ăn không phải đến chỗ bạn giường thì là hẹn bạn giường đến chỗ tôi... Nói chung trừ chuyện thân phận bạn giường chính là CEO bản triều, tôi đều nói hết với cô ấy, để cô ấy chuẩn bị tâm lý, vạn nhất sau này có chuyện còn biết đường chống chế. Kết quả là cô ấy cũng thẳng thắn với tôi. Cô vợ bé đồng hương từ khi vào phủ được mùa, ngày càng lộ rõ khí chất đại hán dây chuyền vàng của tôi, kiếp trước, hóa ra thực sự là một đại hán dây chuyền vàng. Còn là loại đại hán dây chuyền vàng thành công điển hình, cứ ra cửa là có em gái tay vịn theo hầu. Đáng tiếc mệnh không tốt lắm,

xuyên không tới chưa đợi kiến công lập nghiệp, thân dưới đã một nhát lia xa, xuyên vào thân thể một bé gái sơ sinh vừa mới chết. Cô ấy, à không, anh ấy, gia đình nguyên thân lễ giáo thâm nghiêm, anh ấy đợi 16 năm không có cơ hội thoát thân, vốn đã chấp nhận số phận đợi gã cho người ta làm tiểu thiếp, bị các phú ông quyền quý bụng phê hời đầu đề dưới thân chà đạp, cho đến khi tìm được cách làm thịt đối phương. Cuối cùng bất ngờ phong hồi lộ chuyển, được gã cho tướng phủ công tử “ysl”, gia đình lại hài hòa. Hơn nữa, tôi lại còn là đồng hương. Được như vậy, đừng nói làm thiếp, có làm người hầu thông phòng anh ấy cũng không để ý.

25. Quyển 1 - Chương 25: Kiếp Đầu Tiên 241-250

241. Chớp mắt, hai năm lại trôi qua. Hai đứa cháu sinh đôi của tôi đã được 10 tuổi, mà đứa con trai nói không chừng là độc nhất kiêm thái tử kiêm CEO kế nhiệm của Sở Duệ Uyên cũng đã 3 tuổi rồi. Mẹ của hoàng tử nhỏ thế nào không bàn đến, riêng nó khỏe khoắn lanh lợi, hai mắt long lanh sống động, vô cùng đáng yêu. Tôi thỉnh thoảng ngủ lại trong cung, nên rất thân thiết với đứa trẻ được Sở Duệ Uyên nuôi bên mình này, nói liều thì giống như có một đứa con nuôi. Sở Duệ Uyên đến Trà Kinh Lâu tìm tôi hẹn chịch, thỉnh thoảng cũng mang nó theo, buổi tối để nó trong viện của tôi trêu gà đuổi chó không ra dáng hoàng tử chút nào; đêm xuống nó ngoan ngoãn để thái giám thiếp thân dỗ ngủ ở sương phòng, trong khi phụ hoàng nó ở chính phòng đèn trên người tôi vận động chán chê rồi mới chịu ngủ.

242. Mà đồng hương Phương Tuyết Oánh, tiểu thiếp trên danh nghĩa và quản sự thực tế nhà tôi, hai năm này đã tiếp nhận hơn nửa sự vụ trong phủ thừa tướng từ tay mẹ tôi, lo liệu đến nơi đến chốn, vô cùng thuận buồm xuôi gió. Một cô nương kiếp trước là đại hán dây chuyền vàng, kiếp này bị ông trời thu mất công cụ gây án, thỉnh thoảng lại mở hội trong phủ thừa tướng cho các khuê tú và phu nhân quan lại ở kinh thành, nào là hội bàn trà, hội phẩm thơ, hội đàn hát, hội xem mặt... Y dựa vào tính cách hào sảng và thể lực của phủ thừa tướng, nghiêm nhiên trở thành đầu mối giao dịch gái đẹp trong kinh (theo nghĩa trung tính), ngồi ôm ba ngàn mỹ nữ đủ mọi lứa tuổi, hô một tiếng có đàn đàn lũ lũ hưởng ứng, vô cùng náo nhiệt. Đến cả bạn gei Quan Minh Nguyệt quen nhiều hiểu rộng và thẳng bạn gossip talent của tôi đều không khỏi cảm khái thiếp thất nhà tôi thực là một nhân vật đáng gờm.

243. Hạn chế duy nhất của nhân vật này chính là xuyên nhầm vào thân xác đàn bà, khiến y có tài cán hơn nữa cũng chỉ có thể quần quanh ở nhà dưới, ngay cả cơ hội ra ngoài đến Trà Kinh Lâu cũng vô cùng ít ỏi. Nhưng đại khái do mệnh trung chú định, mấy lần ít ỏi đó lại đều đụng phải CEO bản triều đến tìm tôi hẹn chịch. Lần đầu tiên hai người họ gặp nhau, tôi giới thiệu là thiếp thất Phương thị và bạn tốt Hoàng công tử. Hoàng công tử ngoài chuyện xuyên không ra thì lí lịch thiếp thất nhà tôi nắm rõ như lòng bàn tay; mà Phương thị sau khi dò hỏi Cẩm vệ quân cải trang thành gia đình, cũng như gặp thái giám “người làm” bé tiểu hoàng tử, thì đại khái đã đoán ra thân phận bạn giường CEO bản triều của tôi. Nhưng y cũng chưa từng dị nghị gì, cũng chưa từng hỏi han tôi, chỉ coi Sở Duệ Uyên như đám bạn ăn chơi nhậu nhẹt thông thường của tôi, đối xử với hần vô cùng vi diệu.

244. Chính là cái kiểu vi diệu khi các mợ khinh bỉ lũ bạn hồ bằng cầu hữu của chồng, nhưng lại phải giữ cho thẳng chồng chút sĩ diện, cho nên lời nói ra đều là ngấm ngấm châm chọc, kim gói trong bông.

245. Sở Duệ Uyên không ưa Phương Tuyết Oánh, là xác định từ cái hôm tôi cưới vợ bất thành rồi. Phương Tuyết Oánh không ưa Sở Duệ Uyên, tôi đoán có lẽ bởi y mang một tâm hồn trai thẳng khinh bỉ thẳng tra gei đã lừa cưới lại còn chết (giết) vợ.

246. Đúng vậy, khoảng 1 năm trước, tiên hoàng hậu mất. Thái y nói là do bệnh cấp tính. Bất kể mây tin hay không, CEO bản triều đã nói tin, mây phải làm như tin thật.

247. Tiên hoàng hậu chết không được bao lâu, cha tôi cùng với Công bộ, Lại bộ thượng thư cùng nhau dâng tấu tố 18 đại tội của phủ An Quốc Công. Thế là, người phải khám nhà thì khám nhà, người phải lưu đầy thì lưu đầy, người phải xử trảm thì xử trảm. Trong triều nhao nhác mất vài hôm. Ngay cả vài đại thần không có mặt tấu thỉnh Sở Duệ Uyên lập tân hậu, thoáng chốc cũng im như thóc.

248. Gia đình Thục phi vốn “thân mật quá mức” với hoàng hậu thế nhưng lại không bị ảnh hưởng, rốt cuộc vẫn là họ ngoại của hoàng đế, lúc chọn phe chắc cũng không nhầm. Chỉ có Thục phi, cô em họ của Sở Duệ Uyên, nghe nói thổ huyết, thực sự bệnh cấp tính suýt nữa thì mất mạng. Sau khi khỏi bệnh, nàng ta thay đổi tính cách nóng nảy ồn ào trước đây, trở nên trầm lặng, bắt đầu ăn chay niệm Phật, cả ngày thấp hươg tụng kinh, biến cung của mình thành am ni cô thực sự.

249. Đới hoàng hậu để phi bách hợp đó đến gặp nhau lần cuối cũng không kịp đã phải âm dương cách biệt, trong lòng tôi cũng có chút cảm thương. Nhưng nếu tiên hoàng hậu không vì quyền thế mà phạm lỗi tày trời, hai người họ cũng đâu phải đi đến kết cục này.

250. Từ cổ hoàng gia vốn đã là thế tộc thiếu nhân luân nhất, hoàng quyền vốn là thứ thuốc độc ngọt ngào quyến rũ người ta nhất. Tiên hoàng hậu đã bị hãm bởi thứ thuốc độc này. Nhưng không đủ để làm chùn bước một kẻ khác cũng muốn chết chìm trong đó.

26. Quyển 1 - Chương 26: Kiếp Đầu Tiên 251-260

251. Hơn nữa, đến cả tôi và nguyên một phủ thừa tướng cũng suýt nữa bị kéo vào.

252. Mừng 10 tháng 9, một ngày sau tết Trùng dương, Sở Duệ Uyên mang theo tiểu hoàng tử đến Trà Kinh Lâu. Sau bữa tối, tiểu hoàng tử bỗng nhiên đau bụng dữ dội, khoe miệng chảy máu, nếu không phải gặp đúng lúc Quan Minh Nguyệt và Giang sư huynh tình nhân của y đến thăm tôi, đứa con trai duy nhất mới 3 tuổi đầu của hoàng đế hẳn đã phải sớm lìa đời.

253. Giang thần y tra ra là trúng độc. Hạ trong món điểm tâm hoàng tử nhỏ ăn sau bữa cơm.

254. Sở Duệ Uyên nghe Giang sư huynh nói xong, tách trà trên tay rơi xuống đất vỡ tan, hít sâu một hơi ra lệnh: “Tral!” Vì thế, cả Trà Kinh Lâu từ đầu bếp trong hậu viện, tiểu nhị ở lầu trước, thậm chí khách khứa vẫn còn trong quán đều bị những cấm vệ quân vừa được gấp rút điều đến bắt giữ. Chỉ trừ có tôi, vẫn đang quỳ trước mặt Sở Duệ Uyên.

255. Sở Duệ Uyên ngoảnh đầu nhìn hoàng tử nhỏ uống xong thuốc cuối cùng cũng ngủ yên, nhẹ giọng nói: “Quân An, ta tin người... nhưng ta không tin được những người khác.” Chuyện hoàng tử trúng độc liên quan đến ngôi hoàng đế tương lai, cũng liên quan đến sự ổn định của quốc gia, bất kể thật lòng hay giả ý, CEO bản triều có thể nói vậy đã là cho tôi thể diện, lúc này mà còn bắt chúc nhân vật trong drama, tiểu

thuyết cầu xin cho thân tín tâm phúc, có mà nào bị nước vào, cần đập chết đầu thai cho tỉnh táo. Tôi chỉ có thể khấu tạ hoàng ân hạo đẳng.

256. Sau đó CEO bản triều bèn hồi cung, còn tôi tới thiên lao Đại lý tự xin tạm trú.

257. Việc liên quan đến hoàng tự, hoàn toàn khác với vụ hoàng hậu “đau bụng” hồi tôi kết hôn năm đó. Trước khi chân tướng được làm sáng tỏ, dù có là làm màu, tôi cũng phải ngồi ở Đại lý tự.

258. Tôi ở thiên lao Đại lý tự đã gần một tháng, cả ngày bị giam trong cấm thất, không được thấy mặt trời. Vì thế, trắng ra không ít, béo lên 3 kí.

257. Những công tử ăn chơi khác gặp chuyện, có thể gọi người chống lưng. Tôi gặp chuyện, chống lưng có 3 người. Bạn giường CEO bản triều, cha đẻ thừa tướng bản triều, và bạn gei làm Đại lý tự khanh.

258. Yep, tay gossip Quan Minh Nguyệt thế mà thành Đại lý tự khanh, đúng là không có trâu bắt chó mèo kéo cày, thời không có anh hùng, tôm tép thành danh.

259. Sở Duệ Uyên hôm đó tận mắt thấy Quan Minh Nguyệt tới tìm tôi, mà không bắt y tránh đi, vẫn cho chỉ đạo Đại lý tự tra án, sự tín nhiệm của hắn dành cho tôi hết sức rõ ràng. Nói thật lòng, làm bạn giường chục năm, có thể trong hoạn nạn thấy chân tình, tôi dễ chịu vô cùng. Thêm vào đó, cha anh tôi một mực kiên định đứng về phía CEO bản triều, chỉ đâu đánh đó, trung thành được việc, tôi tin chắc chuyện này không dính dáng đến nhà mình, nên yên tâm ở trong tù chờ kết quả.

260. Ồm, thuận tiện làm vài shot với Sở Duệ Uyên đến “tra khảo”. Play nhà giam, thay đổi cảm giác, tình thú khác thường.

Lời tác giả: Luận tính nguy hiểm khi có bạn giường là hoàng đế

Khi viết đoạn này, suy nghĩ của tôi là, sai lầm của hoàng hậu không phải chuyện hạ được, mà là khi hạ được lại dùng đến “độc tru”, tương đương với việc thân là hoàng hậu mà lại vì lợi ích gia tộc và địa vị hạ độc thủ với hoàng đế. Nếu hạ được thông thường, còn có thể nói là tự vệ, nhưng hạ “độc tru”, chính là bức hoàng đế lập con mình làm thái tử. Đây không phải đấu đá hậu cung, mà là đấu đá trên triều đình, trên thực tế là cuộc chiến giữa CEO và An Quốc Công phủ. “Phế hậu” là màn đánh động của CEO, “độc tru” là đòn đáp trả của An Quốc Công phủ. CEO thắng chung cuộc, nếu ngược lại, người “đột ngột phát bệnh qua đời” chính là CEO chứ không phải hoàng hậu. Vì chính văn sử dụng góc nhìn của Liễu Quân An, nên hết thấy những chuyện đấu đá trên triều đình đều chỉ mô tả qua loa. Còn đối với chuyện “độc tru”, đúng như bình luận của Liễu Quân An, chính là một đoạn luân hồi báo ứng. Tác giả là một người mê tín vô cùng!”>

27. Quyển 1 - Chương 27: Kiếp Đầu Tiên 261-270

261. Chờ team Đại lí tự của Quan Minh Nguyệt ở ngoài sáng và team mật thám của Sở Duệ Uyên trong tối tra rõ ràng vụ án hạ độc này, tôi vác một thân béo trắng lặn về tướng phủ.

262. Trải qua chuyện này, phủ thừa tướng và Trà Kinh Lâu của tôi cơ hồ cũng không bị mất mấy người. Trừ quân sự phụ trách mua bán nhập hàng của Trà Kinh Lâu và đồng hương của tôi, Phương Tuyết Oánh.

263. Phương Tuyết Oánh dính vào việc này, tôi rất kinh ngạc, cả phủ thừa tướng đều cùng kinh ngạc.

264. Hóa ra toàn bộ vụ án mưu hại hoàng tử diễn ra thế này: Năm Sở Duệ Uyên 14 tuổi, tiên hoàng quý phi sinh cho tiên hoàng một đứa con trai, dẫn đến việc tôi mang Sở Duệ Uyên xuất cung giải sầu, rồi hắt hủi kiến chung tình với anh tôi, sau khi đăng cơ định cường đoạt, tôi tự nguyện làm thế thân cho anh từ đó kiếm được một bạn giường máy to chạy tốt mặt đẹp... Một loạt chuyện cũ này, không biết các bạn còn nhớ hay không? Vấn đề nảy sinh chính ở đứa trẻ do tiên hoàng quý phi sinh ra đó. Qua mười mấy năm, vị hoàng đệ đó, hiệu là Ninh vương, năm nay đã 17 tuổi rồi. Y lớn lên thì dã tâm cũng to ra. Mà kể cả y không to, thì trong triều cũng luôn có một thế lực ngầm luôn muốn “phò tá chân long” to gan họ. CEO bản triều gần tuổi tráng niên, hậu cung lại chỉ có một Thục phi đã quy y Phật pháp, nói dòng chỉ có một hoàng tử bé con, vị Ninh vương này bèn nảy ra ý niệm “không có con, truyền ngôi cho em trai”. Y có suy nghĩ này, tự khắc có người muốn thay y thực hiện. Bọn họ nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy không dễ hạ thủ trong cung, bèn chuyển mục tiêu sang chỗ tôi. Sở Duệ Uyên với tôi hành động tuy rằng kín tiếng, lại chuẩn bị đủ thứ để che tai mắt người đời, nhưng trong thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió, kể có điều kiện lại có ý đồ vị tất đã không nhận ra, chẳng qua sợ hoàng uy nên không dám nói. Trong số thuộc hạ của Ninh vương có kẻ vừa có điều kiện lại có ý đồ, hơn nữa, dám nói ra trước mặt Ninh vương. Ninh vương nghe xong, liền nghĩ đến việc hạ độc trong đồ ăn thức uống chỗ tôi.

265. Nhưng làm thế nào để hạ độc một cách khoa học lại là cả một bầu trời tri thức. Số lượng không đúng, không chết được người; thời gian không đúng, hạ sai đối tượng; kể cả khi số lượng và thời gian đều đúng, trước hết cũng phải tìm ra cách để hạ độc.

266. Cũng là số mệnh của hoàng tử nhỏ không tránh được kiếp này. Trà Kinh Lâu của tôi có một món điểm tâm gọi là “đàm quế cao”, là món hoàng tử nhỏ yêu thích nhất. Nhưng món này có một nguyên liệu tính hàn, người lớn ăn không sao, trẻ con ăn dễ bị đau bụng, tôi bèn bảo đầu bếp thử mười mấy công thức, cuối cùng tìm ra một nguyên liệu thay thế hương vị tương tự mà lành tính. Nhưng nguyên liệu thay thế này lại là hương liệu nhập từ Tây vực, giá đắt hơn vàng, nên mua về chỉ để làm món bánh dành riêng cho hoàng tử nhỏ. Chuyện liên quan đến ăn uống của hoàng tử, tôi tất nhiên muôn phần cẩn thận, từ người mua nguyên liệu đến đầu bếp hậu viện đều phải thông qua mật thám của Sở Duệ Uyên, khi cha con hai người đến cũng chỉ có các thái giám theo hầu của Sở Duệ Uyên phục vụ bên cạnh, biết họ ăn những món gì. Nhưng có đúng hai lần, Phương Tuyết Oánh đến tìm tôi thì gặp hai cha con đang ở đó, bốn người chúng tôi ăn cơm cùng nhau, y liền biết hoàng tử nhỏ thích ăn “đàm quế cao”. Sau đó có lần các quý phụ trong kinh mở tiệc trà, mọi người bàn đến vấn đề dạy con, y cảm khái một câu: con trai nhà người bạn thích ăn “đàm quế cao”, loại bánh này có nguyên liệu tính hàn, mà người lớn cũng không biết đường tiết chế nó. Vốn dĩ chỉ là một câu vô tình, ai ngờ người nghe hữu ý. Trong đám khuê mật của y, có một người thuộc Ninh vương đảng, mỗi lần tham gia hội hè của Phương Tuyết Oánh xong, tôi về đều đem hết những chuyện tai nghe mắt thấy bẩm báo lại với Ninh vương. Trong Ninh vương đảng cũng có cao nhân, chỉ từ một câu băng quơ của Phương Tuyết Oánh và việc quán của tôi mua nguyên liệu Tây vực mà đoán ra bảy tám phần, sau đó dựa vào suy tính kín kẽ, hạ thủ từ chỗ thương nhân Tây vực, thêm vào hương liệu một số độc được gây tổn thương cực lớn đối với trẻ nhỏ.

267. Sự tình như vậy, xét đến cùng, Phương Tuyết Oánh và quân sự phụ trách nhập hàng, một người không kín miệng tiết lộ bí mật hoàng thất, một người không kiểm tra thấy hương liệu có vấn đề, không thể nói là hoàn toàn vô tội. Nhưng tôi cảm thấy, tội của họ thực tình không đến mức phải chết.

268. Nhưng Sở Duệ Uyên bút son đã ngự phê, liệt bọn họ vào chung với mấy chục người Ninh vương đảng, cùng xử trảm.

269. Bởi vì vô ý tiết lộ tin tức và bất cẩn không phát hiện ra vấn đề, chỉ là lời khai một phía của Phương Tuyết Oánh và quân sự. “Khuê mật” của Phương Tuyết Oánh và thương nhân Tây vực đều sống chết khăng khăng hai người họ là đồng đảng. Lời khai của cả hai bên đều chỉ là nói suông, không có bằng chứng. Mà chuyện liên quan đến hoàng tự, Sở Duệ Uyên chẳng tha giết nhằm chứ quyết không bỏ sót. Tôi ở trong cung của hắc quỳ xin cho Phương Tuyết Oánh suốt một đêm, ngày hôm sau hắc vẫn ở giữa triều đình ban dụ xử tội chết.

269. Trước khi Sở Duệ Uyên lên triều, tôi nắm lấy vạt áo hắc nịt kéo lần chót, muốn hắc giảm cho Phương Tuyết Oánh từ tội chém đầu xuống thành tội lưu đầy. Hắc nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng nói: “Quân An... Ta là quan gia của ngươi, nam nhân của ngươi, nhưng trăm lại càng là vua một nước.” Tôi liền buông vạt áo hắc ra.

270. Ngẫm lại, là do chính tôi trải qua 10 năm sung sướng hèn hò nên đã chủ quan. Quan hệ giữa hai chúng tôi những năm gần đây càng lúc càng gần gũi, lúc riêng tư đã sớm không còn cảm giác bó buộc giữa quân thần như lúc đầu, tôi bèn ở trong lòng coi hắc là bạn giường, là bạn chí giao, thân mật hơn nữa còn là tình nhân. Nhưng hắc rốt cuộc vẫn là vua một nước. Là thiên tử giữa thời quân chủ, sinh trong gia đình đế vương, lớn lên trong gia đình đế vương. Năm đó sau khi chị dâu tôi chết, hắc tìm tôi tâm sự, tôi còn thăm nghĩ quân vương vô tình, cái gọi là tình yêu của nhà đế vương chẳng đáng mấy đồng, bất cứ ai khi xung đột với quốc gia, vương quyền đều sẽ bị đẩy ra làm vật hi sinh. Vậy mà chung sống lâu ngày, không khỏi coi hắc như người thường, một người có máu, có thịt, có trái tim.

28. Quyển 1 - Chương 28: Kiếp Đầu Tiên 271-280

271. Ồm, bản mặt ngon dzai của hắc và sự hài hòa của chúng tôi khi ở trên giường đã đóng góp to lớn vào sự nghiệp xói mòn chính kiến của tôi.

272. Hiểu được có cầu xin cũng vô tác dụng, tôi không cầu hắc nữa. Đương nhiên, tôi không cầu xin còn vì một nguyên nhân vô cùng quan trọng khác. Tôi đột nhiên nhớ ra năm đó khi chị dâu khó sinh qua đời, tôi tìm bạn đến nghiệm thi, Giang thần y đã cho tôi một viên thuốc giả chết tên là “Quy Khử”.

273. Cũng đã qua gần 10 năm, tôi về phủ thừa tướng tìm nửa ngày mới lục được viên thuốc từ chỗ được coi là “an toàn” năm đó.

274. Từ buổi sáng trước khi Sở Duệ Uyên lên triều hai chúng tôi chia tay trong không khí không vui, gần 10 ngày tôi chưa gặp hắc. Một ngày trước hôm đồng đảng Ninh vương bị vắn trảm, tôi chủ động vào cung. “Phương Tuyết Oánh tốt xấu gì cũng là thiếp thất trên danh nghĩa của ta, quân sự của phủ thừa tướng ta

hơn một năm nay, nếu để nàng ta bị chém đầu thì chúng trước Ngọ môn như những kẻ khác, không khỏi quá mất mặt phủ thừa tướng. Xin bệ hạ ban cho nàng ta một chén rượu độc, để nàng ta tự bỏ mình trong thiên lao.” – Tôi nói với Sở Duệ Uyên. Hắn nghĩ một lúc rồi gật đầu chấp nhận. Tôi nói tiếp: “Ta với nàng ấy tuy chỉ là quan hệ trên danh nghĩa, nhưng tốt xấu cũng là thê thiếp năm đó ta tự mình đón vào cửa, xin bệ hạ cho phép ta ngày mai tiễn nàng ấy một đoạn đường.” Sở Duệ Uyên nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu: “Được.”

275. Đêm hôm đó, tôi ở lại trong cung cùng hắn, đến tận sáng sớm hôm sau mới rời cung.

276. Aiz, nam nhân mà, mũi sắc máy to chạy tốt ngay trước mặt, không động lòng cũng khó.

277. Sau khi abc xyz no nê, tôi tranh thủ lúc Sở Duệ Uyên đang hài lòng, xin được ở riêng với Phương Tuyết Oánh lúc tiễn y lên đường. Vì thế, những người khác trong thiên lao đều lui ra, chỉ còn lại mình tôi và Phương đồng hương mặt đối mặt. “Aiz đêch, người làm cái mặt đưa đám gì thế này!” – Phương cô nương được đối đãi không tệ trong thời gian ngồi nhà lao, trông thấy tôi liền bật cười, – “Hai năm nay ta quản lý phủ thừa tướng các người, loại mũi nữ nào chưa thử qua, lão tử kiếp này đủ xứng đáng rồi!” Thấy tôi không nói gì, y lại tiếp lời: “Nói không chừng ta đi chuyến này, lại xuyên được vào thân xác đế vương, con hàng to dưới háng quay về không nói, tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần tha hồ hưởng!” Tôi thở dài một tiếng, sau đó cười bảo: “Người tạm thời chưa thể đi được, muốn tìm lại cái thứ đã mất kia, còn phải đợi thêm vài chục năm nữa.” “Cái gì?!” Đồng hương của tôi một bộ ngơ ngác chẳng hiểu ra sao. Tôi đem rượu độc trong li đổ vào góc tường, sau đó đưa “Quy Khứ” cho y: “Này, thuốc giả chết, thấy qua bao giờ chưa? Sau khi uống vào người sẽ ngủ 10 ngày, ta đã tìm bạn bè đem ‘thi thể’ của người rời kinh, 10 ngày sau người đã là một ‘tân quả phụ’ có tiền, có tương lai.” “Ngon! Chiêu này của người quả là cao tay, Romeo và Juliette à nha!” Phương Tuyết Oánh cầm viên thuốc trên tay ngắm nghía, cảm thán. “Nói nhảm ít thôi, ta chỉ thích người có hàng bên dưới, cái thân xác này của người, có quý mới thêm tuần tình chung.” – Tôi cười một lúc, lại lấy lại vẻ mặt nghiêm túc giục hắn: “Thời gian không còn nhiều, người mau nuốt thuốc này vào, về sau chỉ có một mình, mọi việc phải thận trọng.” Phương Tuyết Oánh chấp tay trước mặt tôi: “Huynh đệ, đại ân không thể nói hết lời cảm tạ! Kiếp này ta sợ rằng không thể đền đáp, nếu có kiếp sau, ta nguyện kết cỏ ngậm vành, tất báo ân này.” Tôi xua xua tay: “Cái gì mà ơn với huệ. Chỉ cần người ngày sau sống tiêu sái tự tại, không phụ cái danh làm người xuyên việt, thì đã coi như không uống phí viên thuốc này của ta rồi.”

278. Vậy là, Phương Tuyết Oánh liền uống “Quy Khứ”. Sau đó, hắn “chết”, sau khi ngã tác của Đại lý tự đến nghiệm thi, thì được đem đến loạn táng cương chôn cất, rồi vào đêm thứ 8 được Giang sư huynh đào lên, đem về tạm trú tại sư môn của họ.

279. Không thể không nói, có được đôi sư huynh đệ gei Quan Minh Nguyệt và Giang sư huynh làm bạn, là một trong những vận may lớn nhất kiếp này của tôi.

280. Phương Tuyết Oánh “chết” rồi, tôi liền mồ côi vợ, cùng với anh tôi trở thành hai ông góa của phủ Thừa tướng, thật là tương xứng. Mà xảy ra một phen sóng gió này, mẹ tôi đành không thể không lần nữa tiếp quản việc nhà. Sau đó, mẹ cùng với cha tôi ra lệnh đóng cửa Trà Kinh Lâu, cái quán trà xui xẻo hai lần thị phi dính líu đến hoàng tộc.

29. Quyển 1 - Chương 29: Kiếp Đầu Tiên 281-290

281. Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng khiến hai người họ bắt tôi đóng cửa bỏ nghề về nhà úp mặt vào tường, là bởi họ cuối cùng cũng phát hiện ra chân tướng những lần tôi đi thâu đêm “lo việc làm ăn”.

282. Hôm đó, tôi “đưa tang” Phương Tuyết Oánh xong, vừa trở về nhà, đã nhìn thấy mấy thủ hạ đắc lực của mình ở Trà Kinh Lâu đang quỳ trong sân. Mà cha mẹ tôi, đang chờ tôi về để quỳ ở từ đường. “Nói, chuyện giữa ngươi với bệ hạ là thế nào?” – Chờ tôi quỳ xuống, cha tôi bảo anh tôi đóng cửa, trên mặt là giông bão ùn ùn kéo đến.

283. Tuy rằng Sở Duệ Uyên tuyên bố tiểu hoàng tử trúng độc vì ăn phải điểm tâm người khác mang vào cung, nhưng lúc đó gây ra một phen náo loạn kinh thành, muốn đoán ra vài manh mối cũng không phải là chuyện khó. Cha mẹ và anh tôi đoán được quan hệ lằng nhằng giữa tôi và CEO bản triều, tôi cũng không ngạc nhiên. Nhưng tôi không ngờ rằng cha tôi, một trọng thần hai triều trung quân ái quốc suốt hơn ba chục năm, có thể nói ra lời trực tiếp đến vậy.

284. Tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện đến nước này còn phủ nhận không khác nào coi thường trí thông minh của ba người họ, nhưng nếu theo đúng thực tế mà thừa nhận quan hệ bạn giường, dễ chừng không được nhìn thấy mặt trời ngày mai, bèn cúi đầu thưa: “Tình chi sở chí, dù biết không thể, nhưng vẫn cứ làm.” Cha tôi giờ cao ngạo roi trong tay, quật mạnh xuống đất, hỏi tiếp: “Bao lâu rồi?” Ngọn roi đập xuống sát cạnh chân tôi, trong lúc giật mình hoảng hốt buột mồm nói thật: “10, 10 năm.” Cha tôi sững người, ngọn roi lần nữa giờ cao cuối cùng trượt xuống đất, như hỏi tôi, rồi lại như tự nói với chính mình: “Là hẳn ép người phải không?”

285. Món nợ hồ đồ giữa tôi và CEO bản triều, phải tính làm sao? Tuy lúc đầu tôi phải làm thế thân cho anh trai là do tình hình bất buộc, nhưng xét cho cùng cũng là tôi tự mình xung phong, huống hồ trừ vài lần đầu tiên, trong 10 năm này tôi cũng được sung sướng không ít, lại càng lãng phí không ít một lần lại một lần long tinh quý báu của Sở Duệ Uyên. Cho nên tôi cảm thấy không nỡ để Sở Duệ Uyên gánh tội này. Tôi lắc đầu: “Là nhi tử thích hẳn.” Cha tôi cười lạnh một tiếng: “Cái tính lười nhác trốn việc của ngươi, ta còn không hiểu?! Ngươi kể cả trong lòng có mười phần thích hẳn, nhưng chỉ cần nghĩ tới mối phiền toái khi dây vào hoàng tộc, thì cũng đã biến thành một phần. Nếu không phải lúc đầu hẳn ép ngươi, ngươi đời nào lại dây dưa với hẳn?!”

286. Hiểu con không ai bằng cha cũng có lúc phiền thế đấy. Tôi lại không thể nói thẳng người Sở Duệ Uyên dòm ngó lúc đầu là anh tôi – như thế cha mẹ và anh tôi đều sẽ phát rồ – đành phải im lặng để CEO bản triều gánh tội.

287. Sau đó, tôi liền bị ép đóng cửa Trà Kinh Lâu, đồng thời bị cấm túc trong phủ thừa tướng.

288. Từ sau đêm đó, cha mẹ và anh tôi đều không nhắc đến chuyện giữa tôi và Sở Duệ Uyên nữa, cha anh tôi trên triều đình vẫn bộ dáng một mực trung thành, chỉ có hành động là tỏ rõ ý muốn đem gây đánh uyên uyên, chia cắt đôi bạn giường chúng tôi. Nghĩ đến việc cha mình là thừa tướng đương triều, anh mình chỉ chờ vài năm nữa Lại bộ thượng thư cáo lão hồi hương liền có thể tiếp quản chức vụ, cả hai đều là những người có thân phận, mà Sở Duệ Uyên cũng không còn là thiếu niên 16 tuổi kích động năm đó nữa, tôi và hẳn cứ thế chia tay trong im lặng, hẳn cũng không vấn đề gì. 10 năm rồi, chút tình cảm của hẳn với anh tôi năm đó hẳn cũng đã qua đi, chắc không đến nỗi tìm Lại bộ thượng thư tương lai mà quy tắc ngầm. Huống chi, kì thực xảy ra chuyện của Phương Tuyết Oánh, trong lòng tôi cũng có chút không được tự nhiên. Khi

nhìn vào cái mặt đẹp và con hàng to của hắn, làm một nháy thực sự rất sướng, nhưng sướng xong rồi, luôn cảm thấy có chút khó ở. Cho nên tôi cũng không dần vật gì, ngoan ngoãn ở nhà tu thân dưỡng tính, cửa lớn (aka cửa ngoài phủ thừa tướng) không ra, cửa nhỏ (aka cửa trong tiểu viện)... ày, vẫn là phải đi ra một chút.

289. Sở Duệ Uyên ước chừng cũng mặc nhận tình trạng chia tay của chúng tôi, trong một tháng tiếp theo không phải người đến tìm tôi. Tôi cảm thấy yên tâm, nhưng cũng có chút mất mát khi thấy hắn rút trộm vô tình như thế.

290. Nhưng rất mau sau đó, tôi đã chả có tâm tình để mà mất mát. Bởi vì hàng xóm phía Nam cương mà chúng ta hay gọi là “Nam man”, sắp phải sứ giả đến triều tuế. Đại khái là khoảng 1 năm trước, gia chủ nhà hàng xóm chết đi, mấy đứa con vì tranh chấp gia sản đánh nhau vỡ đầu chảy máu. Sau đó CEO bản triều nghe đâu là xuất phát từ nguyên nhân không nở để lảng giềng sinh linh đồ thần, mới bỏ ra binh mã tiền tài giúp sức cho một trong mấy đứa con nhà đó. Mới đây, đứa con đó đã thuận lợi kế thừa di sản, nên hiện tại phái một đứa cháu của mình đến bản triều tiến cống, ả ý là đem đứa cháu này dâng tặng để tỏ lòng trung thành. Đứa cháu mà gia chủ tân nhiệm nhà hàng xóm phái đến đây, tên gọi Độc Cô Yến, chính là nhất đại mỹ nam tử lừng danh xứ Nam cương. Đẹp đến mức nào ư? Nghe nói nếu CEO bản triều là hàng chất lượng cao phiên bản limited edition, thì Độc Cô Yến chính là tuyệt phẩm duy nhất do nghệ nhân bậc thầy chế tác thủ công. Vừa nghe nói trên đời có mỹ sắc bậc này, tôi lập tức thề thốt hứa hẹn với cha mẹ, để xin đến hôm đoàn sứ giả vào kinh được ra đường hóng hớt.

Chỗ này cần chú thích một chút: “Nam man” nằm trong “tứ di”, tức bốn khu vực chưa được khai hoá phía Đông, Tây, Nam, Bắc trung nguyên theo quan niệm của người Hán thời phong kiến. Nhiều ý kiến cho rằng “Nam man” là chỉ Việt Nam; trên thực tế nó bao gồm toàn bộ các vùng có dân tộc thiểu số (ngoài Hán tộc) chiếm đa số ở phía Nam, tức vùng Vân Nam, Quảng Đông, Quảng Tây; bao gồm cả Việt Nam do tồn di quan niệm từ thời Bắc thuộc. Quan niệm này dĩ nhiên là kì thị, coi thường; tuy nhiên nó mang tính thời đại và cũng phản ánh ở một mức nhất định trình độ phát triển ở khu vực Đông Á đương thời. Điều thú vị là ở đỉnh cao của mình, các triều đại phong kiến Việt Nam cũng sử dụng các khái niệm “trung nguyên” và “man di” để phân biệt Đại Việt/ Đại Nam với các vùng thiểu số xung quanh.

Trong phim, truyện hiện đại, để tránh xung đột dân tộc ngay trong nội bộ Trung Quốc, các vùng thiểu số (tứ di) được mô tả với nghĩa hoang sơ, nhiều bí ẩn, người dân chất phác đơn thuần. Đế Vương Công Lược của Ngữ Tiểu Lan San, Chủ tử của Phong Lộng còn cho CEO tứ di dè hoàng đế trung nguyên đó =))))))

30. Quyển 1 - Chương 30: Kiếp Đầu Tiên 291-300

291. Cha mẹ tôi cảm thấy một thằng đàn ông hai mươi bảy tuổi bị nhốt trong nhà một tháng cũng chẳng dễ dàng gì, nghĩ nghĩ, bèn cho tùy tùng thân tín của ông già “hộ tống” tôi thuê nhà gian tầng hai của một quán trà nằm trên trục đường đoàn sứ giả chắc chắn phải đi qua, ngồi chờ hóng chuyện.

292. Ừm, kiệt tác duy nhất do nghệ nhân bậc thầy chế tác thủ công thực sự là đẹp đến long trời lở đất. Tôi cảm thấy, tuy rằng chênh lệch giá trị nhan sắc giữa Sở Duệ Uyên và y không lớn như lời đồn, nhưng ít nhiều gì cũng có khoảng cách nhất định. Cho nên khi các tiểu thư, phu nhân ở nhà gian sát vách tranh luận xem y và CEO bản triều ai đẹp trai hơn, tôi âm thầm vote một phiếu cho Độc Cô Yến. Đương nhiên, điều này có thể có liên quan nhất định với việc tôi dòm cái bản limited edition kia suốt 10 năm, sớm đã

chán mắt rồi.

293. Hơn nữa, không biết có phải tôi bị lỗi giác hay không, luôn cảm thấy Độc Cô Yến lúc đi ngang trà lâu chỗ tôi ngồi thì ngẩng đầu nhìn về phía tôi mỉm cười. Nét phong tình trong nụ cười ấy, thật cmn chứ đẹp đến trời long đất lở.

294. Độc Cô Yến đẹp đến trời long đất lở kia ngày thứ hai sau khi vào kinh đã dẫn đầu đoàn sứ giả lên triều và được Sở Duệ Uyên đẹp đtn chịu nổi triệu kiến. Nghe anh tôi kể lại, Sở Duệ Uyên nhìn Độc Cô Yến đến nửa ngày, sau khi hạ triều còn đặc biệt giữ đối phương lại trong cung tiếp kiến. Còn cha tôi thì nói, thời gian Sở Duệ Uyên tiếp kiến Độc Cô Yến có hơi lâu, đại khái đến gần hai canh giờ.

295. Phụ huynh tôi có ý gì tôi đương nhiên biết. Hai người họ muốn ám chỉ với tôi là CEO bản triều thấy sắc nẫy ý đồ, thật là thứ chẳng ra gì. Nghe hai người họ nói, trong lòng tôi có chút khó chịu. Đại khái là cảm giác khi cái máy PS mà mình mượn chơi rất lâu rồi đột nhiên bị chủ nhân đòi lại để cho người khác mượn.

296. Càng đáng tiếc hơn nữa là thời đại này lại không có camera quay trộm. Bằng không GV của hai mĩ nam này, bất kể ai công ai thụ, bán ra mấy chục triệu bản trên toàn cầu chắc chắn không thành vấn đề.

297. Nhưng chuyện tình của CEO bản triều và sứ giả lân bang còn chưa được lan truyền rộng rãi, thì đã kết thúc rồi.

298. Ngày tiếp theo lên triều, Sở Duệ Uyên lại triệu kiến đoàn sứ giả, cảm ơn ý tốt của tân gia chủ nhà hàng xóm. Nhưng niệm tình thủy thổ và phong tục giữa kinh thành với Nam cương quá khác biệt, hẳn không nỡ để sứ giả ở lâu trong kinh chịu nổi khổ li hương, nên cho phép đám người Độc Cô Yến ở trong kinh du ngoạn 3 ngày, sau đó liền có thể trở về Nam cương.

299. Sở Duệ Uyên thế mà lại đuổi khách. Khiến tôi không thể không hoài nghi có phải hẳn đề người ta không thành còn bị đề ngược lại, nên buộc phải vội vã đuổi ôn thần.

300. Tôi cảm thấy hình như mình đã đoán trúng chân tướng. Bởi vì ngay chiều hôm đó, bạn giường xa cách đã hơn một tháng của tôi lại phái thái giám đến phủ thừa tướng, triệu tôi tiến cung trong ánh mắt giận dữ của anh tôi. Tôi nghĩ chắc lòng tự tôn đàn ông của hẳn bị tổn thương nghiêm trọng, định tìm lấy sự bù đắp từ trên người tôi đó.

31. Quyển 1 - Chương 31: Kiếp Đầu Tiên 301-310

301. Tôi hình như đã 5, 6 năm nay không ngừng gọi hẳn là Sở Tra Đế rồi. Cmn.

302. Nhưng đêm đó, Sở Tra Đế không thể tìm lại tự tôn đàn ông trên thân xác tôi. Bởi vì, trên đường vào cung, giữa vòng vây bảo vệ của gần chục Cẩm vệ quân, tôi thế mà bị người ta bắt đi mất.

303. Giữa thanh thiên bạch nhật, lồng lộng càn khôn, ngay dưới chân thiên tử bắt cóc đối tượng hện chịch của hoàng đế. Thật ngẫu vl. Tiếp đó, kẻ ngẫu vl nọ sau khi dẫn theo nhân mã trốn vào một tiểu lâu thì liền bóc mặt nạ xuống. Tôi nhìn qua, té ra chính là kẻ bị tình nghi làm mất tôn nghiêm của Sở Tra Đế đêm qua, Độc Cô Yến.

304. Theo lẽ thường, khi kẻ bắt cóc cho bạn thấy mặt, là đã quyết định làm thịt con tin. Tuy Độc Cô Yến đẹp dzai lồng lộn, nhưng cũng chưa đủ để tôi phải hiến mạng cho y. Tôi có chút căng thẳng chất vấn: “Người... Người định làm gì?”

305. Tên bắt cóc đẹp dzai lồng lộn có xu hướng làm thịt con tin nhìn tôi một lúc lâu, bất ngờ nở nụ cười: “Ca, người không nhận ra ta sao? Đến Sở Duệ Uyên còn phát hiện ta là ai rồi.”

306. Trên đời này, người gọi tôi là Quân An, Hậu Chi (Tứ Hậu + Minh Chi), hiền đệ, nhị công tử..., vân vân các thể loại tên gọi vô cùng nhiều, nhưng gọi tôi là “ca” thì chỉ có một. Tôi cố gắng nhìn kĩ khuôn mặt của Độc Cô Yến, thực sự nhận ra vài nét quen thuộc: “Mộc Thụy Lâm?! Người sao lại... Người sao lại biến thành Độc Cô Yến thế này?”

307. Đứa trẻ năm đó ở cùng tôi tại Trà Kinh Lâu hơn nửa năm, sau đó được chú của y đón về Nam cương rồi bất tin tức, giờ đang nhìn tôi cười càn rạng rỡ: “Biết ngay là ca ca vẫn nhớ ta mà.” Y thoát cái nhào vào lòng tôi hệt như hồi còn bé, chậm rãi kể những chuyện đã xảy ra trong 6 năm nay. Hóa ra gia đình y ở Nam cương không phải Mộc thị thế gia, mà chính là hoàng tộc Độc Cô của nước láng giềng. Năm đó sau khi thám tử nước láng giềng nghe được tin tức thủ hạ của Sở Duệ Uyên đang tìm người và bắt báo về, Độc Cô gia sợ triều đình bên này lấy đứa trẻ ra uy hiếp, bèn giao cho nhà họ Mộc đứng ra nhận. Về chuyện của phụ thân y, ngoại trừ việc không phải Mộc gia tam công tử mà là Độc Cô gia tam hoàng tử, thì những chuyện khác đều là có thật. Y niên thiếu gian khổ, lại không có thể lực chống lưng để tranh đoạt hoàng vị, nên năm đó được đón về đối xử hết sức tử tế, mấy năm nay sống cũng không đến nỗi nào. Hiện tại tân đế vừa kế vị là người bác khá thân thiết với y, y chủ động xin đi sứ đến kinh thành để thăm tôi, tân đế chấp thuận, còn ban cho y các loại dược vật để nhuộm tóc, tránh cho khi đến kinh thành vì mái tóc bạc mà bị người ta chỉ trích. Nghe y nói vậy, tôi mới thấy yên tâm, năm đó đáng về y quyền luyện không rời như thể bị tôi vứt bỏ, nếu lại phải sống những tháng ngày không vui vẻ, tôi thực sự là có tội với y.

308. Chờ niềm vui gặp lại cố nhân qua đi, tôi mới chợt nhớ đến chuyện y đang phạm tội bắt cóc, bèn nén giận bảo: “Người muốn gặp ta, mấy ngày nay cứ tùy ý đến phủ thừa tướng là được, việc gì phải làm cái chuyện bịt mặt cướp đường? Người tấn công cấm vệ quân của thiên tử bản triều, giờ làm sao giải quyết hậu quả.” Độc Cô Yến dụi đầu vào lòng tôi mạnh hơn, cười lạnh: “Ca mà thực sự tiến cung hôm nay, chỉ e rằng đến tận khi ta rời kinh cũng không gặp được.” Độc Cô Yến bỗng dưng biến thành Mộc Thụy Lâm, kì thực đầu óc tôi vẫn còn đang rối mù. Nghe y nói vậy, tôi càng rối, trả lời theo bản năng: “Sao thể được? Hay là người để ta đi trước đã, chờ mai ở trong cung về lại tới tìm người; chứ để quan binh tìm đến đây thì phiền phức lắm.”

309. Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến rồi. Tôi còn chưa dứt lời, một thủ hạ của Độc Cô Yến đã tiến vào phòng bắt báo: “Điện hạ, Thừa Hoà Đế đã dẫn quân bao vây chỗ này, đòi ngài dẫn Liễu công tử ra gặp hần. Ngài định thế nào?” Tôi vừa định khuyên y tìm xem có cửa sau hay mật đạo gì đó trốn đi, để tôi ở lại giải quyết với Sở Duệ Uyên, thì Độc Cô Yến đã tách khỏi lòng tôi, ngồi thẳng dậy, hừ lạnh một tiếng: “Ra thì ra, hần cho rằng ta sợ hần?!” Nói xong, bất ngờ nghiêng răng tự cắn lưỡi mình, nghiêng đến rách thịt chảy máu ròng ròng. Tôi đang định hỏi y định làm gì, đã bị y giữ lấy đầu hôn xuống.

310. Tuy Độc Cô Yến đẹp dzai đến long trời lở đất, nhưng thứ nhất là thời điểm không thích hợp, thứ hai, tôi coi y như đệ đệ của mình nên về mặt tâm lí bị cảm giác loạn luân. Vì thế, tôi theo phản xạ mà giãy giụa. Nhưng hiển nhiên, mấy năm nay của y cũng không trải qua vô ích, dễ dàng áp chế sự phản kháng của tôi, hôn càng sâu, càng dữ dội. Tôi chỉ cảm thấy trong miệng mình bị nhiễm đầy vị máu của y, hơn nữa còn có một cảm giác kì quái không thể nói rõ, cứ thế chịu đựng chán chê mới chờ được đến lúc y ngừng lại.

32. Quyển 1 - Chương 32: Kiếp Đầu Tiên 311-320

311. “Người làm cái gì vậy?!” – Tôi đẩy y ra, có chút xấu hổ. Y mồm mỉm cười, vui vẻ mà rằng: “Hạ tình cổ cho người.”

312. Excuse me?!

313. Đương nhiên, đã có những chuyện như chuyện xuyên việt thời không của chính tôi, thêm một chuyện tình cổ gì đó cũng chẳng phải là khó tin phi khoa học. Nhưng vấn đề là, Độc Cô Yến hạ tình cổ cho tôi để làm cái mie gì?! Thứ này không phải để dùng cho mấy kẻ tình chàng ý thiếp sao?! Anh nuôi với em nuôi, không thấy lãng phí à?!

314. “Ta hình như không nghe rõ, đệ nói lại một lần xem?” Tôi ngoáy ngoáy lỗ tai. “Ca, ta thích người, muốn cùng người ở bên nhau trọn đời trọn kiếp.” – Đối tượng bị hỏi trả lời rành rọt – “Mỗi nam nhân trong Độc Cô hoàng tộc bọn ta đều có một tình cổ để chia sẻ cùng thê tử, ta vừa hạ cho người.”

315. Đã nghe rõ ràng, mà tôi vẫn cứ ngỡ mình nghe lầm. Sau đó, đối tượng bị tôi nghe nhầm tiếp tục hào hứng tiếp thị món tình cổ của y: “Ta với người từ nay về sau chỉ có thể yêu lẫn nhau. Nếu thích người khác, chỉ cần nhìn thấy kẻ đó sẽ bị đau tim, yêu càng sâu đau càng dữ dội, nếu tình sâu đến mức không thể từ bỏ thì chỉ sợ sẽ đau đến chết đi.” Độc Cô Yến ngừng lại một chút, nhìn về mặt hơi đỏ ra của tôi, tiếp tục nói: “Hơn nữa hai người được gieo loại tình cổ này, từ nay về sau sẽ đồng sinh cộng tử. Nếu một trong hai người chết đi, người còn lại, cũng không sống được.”

316. Tôi nghĩ về mặt của tôi lúc này, không phải là đỏ ra nữa. Mà là tao đạch cả mười tám đời tổ tông nhà mày!!!

317. Kết quả tôi chưa kịp phát rồ, đã có người phát rồ trước cả tôi. Chính là Sở Duệ Uyên mới dẫn quân vượt qua vòng vây canh gác, vừa vào đến cửa.

318. Sở Duệ Uyên và Độc Cô Yến choảng nhau một trận, bản triều CEO từ nhỏ đã văn võ song toàn nhanh chóng giành thắng lợi, cho người đem Độc Cô Yến giải về thiên lao, sau đó nhìn về phía tôi.

319. Nhìn thấy Sở Duệ Uyên, tim tôi thực sự có hơi khó chịu, xem ra tôi vẫn có chút tình cảm nhất định với hần or mặt của hần or máy to chạy tốt của hần. Nhưng so với mode thâm tình 10 năm không đổi của tôi, thì một chút khó chịu này thực sự cách xa quá quá nhều. Tôi lập tức phản ứng nhanh, cúi gập người, ôm ngực, cắn môi, làm ra bộ đau đến không kêu được thành tiếng.

320. “Mính Chi...” Sở Duệ Uyên cuống quýt gọi, nhưng nhìn dáng vẻ không ngừng thở gấp không thốt được ra lời của tôi, liền nện lên tường “uỳnh” một tiếng, bỏ lại một câu “Chờ ta tìm cách giải cổ”, rồi quay lưng bỏ đi.

33. Quyển 1 - Chương 33: Kiếp Đầu Tiên 321-330

321. Sau đó Sở Duệ Uyên bèn phái người đưa tôi vào ở gian phụ trong tấm cung của hắn. Tôi ở trong cung trải qua 10 ngày rảnh rỗi đến phát rồ, trừ việc chọc ghẹo tiểu hoàng tử đến tìm tôi chơi, thì là diễn mấy màn tim đau như dao cắt trước mặt papa của tiểu hoàng tử. Mỗi lần như thế, papa của tiểu hoàng tử đều mặt mũi trắng bệch, vội vã rời đi, cứ như thể người đau tim không phải tôi mà là hắn vậy.

322. Lại qua 3 ngày nữa, tôi nghe được từ thái giám truyền lời, Độc Cô Yến nói rằng tình cổ này chỉ có một loại thuốc gọi là “phá duyên” mới giải được, nhưng viên “phá duyên” cuối cùng trên đời 5 năm trước đã bị tâu để nước lã giềng xài mất. Tình cổ giữa tôi và Độc Cô Yến, không có thuốc giải.

323. Cho đến tận 10 ngày sau đó, Sở Duệ Uyên vẫn không chịu thả Độc Cô Yến ra khỏi thiên lao, mà cũng không chịu để tôi xuất cung. Tôi thực sự là bí bách khó chịu, lại lo lắng cho nhóc trâu tre Độc Cô Yến, bèn nhờ thái giám truyền lời với Sở Duệ Uyên rằng tôi muốn vào thiên lao khuyên thẳng nhóc, xem có còn biện pháp nào không.

324. Sở Duệ Uyên cho phép. Tôi nhờ thế mà vào được thiên lao gặp Độc Cô Yến đã bị đánh đến sắp không ra hồn người. Tôi vừa thương xót thẳng nhóc trâu chỉ vì một phút bốc đồng mà mang họa, vừa kinh sợ thủ đoạn tra tấn tàn nhẫn của CEO bản triều. Chờ đến lúc cho mọi người lui ra hết, tôi nhẹ giọng khuyên bảo: “Người việc gì phải khổ thế này...” Độc Cô Yến ho mấy tiếng, giọng khàn khàn: “Tình cổ này thực sự không giải được... Mà kể cả giải được, ta cũng không cho hắn biết. Ca... Ta dù không thể làm người người yêu nhất, cũng phải cùng người sống chết có nhau...”

325. Cho nên mới nói, thanh thiếu niên muốn phát triển lành mạnh không thể chỉ nhìn vào thân thể, mà còn phải chú ý tâm hồn. Tôi cho rằng Sở Duệ Uyên lúc đầu định cướp rể trong đám cưới anh tôi, sau đó nhận tôi làm thể thân là đã đủ vụn vặt lắm rồi; ai ngờ 10 năm sau, còn gặp phải một case méo mó hơn thế nữa.

326. Nói chung là trung nhị có quyền/ có cổ trong tay, bố thẳng nào ngăn nổi.

327. Tôi lại rủ rỉ với Độc Cô Yến nửa ngày, vẫn không moi ra được cách giải cổ (xem ra là không có thật), cũng không thể hiểu nổi y năm đó mới 12 tuổi, ở với tôi có nửa năm, làm thế nào lại tình sâu ý nặng với tôi đến thế; đành kéo cờ trắng ra khỏi thiên lao. Tuy nhiên, sau khi trở lại tôi bảo thái giám truyền lời cho Sở Duệ Uyên, nhóc con đồng ý giải tình cổ, điều kiện là triều đình bên này phải thả hắn bình yên về Nam cương.

328. Dù sao tôi nhìn thấy Sở Duệ Uyên cũng không đau tim cho lắm, giả vờ là tình cổ được giải rồi, hắn cũng sẽ không nhận ra.

329. CEO bản triều quả nhiên đồng ý.

330. Cân nhắc đến việc tình cổ có skill đoạt mạng “đồng sinh cộng tử”, tôi lại “truyền lời” cho Sở Duệ Uyên rằng Độc Cô Yến muốn hấn phải lấy liệt tổ liệt tông ra thề, đảm bảo cho Độc Cô Yến bình an về nước, nếu không hấn sẽ bị mất đi thứ quý giá nhất trên đời, bản thân cũng không được chết tử tế.

34. Quyển 1 - Chương 34: Kiếp Đầu Tiên 331-340

331. CEO bản triều cũng đáp ứng, còn đích thân xuống tận thiên lao chỉ tay lên trời mà thề trước mặt Độc Cô Yến đang ngơ ngác chả hiểu gì.

332. Sau đó tình cổ trên người tôi liền “được giải”, sau đó nữa Độc Cô Yến được mười mấy mật thám tinh nhuệ của Sở Duệ Uyên bảo vệ (hay còn gọi là áp giải) về nước.

333. Lúc Độc Cô Yến lên đường, tôi đến gặp y một chút, về mặt của y từ ngơ ngác ngác trở thành muôn phần kinh ngạc. Tôi nghĩ, y hẳn đã đoán được tôi hóa ra không hề thâm tình với Sở Duệ Uyên như biểu hiện bề ngoài. Nhưng lần này, coi như y đã khôn ra, chỉ nói với tôi một câu: “Ta vẫn còn quá yếu, hãy chờ ta thêm 5 năm nữa”, rồi rời đi.

334. Độc Cô Yến đi rồi, Sở Duệ Uyên vẫn không chịu thả tôi về tướng phủ, mỗi ngày hạ triều, xử lý xong chính sự, không phải ôm tôi nói chuyện câu được câu chăng y như ngày trước, thì là chịch chịch chịch cùng tôi. Cứ như thế đủ loại sóng gió trong suốt hơn 2 tháng qua kể từ vụ án hoàng tử trùng độc đến nay đều chưa từng xảy ra. Có lúc tôi cảm thấy, kì thực nói về diễn xuất, hấn chưa chắc đã thua tôi.

335. Ừm, hấn vẫn thua tôi một chút. Tôi không những có thể vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, còn có thể vờ như tình cổ đang nhâm nhâm đau trong tim mình không hề tồn tại.

336. Tôi và Sở Duệ Uyên lại khôi phục quan hệ bạn giường, cứ thế một shot lại một shot qua tám chín ngày. Đến một buổi sáng khi chuẩn bị lên triều, hấn bỗng dưng nở nụ cười, trông vừa âm hiểm vừa đắc ý. Tôi lấy làm thắc mắc, không nhịn được bèn hỏi hấn cười cái gì.

337. “Ta thề sẽ đưa Độc Cô Yến bình an về đến Nam cương, chứ chưa hề hứa sẽ không lấy mạng y trong lãnh thổ nước y... Tính thời gian, y chỉ sợ đã sắp vào đến biên giới Nam cương, ám vệ ta phải đi, hấn cũng sắp động thủ rồi.” Sở Duệ Uyên nói xong, nhìn tôi cười: “Thật sự để y có thêm 5 năm nữa, không biết sẽ trở thành mối họa lớn đến mức nào.”

338. Excuse me?!

339. Tôi chưa kịp nói gì, thì tim bắt chợt đau thắt dữ dội. Tưởng chừng như có hàng ngàn cây kim đồng thời đâm thẳng vào tim, lại tưởng chừng như có người mổ phanh lồng ngực, nắm lấy quả tim mình mà giày xéo. Một tiếng cũng không thể thốt ra lời, tôi cứ thế ngã sấp xuống trước mặt Sở Duệ Uyên.

340. Trước khi tắt cả ý thức mất đi, trong lòng tôi chỉ còn lại một ý nghĩ: Cái tên “Tử Hậu” mà cha tôi đặt cho, quả nhiên là làm tôi tổn thọ.

Hoàn chính văn

35. Quyển 1 - Chương 35: Phiên Ngoại 1 : 1-10 (thượng)

01. Năm đó, khi Sở Duệ Uyên 9 tuổi lần đầu gặp Liễu Quân An, cảm thấy y vừa dốt vừa lười nhác, không hiểu nổi vì sao phụ hoàng lại chọn cho mình một kẻ như thế làm bạn đọc. Nhưng cái tên vừa dốt vừa lười đó đúng là người ngốc có phúc của người ngốc, mỗi ngày sống thật tiêu dao tự tại, khiến hần tự dưng cũng thêm được biếng nhác một phen, đôi lúc nghĩ giá được như y thì tốt biết mấy. Không ngờ, hần lại nghe được một lời khuyên răn từ Liễu Quân An, như kinh mộc đập vào tim. Hóa ra, y không phải là tên ngốc thật sự, miễn cưỡng có thể xem là đại trí giả ngu.

02. Lúc hoàng quý phi sinh cho phụ hoàng hần một đứa con trai, Sở Duệ Uyên hâm mộ hoàng tử mới sinh này vẫn còn mẹ ở bên, lại được sủng ái biết bao. Xét cho cùng nhìn vấn đề tuổi tác, hoàng đệ có được sủng hơn nữa cũng không lay động được nền móng kế thừa đại thống của hần. Chỉ là, hần bỗng nhiên ý thức được, hóa ra phụ hoàng đối với mình luôn luôn phòng bị đến thế, chỉ e lúc đầu chỉ định Liễu Quân An làm thái tử bạn đọc cũng mang ý phòng ngừa hậu họa. Cái cảm giác chua chát khi vừa tỉnh một hồi đại mộng này, không thể nói cùng người khác, người khác cũng không thể an ủi. Cho nên, khi nhìn thấy đại công tử nhà thừa tướng kinh tài diễm tuyệt mà vẫn phụ tử tử hiếu, một cảm giác khó tả lan tỏa trong tim hần. Tựa như ngưỡng mộ, tựa như đố kỵ; tựa như mong ước, lại tựa như động lòng.

03. Ý niệm vừa sinh, vạn ác cũng nảy. Ý niệm vừa khởi, vạn hung theo về. Kinh diễm và mong ước chôn trong lòng quá lâu, biến thành chấp niệm. Bất luận là đem người ta đút vào trong túi làm của riêng, hay là đem người ta bẻ cánh, bôi đen, đến ngày đại hôn của Liễu Quân Bình, chấp niệm trong lòng hần đã đơm hoa ác, kết quả hung tàn – trăm là thiên tử, là vạn thổ chi chủ, vạn nhân chi quân, bởi lẽ gì lại không thể thỏa mãn tâm nguyện của mình? Vì thế, diễm binh, xuất cung.

04. Nhưng tên Liễu Quân An làm bạn cùng hần mấy năm trời đã ngăn hần lại. Lê dân bách tính và giang sơn tươi đẹp này... Liễu Quân An nói không sai, hần tuy là thiên tử cao quý, nhưng vây cánh chưa đủ cứng cáp, nếu vì kích động nhất thời làm nhục đích trưởng tử của thừa tướng, chỉ sợ hậu quả gây ra không phải cái hần đủ sức gánh lúc bấy giờ.

05. Liễu Quân An lại nói thích hần, muốn làm thể thân cho ca ca của mình. 10 năm sau, khi hồi tưởng lại, Sở Duệ Uyên không cách nào giải thích nổi vì sao lúc đó mình lại gật đầu đồng ý. Có thể là do thiếu niên nóng máu bị cản trở bèn nổi giận báo thù. Cũng có thể vì cầu mà không được, đành lui một bước mà cầu cái khác. Cũng có thể, chỉ bởi vì ánh mắt Liễu Quân An khi nói ra những lời đó, ôn nhu dịu dàng đến thế.

06. Chuyện tình ái giữa hần và Liễu Quân An lúc đầu giống như là phát tiết. Phát tiết nổi uất ức khi thân là thiên tử lại có điều không làm được, phát tiết nổi tức giận khi thấy người trong lòng cùng người khác song túc song phi. Hần đem người dưới thân xem như Liễu Quân Bình, dùng thân thể y để tìm kiếm sự vui sướng và thỏa mãn của nam nhân. Cho đến khi nhận ra cái người làm thể thân kia thâm tình với mình đến cỡ nào. Cho đến khi nhận ra vui sướng và thỏa mãn của mình đều xây dựng trên sự đau đớn của Liễu

Quân An. Sở Duệ Uyên lần đầu tiên trong đời có cảm giác lúng túng và khốn quẫn như thế.

07. Vì thế, hần nghĩ đến việc làm thế nào bù đắp cho Liễu Quân An. Nếu tâm mình đã dành cho người khác, không thể trả cho y ân tình, vậy thì trả cho y một chốc tham hoan.

08. Vị hoàng đế lúc bấy giờ rốt cuộc vẫn là thiếu niên khí thịnh, suýt nữa đã làm ra chuyện khiến mình hối hận cả đời. Đêm trừ tịch, trong cung bày yến mời văn võ bá quan cùng gia quyến có quan phong, hần nhìn Liễu Quân Bình cùng thê tử sắp sinh con tình nồng ý mật, cử án tề mi, trước mặt không lộ ra, nhưng trong lòng lại là sóng gió cuộn cuộn, nhịn không được uống thêm vài chén. Sau đó Liễu Quân Bình say rượu được thái giám đưa vào nghỉ ngơi, Sở Duệ Uyên hơi men bốc lên đầu, khắc chế không được niệm tưởng trong tim, bèn theo vào. Nhìn gương mặt say rượu đỏ hồng của Liễu Quân Bình, hần không nhịn được mà cúi đầu, in lên cặp môi đó một cái hôn. Nhẹ nhàng phớt qua, thoảng như sương sớm, nhanh như chớp xẹt. Nhưng hần vụn vụn không ngờ tới, nụ hôn trong thoảng chốc ấy lại bị thê tử của Liễu Quân Bình trông thấy. Khi nghe ám vệ kể lại nàng ta đã bắt gặp nhưng không lên tiếng, mà lặng lẽ rút lui thế nào, cái cảm giác phần nộ khi kẻ thất bại bị người chiến thắng bóc trần khiến hần trong phút chốc nổi lên sát ý.

09. “Trẫm không muốn thấy ả ta lần nữa.” – Hần hạ lệnh.

10. Nhưng chờ đến lúc bình tâm trở lại, nghe nói thê tử của Liễu Quân Bình thực sự đã chết trong lúc sinh con, trong lòng Sở Duệ Uyên không khỏi nảy sinh cảm giác bất an và hổ thẹn. Đặc biệt là khi mật thám ngày ngày bẩm báo với hần Liễu Quân Bình đau đớn không thiết sống, hận không thể chết chung cùng vợ ra sao, cảm giác hổ thẹn và bất an trong lòng hần lại càng nồng đậm, nồng đậm đến mức ngay cả tới phủ thừa tướng nhìn người trong lòng một cái cũng không dám đi. May thay, sau khi người vợ đã mất của Liễu Quân Bình được hạ táng, hần cho người đến mở quan tài tra xét, phát hiện nàng thực sự là chết vì khó sinh. Thuốc mà thám tử nằm vùng trong phủ thừa tướng hạ vào, nàng ta chưa từng uống qua một ngụm, nhưng mệnh trung đã chú định phải gặp tử kiếp. Đến lúc này, hần mới nhẹ lòng, nhưng vẫn thấy hổ thẹn, không có đêm nào an giấc.

36. Quyển 1 - Chương 36: Phiên Ngoại 1 – Thượng 11-15

11. Có lẽ bởi tư vị của 10 ngày hoảng hốt bất an khiến người ta quá mệt mỏi, đợi đến khi Liễu Quân Bình quay lại triều đình, nhìn dáng vẻ tiêu tụy mà lại thêm phần phong vị so với trước đây, Sở Duệ Uyên thế nhưng lại không có cảm giác muốn cường thủ hào đoạt, chiếm làm của riêng như trước. Trong lòng hần chỉ có một cảm giác mệt mỏi và mất mát khó tả, muốn đem cảm xúc này ra kể lể với ai đó, cũng muốn nhận được chút an ủi từ ai đó. Hần là thiên tử thiếu niên, đếm hết lượt những người xung quanh, cũng chỉ có một Liễu Quân An để chọn. Hần bèn triệu Liễu Quân An vào cung, không phải vì muốn làm chuyện mây mưa, mà chỉ muốn có người chịu trò chuyện vài câu thật lòng với hần.

12. Đợi đến lúc nghe được suy nghĩ trong lòng Liễu Quân An, hần mới biết những tâm tư trước đó của mình thay vì gọi là tình yêu, nên gọi là ham muốn chiếm hữu trẻ con. Hần với Liễu Quân Bình, giống như là kí thác tình cảm với những thứ không thể có được do ràng buộc của thân phận, lễ giáo, phép tắc. Tình cảm của Liễu Quân An dành cho hần, mới thực sự là tình yêu sâu đậm. Vì thế chấp niệm của hần mấy năm nay, dường như đã tiêu tán hết trong một đêm. Sáng hôm sau tỉnh dậy ôm lấy Liễu Quân An, Sở Duệ Uyên mới thực sự cảm nhận được bản thân mình đang ở cùng ai, làm những chuyện gì. Chưa thể nói là tình sinh ý động, nhưng cũng có chút rung động trong lòng.

13. Thời gian chẳng mấy chốc đã qua được 3 năm, Sở Duệ Uyên đến tuổi cập quán, thời điểm đại hôn cũng đến. Đối với chuyện phong hậu nạp phi, bản thân hắn cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều. Chẳng qua là chuyện mà vua một nước bắt buộc phải làm, bất luận cưới ai, để ai sinh con, đều cũng chỉ là thuật để vương, là thủ đoạn duy trì cân bằng quyền lực trong triều. Huống chi hoàng hậu và Thục phi được lựa chọn kia còn nhạt nhẽo vô vị như thế, chẳng bằng một phần mười Minh Chi của hắn. Thế nhưng, Minh Chi của hắn ăn giấm rồi, lại còn giữ tính trẻ con không chịu vào cung gặp hắn, rõ thật đáng yêu. Đáng yêu đến mức hắn không nhìn được mà xuất cung đến Trà Kinh Lâu tóm người, định tóm được thì dở dành một phen, rồi dốc lời gan ruột.

14. Nhưng hắn không thể ngờ lại bắt gặp ở chỗ Liễu Quân An một đứa trẻ như vậy. Mới bé tí đã bắt đầu lộ ra tướng mạo khuynh thành, lại còn ánh mắt bám chặt Minh Chi của hắn không buông, kể cả có thực sự là trẻ con cũng khiến hắn không nhẫn nhịn được rồi, huống gì lại những 12 tuổi. Bản thân Sở Duệ Uyên khi 12 tuổi đã trăm mưu ngàn kế, hắn không tin thiếu niên tóc bạc từ nhỏ đã ăn nhờ ở đậu kia lại có thể ngây thơ như tờ giấy trắng. Nhưng Minh Chi lúc thì đại trí nhược ngu, lúc thì ngốc nghếch thật của hắn, lại thực sự muốn coi kẻ kia như đệ đệ mà nuôi, chỉ e nuôi lớn rồi không thành con chó trung thành, mà thành con sói có nanh có vuốt. Vì thế, Sở Duệ Uyên bèn phái mật thám đi tìm người thân của đứa trẻ kia, đẩy đi thật xa, đỡ ở ngay cạnh chướng mắt mình.

15. Chỉ có điều, hắn lúc đó không thể nghĩ tới, thiếu niên sau này thực sự hóa sói kia, sẽ có một ngày quay trở về căn cổ.

37. Quyển 1 - Chương 37: Phiên Ngoại 1 (hạ) 16-20

16. Chuyện hoàng hậu và Thục phi lằng nhằng với nhau, Sở Duệ Uyên vốn đã biết từ sớm, nhưng từ sau đêm đại hôn hắn đã không còn chạm vào hai người họ, nghĩ đến việc hai người thâm cung tịch mịch, lại thêm đủ lẽ cân bằng chốn triều đình, nên hắn cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Nhưng hắn không thể ngờ, phủ An Quốc Công sau khi được hắn đánh động không những không biết hối cải, mà còn đi một bước liều, càng không thể ngờ hoàng hậu có thể gan to tày trời mà hạ được cho hắn, lại còn dùng đến “độc tru”. Sau khi chuyện xảy ra, hắn chỉ hận không thể bắt chấp tất cả mà giết sạch An Quốc Công phủ và những người trong cung hoàng hậu. Nếu không phải có Minh Chi ở đó giúp hắn dần bình tâm trở lại, nhất đại quân vương chỉ sợ đã đơn phương động thủ với phủ An Quốc Công giữa lúc thời cơ chưa chín muồi. Chờ đến lúc ổn định lại tâm trạng, hoạch định xong đủ loại kế hoạch tiếp theo, Sở Duệ Uyên bèn tỏ ra giọng cao đánh khẽ với An Quốc Công phủ và hoàng hậu. Ân uy vừa đủ, cứ như thể hắn đã xử phạt xong rồi, không còn để bụng chuyện xảy ra trước đó.

17. Đến lúc hoàng hậu sinh ra hoàng tử, Sở Duệ Uyên biết đứa trẻ này nói không chừng là đứa con duy nhất của mình, tuy trong lòng không thích mẫu thân của nó, nhưng cũng không thể không mang theo đứa trẻ bên người để cung nhân tận tâm chăm sóc, 10 năm nữa nếu không có thêm đứa con nào thì sẽ lập nó làm thái tử. Có thêm một đứa trẻ nuôi trong tầm cung, cảm giác tự nhiên mới mẻ, nhưng sự chú ý của hắn rất nhanh đã bị chuyện khác thu hút. Đó là Minh Chi của hắn, cứ nhiên lại dám cưới vợ sau lưng hắn.

18. Lúc đầu khi Liễu Quân An nói muốn nạp thiếp, Sở Duệ Uyên tuy trong lòng không vui, nhưng niệm tình chủ mẫu của phủ thừa tướng tuổi tác đã cao, Liễu Quân Bình mất vợ lại liên quan đến đủ loại chuyện ngày xưa, hắn cuối cùng vẫn phê chuẩn. Nhưng chỉ được có một thiếp thất này, cũng không cho phép Minh Chi của hắn chạm vào nàng ta. Ai ngờ, Liễu Quân An sau khi gặp gỡ nữ nhân tên gọi là Phương Tuyết Oánh kia, lại thay đổi tâm ý, không những trái lời hắn cưới nàng ta làm vợ, còn nói cái gì mà “phải lòng”

nữ nhân kia. Nghe mật thám nằm vùng trong phủ thừa tướng hồi bẩm, Sở Duệ Uyên tức thì lửa giận bùng lên, dữ dội gấp trăm lần Liễu Quân Bình lấy vợ năm đó, hận không thể lập tức bắt người dè xuống dưới thân mà thao cho đến chết. Thế mà Liễu Quân An đáng chết kia còn dám kháng chỉ không chịu đi gặp hắn. Sau vài phen đập phá đồ đạc trong cung, Sở Duệ Uyên liền quá giận chuyển cười.

19. Người chẳng phải muốn làm tân lang sao? Được! Đêm đại hôn, ta thao người thành tân nương cho biết mặt.

20. Vừa hay, Minh Chi của hắn lại mắc lỗi ngu, hấp ta hấp tấp đến chuyện hắn chỉ cho phép nạp thiếp cũng nghe không hiểu. Sở Duệ Uyên tử mĩ thưởng thức xong Liễu Quân An mặc một thân hỉ phục, lửa giận vốn dĩ đang phừng phực trong lòng cũng tiêu tán đi gần hết, một cảm giác thương xót khe khẽ len lỏi trong tim... Cái người yêu mình đến thế, lại thường xuyên làm ra chuyện ngốc nghếch, nếu không có mình thì biết sống làm sao?

38. Quyển 1 - Chương 38: Phiên Ngoại 1 – Hạ 21-32

21. Sở Duệ Uyên luôn cảm thấy Liễu Quân An lúc thông minh thì thật thông minh, lúc ngu ngốc thì vô cùng ngu ngốc. Nhưng hắn không ngờ Liễu Quân An lại ngốc đến mức cầu xin cho Phương Tuyết Oánh. Phương Tuyết Oánh bị tình nghi mưu hại hoàng tự, còn có thể là hoàng tự duy nhất của mình kiếp này. Liễu Quân An sao có thể, sao lại nỡ cầu xin cho Phương Tuyết Oánh?! Nếu như tiểu hoàng tử thật sự có mệnh hệ nào, nếu hắn sau này không con không cái, vạn lí giang sơn này sẽ rơi vào bước đường không người thừa kế. Kể cả sau này hắn có thể có con, thì cũng phải lấy thêm một hoàng hậu nữa, cùng nàng ta sớm tối bên nhau, Liễu Quân An chẳng lẽ không vương bận trong lòng?!

22. Liễu Quân An càng cầu xin cho Phương Tuyết Oánh, trong lòng hắn lại càng căm hận, đáng lẽ có thể xử Phương Tuyết Oánh lưu đầy, hắn bèn xử luôn tội chết, miễn cho sau này Minh Chi nhà hắn lại nhớ nhung. Thế mà Liễu Quân An lại dám vì cái nữ nhân mới làm thiếp thất của y 2 năm kia quỳ trong cung suốt một đêm, khiến hắn không nhịn được phải nói ra những lời như “Trẫm trước hết là vua một nước”. May sao Minh Chi nhà hắn còn biết điểm dừng, không cầu xin tiếp nữa, ngoan ngoãn tự mình đưa Phương Tuyết Oánh lên đường. Sở Duệ Uyên cơ bản là đã vừa lòng, chỉ còn chờ Liễu Quân An đến nhận lỗi. Nhận lỗi dám vì người ngoài mà ép hắn phải trở mặt.

23. Nhưng Liễu Quân An lại không thể vào cung tìm hắn. Vừa nghe mật thám nằm vùng trong phủ thừa tướng hồi bẩm, Sở Duệ Uyên liền hiểu chuyện giữa hắn và Liễu Quân An bại lộ rồi. Liễu thừa tướng và Liễu thị lang đều là trọng thần có vai vế trong triều đình, lại là trưởng bối của Minh Chi, hắn phải tính xem nên dùng kế hoãn binh, hay là tìm đối pháp mềm mỏng giải quyết sớm thì hơn.

24. Hắn vẽ ra đủ loại kế sách, nhưng đến lúc triển khai, lại không thể không thay đổi kế hoạch mà trực tiếp phái người đem Liễu Quân An triệu vào cung. Bởi vì, thiếu niên tóc bạc bị hắn đuổi đi Nam cương năm đó, thực sự đã hóa sói quay về.

25. Cho dù đối phương đã nhuộm tóc, đổi tên, nhưng Sở Duệ Uyên vừa nhìn thấy Độc Cô Yến liền nhận ra kẻ mình đuổi đi ngày trước. Hắn cùng Độc Cô Yến trao đổi rất lâu, cuối cùng tan cuộc trong không khí không vui; nếu đối phương không phải là sứ thần một nước, hắn nhất định khiến cho y khó lòng sống

sốt rời cung. Ngay ngày hôm sau, Sở Duệ Uyên liền hạ lệnh đuổi khách, nhưng trong lòng vẫn canh cánh không yên, chỉ sợ kẻ đến từ Nam cương kia lại gây ra chuyện, chỉ có cách đem Liễu Quân An khóa lại trong cung của mình đến khi đối phương rời đi mới an tâm được.

26. Nhưng Độc Cô Yến lại to gan đến mức ở ngay giữa kinh thành cướp người được cấm vệ quân bảo hộ. Y lại còn dám hạ tình cổ cho Liễu Quân An. Nhìn Minh Chi đau đớn không chịu nổi, Sở Duệ Uyên cảm thấy tim mình cũng nhói đau theo. Nếu không phải có mối đe dọa đồng sinh cộng tử của tình cổ, dù có đem Độc Cô Yến kia ra lóc sống hần cũng phải moi bằng được phương pháp giải cổ. May mà cuối cùng Độc Cô Yến cũng mở mồm, bằng không bị ép cả đời này không được gặp Minh Chi, hần chỉ sợ bản thân mình sớm muộn cũng sẽ phát cuồng.

27. “Nếu người chịu giải cổ cho Liễu Quân An, trăm sẽ đưa người bình an về đến Nam quốc. Nhược bằng làm trái lời thề này, trăm sẽ không giữ được thứ quý giá nhất trên đời này, bản thân trăm cũng không được chết tử tế!” Trong thiên lao, Sở Duệ Uyên thề trước mặt Độc Cô Yến đúng như giao ước. Độc Cô Yến nhìn hần một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười khe khẽ: “Người phải biết, ở Nam cương không giống với trung nguyên. Bọn ta tin rằng người nói có trời nghe, người nếu như không thủ tín, trời xanh sẽ ghi nhớ lời hần đã thề.”

28. Sở Duệ Uyên vốn dĩ cũng không định phá bỏ lời thề. Chỉ cần Độc Cô Yến trở về Nam cương ngoan ngoãn mà sống, hần cũng sẽ để cho y được bình bình an an sống đến hết đời. Thế nhưng, Độc Cô Yến lại lên kế hoạch 5 năm sau sẽ trở về, hần không thể để cho y đội mồ sống dậy gây tai họa. Huống chi, hần thề rằng sẽ đưa người bình yên về Nam quốc, chứ không hứa sẽ không làm gì trong lãnh thổ Nam cương. Trời xanh dù có nghe thấy, thì đã sao nào?!

29. Nhưng Sở Duệ Uyên lúc đó trăm mưu ngàn tính, lại không tính đến chuyện cuối cùng hại chết Liễu Quân An.

30. Trong suốt những năm tháng sau này, Sở Duệ Uyên không biết đã ngẫm nghĩ bao lần, chỉ cần nhắm mắt thì hình ảnh Liễu Quân An ngã xuống trước mặt hần lại hiện ra, nhưng hần trước sau không thể nghĩ thông, vì sao Minh Chi của hần lại chết cùng với Độc Cô Yến. Cứ như thực sự ứng nghiệm lời thề của hần, khiến hần không thể giữ được thứ quý giá nhất trên đời. Thứ không giữ được, không phải là giang sơn xã tắc như hần tưởng, mà là người luôn bên hần suốt nửa đời. Từ để chỏm đến buộc tóc, từ buộc tóc đến cặp quán, cái người đã ở bên hần 17 năm giờ không thể tiếp tục ở bên hần đến tuổi nhi lập. Minh Chi của hần, tuổi đã dừng lại ở năm hai mươi bảy, để lại một mình hần sống tiếp 10 năm.

31. Trong 10 năm đó, hoàng tử thành thái tử, cũng từ một đứa trẻ không hiểu chuyện trở thành thiếu niên có chút thành tựu trong tay. Liễu Quân Bình thay người cha đã cáo lão hồi hương của mình lên làm thừa tướng. Rất nhiều người đã thay đổi, lại có rất nhiều người không thay đổi, giống như Thục phi đã một mực lánh xa trần thế từ sau khi hoàng hậu “mắc bệnh qua đời”. Khi bị nàng đâm lưỡi dao vào lồng ngực, trong lòng Sở Duệ Uyên là cảm giác được giải thoát. Dường như ngay từ đầu hần phải ứng với lời thề “không được chết tử tế” mà ra đi cùng Liễu Quân An, nhưng lại bị trói trong thân xác này để chịu dần vặt suốt 10 năm trời, đến tận hôm nay mới được tự do.

32. Chuyến này đi gặp cố nhân, lòng hần thật hân hoan.

– Kiếp thứ nhất hoàn –

Lời tác giả: Đúng vậy, CEO không nghĩ đến chuyện Minh Chi nhà hắn lại lừa hắn, nên cứ thế bị lừa ngọt suốt 10 năm. Nếu CEO không lập ra lời thề, thì còn có thể nghĩ theo hướng đó, nhưng vì hắn đã thề rồi lại phá bỏ lời thề, nên chỉ còn ý nghĩ hồ thẹn mà thôi. Ở thời điểm Liễu Quân An chết, trong lòng CEO, mỹ nhân chưa chắc đã thắng giang sơn; nhưng người chết đi, lại thêm chuyện lời thề, CEO thực sự bị ám ảnh. Cho nên mới nói, diễn xuất tốt là vô cùng quan trọng.

Lời dịch giả: Cho nên, toàn bộ câu chuyện này, không phải hiểu lầm thì là lừa nhau có phải không???

39. Quyển 2 - Chương 1: Kiếp Thứ Hai 1-10

01. Trước khi gặp gỡ bạn học của mình, tôi đã nghĩ mình thuộc team xuyên việt hạnh phúc nhất trần đời.

02. Nói đúng ra, gọi là bạn học có hơi tự dất vàng lên mặt mình. Thực tế thì hắn là thái tử đương triều, còn tôi là con thứ của thừa tướng kiêm thái tử bạn học.

03. Vào thời điểm tôi xuyên việt đến vương triều không có trong lịch sử này, nguyên thân mới có 7 tuổi. Nó, à không, tôi có một cặp cha mẹ ân ái bên nhau trọn đời, một ông anh tài tử mới 12 tuổi đã danh tiếng vang xa, thêm một chị dâu tương lai mà danh vọng còn lớn hơn cả ông anh tôi nữa.

04. Tuy rằng anh tôi 12 tuổi bầy bước thành thơ đã rất lợi hại rồi, nhưng bà chị dâu tương lai lớn hơn tôi một tuổi kia mới là cái loại ngẫu nhiên hack game mang hào quang nữ chính, 3 tuổi đã đọc thuộc Kinh Thư, 7 tuổi xuất khẩu thành chương. Nếu không phải chị ấy chưa từng ngâm Đường thi Tống từ, không chế tạo xà phòng thủy tinh gì, tôi còn tưởng chị ấy cũng là người xuyên không đến.

05. À, nói “cũng” thì có hơi tăng bốc bản thân. Là một thằng thợ code xuyên về thế giới cổ đại, tôi thực sự không có lấy một chút ưu thế của người xuyên việt. Cho dù tôi có thể phẩy tay viết xong một đoạn code, nhưng những người xung quanh đừng nói là đọc code, đến mấy kí tự abcd trong dòng code cũng chả hiểu là cái quái gì.

06. Quay lại chuyện chị dâu tương lai của tôi. Nghe nói năm đó khi chị dâu mới sinh ra đời nhìn thấy ai cũng khóc, đến tận lúc trông thấy ông anh tôi tới thăm tiểu muội muội mới cười, sau đó khi bắt đầu biết túm biết bò thì chỉ cần anh tôi đi khỏi sẽ bị túm lấy không buông. Gia đình chị dâu tương lai và gia đình tôi là thế giao, quan hệ vô cùng thân thiết, hai bên thấy tình hình như vậy bèn sớm định hôn sự cho anh chị, chờ sau này hai nhà kết duyên Tàn Tẩn. Đối với vụ tảo hôn này, chị dâu tương lai của tôi rõ ràng là rất vừa ý, bằng không cũng không ngày ngày chạy đến phủ thừa tướng quẩn lấy anh tôi, còn không biết ngược mà bắt tôi gọi là “chị dâu” ngay từ bây giờ. Còn anh tôi á? Cái vị thiếu niên trước mặt người ngoài thì một vẻ ngọc thụ lâm phong, phiến phiến giai công tử đó, trước mặt bà chị dâu trông như búp bê sứ của tôi thì chỉ biết cười như thằng ngốc.

07. Hừ. Loli khổng, luyến đồng phích. Sau này tuyệt đối là loại thê nô.

08. Cho nên dù sao tôi cũng sinh trong gia đình hòa thuận, đại phú đại quý, phụ tử tử hiếu, huynh hữu đệ

cung, đến chị dâu tương lai cũng thân thiết như chị em ruột. Bạn nói xem, tôi có thân thể như vậy, còn cố gắng học hành để làm gì! Huống hồ tôi một thằng gei không định có tử tôn hậu đại, cứ gia tài của nhà tôi bây giờ, tùy tiện chia cho một phần cũng đủ để tôi làm công tử ăn chơi tiêu tiêu sái sái cả đời. Vất vả học hành, vất vả thi cử, vất vả làm quan... như vậy mới gọi là lãng phí cái cuộc đời mà bỗng dưng tôi được cho không.

09. Đúng vậy, tôi là gay, gei, đồng tính luyến, đoạn tụ. Nhưng tôi có giới hạn, tôi không luyến đồng, tôi cảm thấy chỉ có phương diện này là mình hơn được ông anh. Có điều anh tôi và chị dâu tôi một người nguyên đánh, một người nguyên chịu đòn, hiện tại lại là thời cổ đại phong tục xã hội khác biệt, tôi chỉ đành đem tình cảm hai người họ lãng mạn hóa thành “lang kị trúc mã lai – nhiều sàng lộng thanh mai” (*)

() Hai câu trong bài Trường Can Hành của Lí Bạch, tả cảnh hai đứa trẻ hồn nhiên nô đùa, là nguồn gốc của thành ngữ “thanh mai trúc mã”.*

10. Đã có điều kiện để làm hoàn khổ, lại không có gánh nặng đời sau, tôi bèn thoải mái mà quăng sách vở, chặt đứt ý đồ bồi dưỡng tiếp thẳng con thứ thành tài của cha tôi, cả ngày nhiệt tình chơi bời, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp không tivi máy tính điện thoại internet thời cổ đại... Kì thực thì cũng không tốt đẹp cho lắm, nhưng lâu ngày cũng quen rồi.

40. Quyển 2 - Chương 2: Kiếp Thứ Hai 11-20

11. Sau khi xuyên qua, tôi sung sướng hưởng thụ cuộc sống 3 năm trời, cuối cùng biến mình thành một tay hoàn khổ tử đệ tiếng xấu đồn xa.

12. Kì thực, tôi cảm thấy mình cũng chỉ là không chịu học hành mà chạy đi chơi thôi, không đi thanh lâu, không đến sông bạc, lại không cưỡng ép con gái nhà lành... Thế mà đám quan lại quý nhân muốn con cái cầu tiến trong kinh thành lại cứ sợ tôi như sợ ôn dịch, có phần oan ức. Nhưng thôi, xét đến việc tôi có người cha 20 tuổi trúng trạng nguyên, lại có một ông anh 15 tuổi thành quan Trạng, bị coi như mầm bệnh ăn chơi sa đọa mức độ nguy hại ngang với virus Ebola, cũng không tính là oan quá.

13. Đúng vậy, anh tôi mấy hôm trước đỗ trạng nguyên rồi. Theo lí mà nói, anh tôi đang ở cái tuổi phong hoa nở rộ, triều đình sẽ dựa theo quy tắc ngầm mà ấn cho anh ấy cái chức thám hoa. Một là quá trẻ, trạng nguyên hoặc bảng nhãn nên dành cho những người đã lặn lội đi thi mười mấy năm thậm chí mấy chục năm; hai là cái danh “thám hoa lang” phong lưu tuấn nhã dành cho người tuấn nhã phong lưu, cũng đủ thành một giai thoại đẹp. Khổ nỗi trong ngày thi đình, hoàng đế bệ hạ nhìn anh tôi nửa ngày, dường như không thể nhẫn tâm, nên quyết định thu hồi cái danh “thám hoa lang” đẹp để trên trời rơi xuống kia, dựa theo đúng thực tài mà để chức trạng nguyên cho anh ấy.

14. Chắc là bạn sẽ thấy kì quái, anh tôi không phải phiên phiên giai công tử ngọc thụ lâm phong sao? Vấn đề nằm ở bà chị dâu tương lai của tôi. Không biết là ăn no rửng mỡ, uống nhầm thuốc hay lỡ uống hết giấm của các tiệm tạp hóa toàn thành, từ hơn 1 năm trước chị ấy bắt đầu cần nhẫn anh tôi quá phong lưu tiêu sái dễ câu ong dẫn bướm, bắt anh tôi phải tô điểm cho xấu xí xù xì. Anh tôi lại là một tay loli không chuẩn thể nô, cha mẹ tôi thì coi con dâu tương lai cái gì cũng tốt tốt tốt; cứ thế qua một năm, ở bên ngoài phủ thừa tướng, anh tôi biến thành một điển hình “traị đến mười tám tuổi, chớp mắt liền thay đổi”. Vậy là

các xuân khuê thiếu nữ toàn kinh thành tiếc nuối mất đi một mỹ nam tử. Còn tôi tiếc cho chị dâu tương lai một mỹ nữ bằng tuyết thông minh mà nào lại có vấn đề.

15. Nhưng đến lúc anh tôi đáng lẽ đỗ thám hoa cuối cùng nhân họa được phúc mà trở thành quan trạng, tôi mới ngẫm ra có thể chị dâu tương lai không phải nào có vấn đề, mà là được trùng sinh.

16. Nhưng cũng không hợp lí. Tôi mang cái danh hiệu “người xuyên không” ngẫu nhiên như thế, mà còn không có kí ức của level trước, không có lí nào chị dâu tôi lại còn trùng sinh. Nhưng dựa trên khoa học mà điều tra... Với tâm lí rách việc hóng hớt, tôi bèn cố ý ở trước mặt chị kể những chuyện tiền thế kim sinh, Trang Chu mộng điệp. Kết quả tôi nói đến miệng khô lưỡi đắng, chị ấy lại ông nói gà bà nói vịt mà hỏi tôi đương kim thái tử tên gì, một đứa không quan tâm quốc gia đại sự như tôi đương nhiên trả lời không nổi. Sau đó chị ấy bèn nhìn tôi như nhìn thằng thiếu năng, cầm ba miếng bánh ở cái đĩa trên bàn nhét vào tay tôi, rồi đuổi tôi đi chỗ khác chơi.

17. Tuy rằng IQ của chúng tôi đích thực có khoảng cách không thể vượt qua, nhưng bị chị ấy nhìn như thế, tôi vẫn cảm thấy hết sức tổn thương, thật đấy. Hơn nữa, chị dâu tương lai hình như cảm thấy tôi toàn nói với chị ấy mấy thứ chuyện ngôn tình là do học hành không đầy đủ, hôm sau bèn sai người mang đến tặng tôi một đồng sách loại “Tam ngôn nhị phách”, “Lão tàn du kí”, bất chấp thẳng hoàn khổ tử đệ như tôi xem hiểu hay không. Trải qua trận này, tôi cảm thấy mình uống Fristy quá nhiều rồi, người xuyên việt gặp kẻ trùng sinh, có quá bằng tiểu thuyết.

18. Anh tôi đỗ trạng nguyên, vào Hàn lâm viện, cuộc sống có thay đổi. Mà cuộc sống của tôi, cũng vì anh ấy đỗ trạng nguyên mà biến đổi theo. Khi phong thưởng, hoàng đế hết lời khen anh ấy thiếu niên cầu tiến, khen cha tôi biết cách dạy con, sau đó bèn phong tôi làm bạn đọc cho thằng con thái tử mà tôi không biết tên kia. Cha tôi rất hoảng sợ, vì con ông ấy bắt học vô thuật. Anh tôi rất hoảng sợ, vì em anh ấy bắt học vô thuật. Tôi cũng rất hoảng sợ, bởi vì tôi đoán được cái vị đa nghi đang ngồi trên ngai rồng đang lo mình tuổi già không áp chế được thái tử xuân thu chính thịnh, bèn kiểm thẳng bắt học vô thuật như tôi vào gây ảnh hưởng, khiến con ông ấy không quá thành tài.

19. Đương nhiên, tôi hoảng sợ còn vì một nguyên nhân khác. Từ khi tôi còn nhỏ, chị dâu tương lai đã thường lôi đương kim thái tử và mẫu hậu của hắn ra dọa tôi.

20. Tôi cũng không biết chị dâu tương lai hóng được ở đâu nhiều chuyện bí mật hoàng tộc đến thế, từ những biến động đẫm máu trong hậu cung lúc đầu, chuyện mẫu hậu của thái tử đã dựa vào gia thế để bước lên vị trí kế hậu hiện tại như thế nào, đến chuyện vị hoàng hậu này đã áp chế ba ngàn giai lệ như thế nào, rồi chuyện hoàng đế ngoài thái tử ra thì không có đứa con trai nào sống sót, chuyện những thái giám cung nữ bên cạnh thái tử cứ ít ngày lại có vài người “biến mất” ra sao... Chị dâu tương lai cứ thế đem mấy chuyện này ra làm chuyện kể trước khi đi ngủ, chuyện kể trước khi ăn cơm, chuyện kể trước khi đi chơi, chuyện kể gặp mặt... mà lải nhải với tôi; lải nhải đến nỗi tôi cứ nghe mấy keyword như “trong cung”, “hoàng hậu”, “thái tử” là rùng mình nổi hết da gà.

41. Quyển 2 - Chương 3: Kiếp Thứ Hai 21-30

21. Tôi có linh hồn của một người đàn ông hai mươi mấy tuổi đầu, tôi không sợ ma. Nhưng mà tôi sợ chết.

22. Cho nên khi hoàng đế ôm tâm địa xấu xa mà phong tôi làm thái tử bạn độc, còn lệnh cho thái tử thái phó phải đối tốt với tôi, nếu không phạm sai lầm lớn thì không được trách phạt, tôi cảm thấy tương lai mình ảm đạm một màu. Tôi chỉ có 2 lựa chọn: hoặc là từ chối nhiệm vụ của một công tử ăn chơi lêu lẻo làm hư con nhà người khác, từ đó đắc tội người đàn ông quyền lực nhất toàn quốc; hoặc là hoàn thành nhiệm vụ công tử ăn chơi lêu lẻo làm hư con nhà người khác, từ đó đắc tội người đàn bà quyền lực nhất toàn quốc. Còn cái vị nhi đồng quyền lực nhất toàn quốc kia, dựa trên mấy chuyện mà chị dâu tương lai kể cho tôi, bất kể là hoàn thành hay không hoàn thành nhiệm vụ, tôi đều lấy lòng không nổi rồi.

23. Bảo bảo trong lòng khổ, nhưng bảo bảo không thể nói. Ai bảo tôi là nhi công tử nhà thừa tướng, còn người ta là dòng dõi hoàng gia.

24. Thế nhưng, đợi đến khi tiến cung gặp thái tử nhỏ hơn mình một tuổi nọ, tôi bỗng dưng cảm thấy không còn sợ hãi như vậy nữa. Bởi vì thái tử hần, đẹp đến mức méo thể nào chịu nổi. Bé bi mới có 9 tuổi đầu, trông mặt là biết sau này sẽ trở thành soái ca làm rung động ngàn vạn trái tim thiếu nữ hoặc gei thiếu nam.

25. Tôi mặc dù cũng là một thiếu niên gei, nhưng tôi không nằm trong nhóm sẽ bị rung động trái tim. Thái tử đẹp thì có đẹp, nhưng cứ nghĩ đến những chuyện mà chị dâu tương lai kể, tôi đã xù bố nó rồi.

26. Hơn nữa, thái tử đẹp dzai đến mức méo thể nào chịu nổi kia, thực sự là cái loại tâm cơ boy. Hần nếu không thích để tôi làm bạn độc, trực tiếp kêu ca với phụ hoàng or mẫu hậu hẳn không phải được rồi sao. Thế nhưng, hẳn lại không. Người ta sau khi gặp gỡ tôi lần đầu tiên liền giả ốm, hơn nữa ngay sau khi tôi rời đi liền “lên cơn sốt cao, hôn mê bất tỉnh”. Cho nên giờ Ngộ vừa rời cung về nhà, giờ Mùi tôi đã bị hoàng hậu nương nương lấy danh nghĩa “gặp gỡ bạn độc của hoàng nhi” để réo vào cung hỏi tội. Hoàng hậu nương nương trên mặt luôn treo nụ cười, ngữ khí cũng thân thiết ôn hòa, thế nhưng một canh giờ sau được xuất cung về nhà, tôi cảm thấy mình vừa bị lột một lớp da.

27. “Tiện nhân!” Đó là lời bình dành cho thái tử của tôi và bà chị dâu tương lai vừa nghe chuyện chạy đến thăm tôi.

28. Có đẹp dzai hơn nữa, hẳn cũng chỉ là một tiện nhân đẹp dzai. Nói chung là “khanh bản giai nhân, nại hà vi tiện.” (*)

(*) *Người vốn là giai nhân, sao làm chuyện thấp hèn. Chết từ câu của Vi Đình đời Nam Bắc Triều: “Khanh bản giai nhân, nại hà tác tặc?” (Người vốn là người tốt, sao lại đi làm giặc?)*

29. Thái tử “ốm” 3 ngày, cuối cùng cũng khỏi. Hoàng đế triệu tôi vào cung, bắt đầu chính thức làm bạn độc cho thái tử. Tôi vốn tưởng rằng hoàng hậu sẽ ngăn cản. Kết quả, trong 3 ngày vừa rồi nương nương lại được phát hiện có tin mừng, hơn nữa thai đã được 3 tháng, có lẽ vì muốn bảo đảm an toàn cho thai nhi không dễ gì có được này nên lão nhân gia liền di giá đến trang viên của hoàng gia ở ngoại thành chuyên tâm dưỡng thai, không quản chuyện trong cung nữa. Vì thế, tôi lại phải vào cung gặp mặt tâm cơ boy thái tử.

30. Lần trước khi tôi tiến cung, thái tử biểu hiện đúng như gặp gỡ bạn độc mới, không có gì bất thường, vừa quay đi một cái đã giả bệnh 3 ngày hãm hại tôi. Lần này, khi hai chúng tôi gặp nhau, tôi hành lễ với hẳn, hẳn nửa ngày không hồi đáp, không nói năng, đến tận lúc tôi eo đau lưng mỗi thì bất chợt hẳn cho người hầu xung quanh lui hết xuống. Tôi không khỏi giật mình hoảng sợ. Nhưng nghĩ mình tốt xấu gì cũng

là nhị thiếu gia dòng đích nhà thừa tướng, cho dù hấn cho ngựa mất mình hơn nữa, cũng phải nể mặt cha tôi mà không dám hung tàn quá với tôi.

42. Quyển 2 - Chương 4: Kiếp Thứ Hai 31-40

31. “Minh Tri...” (!) Thái tử bỗng nhiên nâng tôi dậy, cất tiếng gọi. Âm thanh ấy nghe vừa như mừng rỡ lại vừa như thống khổ, vừa như mong chờ lại vừa như sợ hãi. Tim tôi khê run lên, đến động đậy cũng không dám động.

32. Mẹ ơi! Thứ tâm cơ boy này lần trước giả bệnh thì thôi, lần này lại còn giả điên, không biết chính cung nương nương liệu có từ trang viên chạy về làm thịt tôi không nữa?!

33. “Minh Tri, người không nhớ ta sao?” Thái tử vẫn làm ra bộ khắc khoải ân cần mà hỏi. Tôi đương nhiên nhớ hấn, bản triều thái tử, CEO tương lai, đầu sỏ gây tội khiến tôi mấy hôm trước bị giáo huấn suốt một canh giờ. Nhưng hiện tại hấn tỏ vẻ một dạ chân tình, tôi cũng không thể quá lạnh nhạt, đành tỏ ra ngượng nghịu đáp rằng: “Quân An đương nhiên nhớ điện hạ. Kì thực lần trước nhìn thấy thái tử, ta đã có cảm giác như từng gặp ở đâu, khi không mà cảm thấy thân thuộc như chỗ quen biết cũ... Nhưng mà điện hạ đến tên của Quân An cũng nhớ nhầm.”

Chỗ này Sở Duệ Uyên gọi tên tự kiếp trước là Minh Chi, nhưng Quân An không biết nên nghe nhầm. Minh Chi là cách đặt tên văn vẻ theo điển cố, không phải một từ phổ biến trong tiếng Hán.

34. Thái tử sững sờ nhìn tôi một lúc lâu, bất chợt kéo tôi vào lòng ôm thật chặt, miệng khe khẽ nhủ: “Không nhớ thì thôi, thì thôi.” Tôi bị một tiểu mĩ nhân tâm cơ boy mắc bệnh thần kinh như thế ôm vào lòng, trong lòng vừa xao động vừa hoảng hốt. May sao, hấn ôm tôi không bao lâu thì buông ra, gọi thái giám cung nữ trở vào, cùng tôi đi gặp thái tử thái phó lên lớp hôm nay.

35. Vốn dĩ, theo ý của hoàng đế bệ hạ, khi thái tử học bài, tôi phải phụ trách việc ăn ăn uống uống nghịch nghịch phá phá ngay bên cạnh; tuy nhiên xét đến chuyện vừa bị hoàng hậu nương nương cảnh cáo qua, tôi không dám tùy ý thể hiện. Vì thế, thái tử thì nghe thái phó giảng bài, tôi thì ngồi dầm mặt bên cạnh rất chỉ là yên tĩnh. Kết quả, lúc nghỉ giữa giờ, thái tử lại bảo ngự thiện phòng chuẩn bị cho tôi 5 phần điểm tâm. Tôi nhìn vào, tất cả đều là món tôi thích ăn, không khỏi âm thầm than khổ. Tên này chỉ trong 3 ngày đã điều tra được rõ ràng sở thích của tôi, hấn tâm cơ thủ đoạn đến như vậy, sau này muốn chinh tôi tất nhiên là dễ như trở bàn tay, khiến tôi có khổ mà không thể nói.

36. Tôi ở trong cung khó khăn lắm mới chờ được giờ học kết thúc, lập tức kiểm cố chuẩn ra khỏi cung. Chờ về đến phủ thừa tướng, chị dâu tương lai quả nhiên đã lại đến nhà tôi buôn chuyện với mẹ nhân thể đợi anh tôi tan sở về, tôi bèn bị chị ấy tra hỏi hết một lượt những chuyện xảy ra trong cung ngày hôm nay.

37. “Quả nhiên là cái đồ âm hồn bất tán.” – Nghe tôi nói xong, chị dâu trầm mặc một hồi rồi khe khẽ đưa ra kết luận.

38. Tôi sâu sắc đồng tình. Tiếc rằng, tuy thái tử có nhan sắc level Nhiếp Tiểu Thiển, nhưng tôi lại không nghĩ mình có mệnh làm Ninh Thái Thần. (*)

() Hai nhân vật trong Liêu Trai Chí Dị của Bồ Tùng Linh, phần Thiển nữ u hồn. Thư sinh Ninh Thái Thần giúp đỡ và phát sinh tình cảm với ma nữ Nhiếp Tiểu Thiển.*

39. Trong nửa năm sau đó, trừ ngày hưu mộc và những lúc thái tử đi trang viên thăm mẫu hậu, tôi và hắc cơ hồ mỗi ngày đều ở bên nhau. Hắc ngày ngày trưng bộ dạng bạn bè thân thiết chí giao, đi học tan học đều dính lấy tôi, tôi nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hắc, vừa thương thức, vừa sợ hãi. Cũng may, quãng thời gian này xem như không có chuyện gì xảy ra, tôi nhìn thấy Sở Duệ Uyên cũng không còn phát hoảng như hồi đầu nữa.

40. Ồm, thái tử tên là Sở Duệ Uyên, coi như giờ tôi đã biết rồi. Lần sau chị dâu hỏi, tôi chắc chắn sẽ trả lời được, không để chị ấy nhìn tôi như thằng ngu nữa.

43. Quyển 2 - Chương 5: Kiếp Thứ Hai 41-50

41. Kỳ thực lúc đầu tôi hoài nghi Sở Duệ Uyên có phải là người trùng sinh hay không. Ít nhất thì thái độ của hắc đối với tôi cũng hơi quá mức thân thiết gần gũi, nếu không phải coi tôi như đệ đệ thì cũng coi tôi như pet cưng mà nuôi. Tôi âm thầm ngồi ảo tưởng có phải kiếp trước mình trước hết làm bạn đọc cho hắc, sau này trở thành khai quốc công thần, cuối cùng cả hai mình quân hiền thần bên nhau trọn đời. Kết quả sau khi quan sát hắc, tôi liền phát hiện, tên kia học hành chỉ khá hơn tôi một chút, mỗi lần thái phó giảng bài cho hắc, đến lúc hắc hiểu được thì ngay cả tôi cũng gần hiểu hết rồi. Tôi nghĩ ngợi nửa ngày, cảm thấy nếu thực sự là kẻ đã làm để quân một đời, trùng sinh về không thể nào lại ngu như vậy, chắc chắn là do tôi ảo tưởng quá độ rồi.

42. Không thể bởi vì bản thân mình là người xuyên không, mà nhìn ai cũng thấy giống người trùng sinh, mấy chuyện phi khoa học đó lấy đâu ra mà lắm.

43. Với lại, tôi cũng không còn rảnh đi quan sát Sở Duệ Uyên nữa.

44. Mừng 8 tháng trước, hoàng hậu nương nương ở trang viên hoàng gia bình an sinh hạ nhị hoàng tử. Sau khi được hoàng đế long trọng ban thưởng một phen, lại chờ tiểu hoàng tử đầy tháng, liền mang theo nó bãi giá về cung. Sau đó, bà bèn phát hiện tên hoàn khố đệ tử lừng danh, lại còn hại con trai cả của bà bị ốm một trận là tôi đây, thế mà vẫn ở trong cung. Bà ấy bèn tìm cơ phạt tôi quỳ một canh giờ, còn đem chuyện xấu của thằng thái tử bạn đọc tôi đây bơm vá trước mặt hoàng đế. Kim thượng tuy rằng chính tay mình chọn tôi đến gây họa, nhưng một là không muốn làm mất mặt hoàng hậu, hai là trong hơn nửa năm nay tôi hoàn thành nhiệm vụ cũng không tồi, thành công kéo thành tích học tập của thằng con ông ấy xuống ngang với level của tôi... Cho nên 3 ngày sau khi hoàng hậu trở về, dưới sự mè nheo của Sở Duệ Uyên và mẫu hậu hắc, tôi bị “khiển trách đuổi khỏi hoàng cung”.

45. Kỳ thực nếu chỉ là không được làm thái tử bạn đọc nữa, tôi cảm ơn hoàng hậu còn không kịp. Tuy rằng trong thời gian ở bên cạnh thái tử, đều là hắc phụ trách học bài, tôi phụ trách ăn uống chơi bời, nhưng

mỗi ngày từ phủ thừa tướng vào cung rồi trở về cũng phải mất một canh giờ, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Nhưng vấn đề là, sau khi tôi bị đuổi về, người cha thân là trạng nguyên còn có thêm một thằng con đồ trạng nguyên của tôi, bèn nổi giận. Ông cảm thấy danh dự và mặt mũi một đời danh nho lừng lẫy của mình đều bị tôi hủy hoại, bèn thay đổi chính sách nuôi dạy nhiều năm nay, mỗi ngày ép tôi huyền lương thứ cổ (*) chăm chỉ học hành. Niềm hạnh phúc tôi mới được hưởng chưa đầy 4 năm, cứ thế tan thành mây khói.

() Huyền lương thứ cổ: Thành ngữ chỉ việc học tập hết mình. Lấy từ điển cổ học trò xưa treo tóc lên xà nhà, đâm dùi nhọn vào dùi để tỉnh táo dùi mài kinh sử.*

46. Cha tôi chính là cha tôi, là người sinh ra tôi, nuôi lớn tôi, tôi không thể oán ông ấy. Tôi bèn âm thầm đem món nợ này tính lên đầu hoàng đế, hoàng hậu và thái tử ngu đần.

47. Ồm, đừng trách tôi mắng Sở Duệ Uyên là thằng đần. Chị dâu tương lai của tôi nói thái tử trước đây rất thông minh, dù có không so được với chị hoặc anh trai tôi, nhưng cũng không thể tụt đến level của thằng đội sổ như tôi, tên này chắc chắn là cố ý giả vờ giả vịt. Tuy rằng thêm một lần cảm thấy bị chị dâu khinh bỉ, nhưng tôi lại càng phần nộ với tâm cơ boy tiểu mỹ nhân Sở Duệ Uyên hơn. Chắc chắn là hấn thấy lúc đầu giả bệnh không đuổi được tôi, bèn nghĩ ra độc kế giả vờ học dốt, chờ mẫu hậu hấn trở về thay hấn giải quyết, tống tôi ra khỏi cung. Phí công tôi hơn nửa năm nay còn cho rằng bản chất hấn là người tốt, ai ngờ lại đen từ trong máu đen đi.

48. Có hoàng đế tương lai như vậy, vương triều này đen đủi chắc rồi.

49. Từ lúc bị cha bắt ở nhà học bài, dăm bữa nửa tháng mới được thả ra ngoài hóng gió một lần, tôi bèn đem Sở Duệ Uyên tống vào blacklist. Nếu không phải hấn có cái mặt đẹp dzai như vậy, lại là bản triều thái tử, tôi đã cho hấn vào list kẻ thù rồi, nói cho mà biết.

50. Đáng tiếc bản triều không có điện, càng không có máy tính, tôi thân là thợ code đành uống phí một thân digital, không làm ra được app chống quấy rối. Thái tử ngu đần tuy bị tôi cho vào blacklist, nhưng vẫn có thể cách một hai tháng xuất cung đến phủ thừa tướng tìm tôi. Tôi hoàn toàn không hiểu hấn nghĩ gì, đã bày kế đuổi tôi khỏi cung, còn ở trước mặt tôi giả vờ thân thiết giả vờ vô tội, vừa đến phủ thừa tướng liền dính lấy tôi không chịu rời ra. Gia đình tôi bị hấn thăm viếng quá nhiều, từ chỗ run cầm cập như lâm đại địch ban đầu dần dần biến thành thái độ “thằng bé nhà hàng xóm lại sang chơi”. Chỉ có tôi là mỗi lần thấy hấn đến đều căng thẳng, sợ hấn lại lên cái kịch bản “gặp thích khách” gì đó, thì đời tôi coi như chính thức lạc trôi.

44. Quyển 2 - Chương 6: Kiếp Thứ Hai 51-60

51. Vì thế, mỗi lần hấn mò đến, tôi đều kéo hấn về phòng ngủ của mình, khóa chặt cửa, đảm bảo trong phòng chỉ còn lại hai người tôi và hấn, sau đó mới kể cho hấn lắng nghe chuyện đông chuyện tây. Dù sao tôi cũng không hiểu hấn nghĩ gì, hấn còn làm ra bộ vô cùng vui vẻ mà dính vào ngồi chung một chỗ với tôi, cùng tôi “mật đàm chuyện hai người” hơn 4 năm trời cũng không thấy chán. Tôi nhìn hấn, là một mỹ thiếu niên đang tuổi thanh xuân tươi non mơn mớn, nếu không xét đến bên trong mà chỉ nhìn vẻ bề ngoài, nói sao cũng thấy sung sướng từ con mắt đến cõi lòng. Hấn nhìn tôi, là một thể gia công tử bình thường, bên trong cũng thế mà bên ngoài cũng thế, thật không hiểu hấn toan tính cái gì. Tôi cảm thấy cho dù lúc đầu

có vì bị hoàng đế khâm điểm làm thái tử bạn độc mà đắc tội hần, cho dù hần có bệnh thần kinh gia truyền, thì cũng không đến nỗi sau 5 năm trời còn nhớ lâu thù dai thế nữa đi.

52. Bà chị dâu từng đựng mặt Sở Duệ Uyên vài lần có thơ rằng: “Dư âm nhiều lương tam nhật sảo – Âm vân trảo đỉnh ngũ niên hàn.” (*)

(*) *Tiếng vọng quanh xà nhà 3 ngày vẫn rộn – Mây đen trùm đỉnh núi 5 năm còn lạnh. Ý là âm hồn bất tán =]]]]]]]]*

53. Chị dâu nói chỉ có đúng.

54. Là chị dâu, không phải chị dâu tương lai, đúng đấy. Năm ngoái mẫu thân của chị ấy ốm nặng một trận, may được một vị danh y họ Giang trong kinh thành cứu chữa, mới khỏi cưỡi hạc lên đường. Đợi mẫu thân của chị dâu khỏi bệnh, hai nhà chúng tôi bèn chính thức kết duyên Tần Tấn ngay đầu năm nay. Hàn lâm 20 tuổi cưới tài nữ 16, thật là phong hoa chính thịnh, tuổi tác vừa tầm. Chị dâu gả vào nhà tôi, người mẹ vốn không thích quản chuyện nhà của tôi lập tức đem hơn nửa việc trong tướng phủ trút sang cho chị ấy. Chị dâu cũng là người lanh lợi được việc, chỉ mất vài ba tháng đã xử lý người và việc trong phủ đến quy củ gọn gàng. Sau đó, chị bắt đầu liên tục tổ chức các thể loại hội trà đàm, hội phẩm thơ, hội cầm ca... cho các khuê tú và phu nhân quan lại trong kinh, nhằm kiếm cho tôi một cô vợ thích hợp.

Lời tác giả:

Hệ thống toàn server: Chúc mừng người chơi Sở Duệ Uyên đã giành được danh hiệu “Thái tử ngu dân”. Danh hiệu này là độc nhất trên toàn server, sau khi trang bị có thể giành được thuộc tính “Bị Liễu Quân An khinh bỉ”.

[Thế giới] Sở Duệ Uyên vip999: Đệch, ai thiết kế ra cái danh hiệu này? Đứng ra đây, trảm đảm bảo không tru di cửu tộc nhà người!!!

[Thế giới] Liễu Nhị Thiếu không phải là hoàn khổ: Chấm

[Thế giới] Ta là tẩu tử của người: Chấm

[Thế giới] Magical voice-over: Tru di tam tộc là đã có cả người trong đó, babe =v=

55. Ác mộng rồi okay. Trước hết chưa xét đến việc một thằng gay như tôi lấy con gái nhà người ta về là làm hại người ta, thì chỉ riêng chuyện thân thể này của tôi mới có 15 tuổi, chưa đến tuổi pháp luật... thôi được rồi, là chưa đến tuổi kết hôn theo pháp luật hiện đại, nhưng đã đến tuổi cho phép của bản triều. Tôi không có hứng thú gì với việc kết hôn, nhưng chị dâu lấy danh nghĩa tự hội để chọn người, tôi cũng không có cách nào ngăn cản. May thay, chính vào lúc này, thái tử ngu dân cuối cùng thể hiện được tác dụng thứ hai của hần.

56. Tác dụng thứ nhất là hấn thường đến phủ thừa tướng vào những ngày tôi không được nghỉ. Hấn đến, tôi liền không phải học bài nữa, được nghỉ chơi không nửa ngày đến một ngày. Tuy thời gian nghỉ ngơi đó cũng chỉ là đổi từ nhìn sách sang nhìn mặt hấn, tuy nổi khổ học hành của tôi bây giờ đều do hấn gây ra, nhưng dù sao cũng vẫn nên cảm ơn người ta một chút.

57. Lại nói về tác dụng thứ hai của thái tử ngu dần. Cũng thật khéo, kể từ sau hai lần chị dâu tôi tổ chức mấy cái hội haha, thời gian Sở Duệ Uyên đến tướng phủ tìm tôi thường trùng hợp đúng lúc diễn ra hoạt động. Mấy nàng khuê tú tham gia tụ hội tuy rằng không được nhìn thấy hấn, nhưng ai nấy đều xốn xang trong lòng, bày mưu nghĩ cách “tình cờ” gặp hấn, mục tiêu không phải làm thái tử phi thì là làm thái tử lương đệ. Chị dâu tôi kiên trì được gần nửa năm, kiên trì đến lúc cả kinh thành đều biết tham gia hội hè của chị ấy để kiếm cơ hội leo cao, chị ấy đành từ bỏ kế hoạch tìm em dâu vô cùng khức khuỷu.

58. “Tiện nhân!” Chị dâu tôi mắng. Nhưng thứ cho tôi lần này không thể chung chiến tuyến chung kẻ thù với chị.

59. Song cứ như vậy cũng không được, kể cả chị dâu từ bỏ, thì qua vài năm nữa cha mẹ tôi cũng sẽ lại nhớ đến việc hôn sự của tôi. May sao mấy hôm trước, khi Sở Duệ Uyên kể với tôi đã sử về mấy vị hoàng đế tiền triều tửu sắc quá độ khiến cơ thể suy nhược, vừa tới ba mươi đã không lên được, tôi linh quang chợt lóe mà nghĩ ra một cách. Tôi bèn đi tìm một người anh em tên gọi là Quan Duệ Nguyệt và Giang thần y, người đã cứu mẫu thân của chị dâu tôi trước đây.

60. Người anh em của tôi trùng hợp lại là sư đệ của Giang thần y, khi ở kinh thành, Giang thần y đều trú chân trong nhà gã. Nhưng bản thân hấn lại không hành nghề y cứu người sống, mà làm pháp y khám người chết, còn là leader của ngũ tác kinh thành. Tôi và Quan Duệ Nguyệt tuổi tác cách nhau hơn một giáp, kết giao được với nhau cũng là chuyện ngẫu nhiên. Bữa nọ nhằm ngày được ra ngoài hóng gió, lại gặp phải Chí Phèo, bảo tôi vấy bẩn sự trong sạch của cô nương nhà họ, vậy tôi ở giữa đường cái, ngay cả tiểu tư tôi nháy chạy đi tìm cứu viện cũng bị lôi về. Tôi có trăm cái miệng cũng khó biện giải, định buộc lòng chi tiền tránh phiền phức, thì bỗng có người đẩy đám đông đang vây xem, bước lên phía trước, chứng lí đầy đủ, phân tích tỉ mỉ rõ ràng, không những rửa sạch oan uổng cho tôi, còn bảo thẳng đám người đó rằng tuy tôi ăn mặc không bắt mắt, nhưng chính là kiểu giàu ngầm, không phú tức quý, mấy tên lưu manh vô lại muốn lừa tiền của tôi thì dễ, nhưng trưởng bối trong nhà tôi vị tất đã tha cho bọn chúng. Nghe người đó nói, đám Chí Phèo chuyên nghiệp thời cổ đại bèn lũ lượt kéo nhau đi. Tôi nhìn qua, thật là Sherlock Holmes đương đại! Tôi lập tức nín lấy ân nhân không buông, đến tửu lâu số 1 kinh thành thuê một nhà gian tốt nhất, gọi đồ ăn đắt nhất. Hai chúng tôi vừa ăn vừa trò chuyện, cảm thấy vô cùng hợp nhau, từ đó kết giao thành bạn vong niên.

45. Quyển 2 - Chương 7: Kiếp Thứ Hai 61-70

61. Người anh em của tôi không những là Sherlock Holmes đương thời, mà còn là Tổng Từ đương thời, tùy ý kể qua vài vụ án từng phá là đủ khiến tôi muốn quỳ xuống gọi hấn một tiếng đại thần. Mà trong lúc hấn làm cho tôi ồ à ồ á không ngừng, thì có một người chỉ ngồi bên cạnh tỏ vẻ “ta xem người làm màu đến mức nào”, chính là vị sư huynh Giang thần y của hấn. Hôm nay, tôi đến tiền Quan Duệ Nguyệt, đồng thời tìm Giang thần y bốc thuốc. Bốc loại thuốc làm cho con người có biểu hiện tinh huyết không đủ, xù xù ỉn ỉn trong thời gian ngắn.

62. Ôm, tôi chính là lấy ý tưởng từ câu chuyện Sở Duệ Uyên kể mà quyết định giả vờ ysl.

63. Còn về việc tiến Quan Duệ Nguyệt, thì là bởi mấy ngày nữa hắn sẽ phải đi Giang Châu nhậm chức Đề hình. Quan đề hình địa phương theo chế độ 3 năm điều động một lần, gia đình Quan Duệ Nguyệt cũng có chút quan hệ, hắn đi lần này là để làm đẹp CV, sau khi trở về sẽ thuận lợi thăng quan mà vào Đại lý tự nhậm chức. Cho nên tuy sắp phải chia tay, chúng tôi cũng chẳng lấy làm đau buồn, cứ chịu khó thư từ qua lại, 3 năm sau hắn khắc quay về.

64. Nhưng điều bất ngờ là Giang thần y lại cũng đi Giang Châu cùng hắn. Liên tưởng đến lúc mình xin thuốc ysl, hai người họ đều không hỏi tại sao mà cứ thế bốc thuốc, tôi cảm thấy hình như mình đã biết được chuyện gì rồi.

65. Nói chút chuyện ngoài lề. Cái đám định ăn vạ mà cuối cùng làm cho tôi và Quan Duệ Nguyệt quen nhau đó, bọn chúng có thể hoành hành trong kinh mấy năm trời cũng là do có chút chống lưng. Nhưng không rõ thế nào, sau sự kiện lừa đảo tôi bắt thành chưa đến một tháng, đám lưu manh vô lại đó cùng với ô dù của chúng đều dắt tay nhau vào đại lao, cuối cùng bị khám nhà, lưu đầy 3000 dặm. Cha tôi và anh tôi đều khẳng định không phải họ làm, tôi chỉ đành đoán là ông trời cuối cùng cũng có mắt.

Cho nên ai mới là người thực sự có ô dù:))))))

66. Từ sau khi tôi được Giang sư huynh cho thuốc, 2 năm thoáng chốc đã trôi qua. Cha mẹ tôi mời rất nhiều danh y trong kinh thành đến trị bệnh “bất lực” cho tôi mà không khỏi, chỉ đành chấp nhận sự thật đau thương là thằng con thứ nhà họ bị ysl. Đến lúc tôi tròn 17 tuổi, hai người kiếm cho tôi một chức quan thất phẩm nhàn tản, cũng không còn nghĩ nhiều đến chuyện cưới xin của tôi.

67. Chị dâu thì nhìn tôi bằng ánh mắt sáng quắc như đèn pha. Sáng đến nỗi tôi có cảm giác chị đã nhìn thấu mọi chân tướng. Nhưng may sao, chị ấy không nói gì với cha mẹ hoặc anh tôi, mà vẫn cư xử với tôi như bình thường, cũng tiếp tục như thường mà kể cho tôi hoàng tộc bản triều hamlone thế nào, Sở Duệ Uyên mầm vẹo không thể mọc thành cây lớn ra sao.

68. Tôi cảm thấy chị dâu nói rất có lí. Tuy nhiên, tôi đã không còn gọi Sở Duệ Uyên là thái tử ngu dân nữa rồi.

69. Tháng trước, tiên đế bị thượng mã phong chết ngay trên giường hoàng quý phi của mình. Khi đưa tiên đế nhập hoàng lăng, tiên hoàng quý phi không có con tự nguyện xin bồi táng. Thái tử ngu dân Sở Duệ Uyên thăng chức thành hoàng đế, niên hiệu Thừa Hòa. Cho nên bây giờ, khi tôi thăm chử hắn trong lòng, đều gọi hắn là Sở Tra Đế.

70. Đúng lí mà nói, Sở Duệ Uyên đã làm đến chức hoàng đế, mà tôi chẳng qua là nhị công tử nhà thừa tướng kiêm một chức tiểu lại đến tư cách lên triều còn không có, hắn vẫn đối đãi với tôi cực kì thân thiện, tôi không nên dùng cái nickname Sở Tra Đế này để chửi sau lưng hắn. Thế nhưng, hắn lại đi dòm ngó cái móng của anh tôi.

46. Quyển 2 - Chương 8: Kiếp Thứ Hai 71-80

71. Đúng vậy, CEO bản triều thế mà lại đi thích ông anh đã bị chị dâu nuôi (hại) đến béo tròn béo trắng nhà tôi.

72. Chuyện này vốn dĩ tôi cũng chẳng phát hiện ra, mà là chị dâu tôi trong một lần uống say tiết lộ. Chị dâu nói, Sở Tra Đế nhân lúc anh tôi say rượu đã hôn trộm anh ấy.

73. Nghe nói thế, tôi đã hã home ra rồi. Cũng may, hôm đó tôi ngồi nhậu cùng anh chị, anh tôi đã sớm say khướt gục xuống ngủ rồi, nha hoàn vốn hầu hạ trong phòng lúc đó cũng đi xuống bếp, lời chị dâu nói lúc say chỉ có mình tôi nghe được, nếu không chưa biết chừng sẽ ầm ĩ thành chuyện lớn. Tôi vốn dĩ định hỏi chị dâu xem cụ thể thế nào, nhưng tôi chưa kịp ra lời thì nha hoàn thiếp thân của chị đã bê canh giải rượu vào, đến lúc chị dâu tỉnh lại cũng quên luôn chuyện mình đã nói, khiến tôi vô đầu bứt tai muốn biết rốt cuộc là chuyện xảy ra thế nào mà không tìm được cơ hội để mở miệng. Cho nên, tôi chỉ có thể dựa vào quan sát và suy đoán của mình.

74. Sau khi quan sát và suy đoán, thế mà thực sự phát hiện ra manh mối. Ví dụ như, Sở Duệ Uyên và anh tôi vốn dĩ không có giao tình gì, thế nhưng lúc anh tôi kết hôn, hẳn khi đó vẫn còn là thái tử lại tặng cho anh ấy một phần quà mừng đặc biệt to; lại ví dụ như, hẳn có đến mấy lần bảo tôi khuyên anh tôi giảm béo, một hàn lâm học sĩ phong lưu phóng khoáng sao bỗng dừng lại chà đạp chính mình như vậy; lại như từ lúc đăng cơ đến nay, hẳn cứ dăm ba ngày lại triệu tôi vào cung, trong lúc nói chuyện làm như vô tình mà gần xa thăm dò xem chị dâu tôi đã có thai chưa. Cứ cho rằng hai chuyện trước là tôi cả nghĩ, nhưng chuyện cuối cùng không phải đã rõ rồi sao?! Nếu không phải có mưu đồ không lành mạnh với anh tôi, hẳn lại đi quan tâm cái bụng của chị dâu tôi thế làm gì? Cũng không thể nào là hẳn thích chị dâu tôi, hẳn mà thực sự thích, chị dâu tôi đã sớm thành thái tử phi hoặc thái tử lương đệ rồi, còn có cơ hội gả cho anh tôi chắc?!

75. Anh tôi vốn dĩ cũng không đến nỗi, nhưng hiện tại đã bị chị dâu tôi làm cho thành thế kia rồi, Sở Tra Đế lại vẫn có thể phải lòng anh ấy. Tôi có nên khen ngợi CEO bản triều huệ nhãn tinh tường không?

76. Sau đó, đúng như dự đoán của CEO bản triều huệ nhãn tinh tường, chị dâu tôi mới đây vừa chẩn ra hỉ mạch, hơn nữa đã được gần 3 tháng. Tin mừng truyền đến, mí mắt tôi bỗng dưng giật giật. Quả nhiên, sau khi nghe tôi bẩm báo chuyện này, Sở Duệ Uyên bắt đầu ban tặng các loại thuốc an thai quý hiếm, bảo tôi mang về tương phủ.

77. Tôi giúp CEO bản triều mang thuốc an thai cho bà xã của người hẳn yêu thầm suốt nửa năm trời, chị dâu tôi cuối cùng cũng đến ngày trở dạ. Kết quả, Sở Duệ Uyên lại ra chiếu thư đưa thần y sư huynh của Quan Minh Nguyệt đến phủ thừa tướng tạm trú chờ chị dâu tôi bình an sinh ra đứa trẻ.

78. Đúng thế, người anh em của tôi lúc rời kinh thành đi Giang Châu còn tên là Quan Duệ Nguyệt, chờ đến lúc mãn nhiệm cùng Giang thần y trở về đã trở thành Quan Minh Nguyệt nhằm kị húy thiên tử. Có những lúc không thể không thừa nhận, để chế phong kiến thật trâu bò.

79. Nhưng Sở Duệ Uyên lệnh cho Giang thần y chờ sẵn trong phủ thừa tướng, quả nhiên là hữu dụng. Phủ thừa tướng sớm đã chuẩn bị hai bà đỡ và một vị thầy thuốc sản khoa có tiếng nhất kinh thành, nhưng khi lâm bồn, chị dâu tôi lại bị khó sinh băng huyết, nếu không phải có Giang thần y ở đó, nói không chừng sau khi sinh xong một đôi long phượng này thì cũng nhắm mắt xuôi tay. Khiến cho tôi không khỏi muôn phần

cảm động và khâm phục tinh thần vì người thương mà âm thầm nhớ nhung, vô tư dâng hiến của CEO bản triều.

80. Có lẽ chị dâu cũng cảm động trước tình yêu vĩ đại của tình địch. Khi phủ thừa tướng tổ chức tiệc đầy tháng cho hai đứa nhỏ, Sở Duệ Uyên cũng đến, chờ hấn đi khỏi, chị dâu cũng không dìm hấn như thường lệ. Chị ấy thậm chí còn thở dài, than một câu “cũng chỉ là một kẻ si tình”, từ đó về sau không còn kể cho tôi nghe những câu chuyện kinh dị về hoàng thất bản triều này nữa.

47. Quyển 2 - Chương 9: Kiếp Thứ Hai 81-90

81. Mỗi tình đó của CEO bản triều thật là cảm thiên động địa, đến cả tình địch cũng cảm luôn.

82. Vốn dĩ thì, Sở Duệ Uyên tuy rằng thích anh tôi, nhưng cũng cứu chị dâu tôi một mạng, tôi không nên gọi hấn là Sở Tra Đế nữa. Thế nhưng, chỉ một ngày sau hôm đầy tháng cháu tôi, hấn lại gọi tôi vào cung, bảo: Hấn thích tôi, muốn cùng tôi kết tình đoạn tụ.

83. Tôi cảm thấy hấn đang miệt thị IQ của mình.

84. Sở Tra Đế chắc tưởng tôi không nhận ra hấn thích anh tôi, muốn lừa tôi làm thể thân xài tạm.

85. Tôi nghĩ mình nên phần nộ, nhưng nhìn gương mặt của Sở Duệ Uyên, tôi lại có chút không giận nổi. CEO bản triều đẹp dzai đtn chịu nổi. Đẹp đến mức tôi cảm thấy kể cả có làm thể thân cho anh trai mà làm với hấn vài shot, cũng chẳng thiệt thòi gì.

86. Đương nhiên, tiền đề là hấn phải máy to chạy tốt.

87. Thế nhưng, hấn có đẹp mã hơn nữa thì cũng là CEO bản triều, trên đầu còn có một thái hậu từng phạt quỳ tôi hai lần. Tôi tuy có nổi sắc tâm, nhưng lại không có sắc dâm. Dù vậy, Sở Duệ Uyên vẫn là vua một nước, bất luận chân tình hay giả ý, hấn đã tự mình nói thích tôi, tôi cũng không thể làm hấn mất mặt. Vì thế, tôi quỳ xuống nói rằng: “Quen nhau nhiều năm, trong lòng thần đương nhiên cũng có bệ hạ, mới rồi nghe bệ hạ nói, thần vui mừng khôn xiết. Thế nhưng, thần thân là nam tử, cùng bệ hạ tương luyện là chuyện nhân thể không dung. Bệ hạ là người đã được chú định để làm thịnh thế minh quân, nếu bởi vì thần mà lưu lại dù chỉ một chút vết nhơ trong mắt người đời sau, thần thà rằng hôm nay chết ngay tại chỗ này!”

88. Tôi cảm thấy lời cự tuyệt của mình đã hết sức rành mạch rõ ràng lại kiên quyết, ai ngờ Sở Duệ Uyên lại cười, kéo tôi từ dưới đất lên ôm vào lòng nói rằng: “Trong lòng người có trẫm, vậy là đã đủ rồi. Những chuyện thể tục khác cứ giao cả cho trẫm, Quân An không cần phải quan tâm.” Sau đó, hấn kéo tôi lên giường trực tiếp cưỡng gian.

89. Nói cưỡng gian cũng không đúng, hấn chưa cưỡng được bao nhiêu, chúng tôi đã biến thành hợp gian rồi.

90. Chuyện này không thể trách tôi, ai bảo hắc đã đẹp dzai như vậy lại còn máy to chạy tốt. Tôi là đàn ông, động vật nửa thân dưới. Hai luồng khoái cảm từ thị giác và thân thể cùng lúc nhấn chìm, tôi thực sự là không nhin nổi.

48. Quyển 2 - Chương 10: Kiếp Thứ Hai 91-100

91. Cứ thế mơ mơ hồ hồ mà trở thành thể thân cho anh trai, lên giường với CEO bản triều, kì thực tôi có hơi hải. Tôi sợ bà già của CEO táng chết tôi.

92. Nhưng sau đó, Sở Duệ Uyên lại triệu tôi tiến cung hai lần, mà thái hậu nương nương vẫn không hề xuất hiện. Tôi đoán hoặc là CEO bản triều cao tay, qua mắt được mẫu thân hắc, hoặc thái hậu cảm thấy đây chỉ là chuyện nhỏ, không cần hỏi đến. Dù sao thì bất kể vì nguyên nhân gì, tôi đều không thể triệt để yên tâm. Sở Tra Đế lại tỏ ra quyết phải yêu đương (chuyech choạc) một cách hoành tráng, tôi hết cách, bất chợt cái khó ló cái khôn mà nhớ đến mấy tình tiết giả chết trong tiểu thuyết. Thế là, tôi lại tìm đến nhà Quan Minh Nguyệt.

93. Lúc tôi đến nơi, Quan Minh Nguyệt và Giang thần y đang khoá cổng lớn, bảo là sự phụ của họ mới thu nhận một tiểu sư muội, tuổi còn nhỏ mà bằng tuyết thông minh, hai người họ đang chuẩn bị về sự môn thăm hỏi. Tôi hỏi một tay pháp y một tay thần y đó xem có biện pháp khoa học nào để giả chết không, Giang thần y bất chợt túm lấy tay tôi xem mạch, sau đó cũng không giải thích mà lấy trong người ra một bình sứ. “Thứ này tên gọi Quy khứ, có thể giúp người ta giả chết 10 ngày, là phương thuốc bí truyền của sự môn ta, thiên hạ không có mấy viên. Nhưng chỉ mong người không phải dùng đến nó.” Giang sư huynh từ trước tới giờ vốn kiệm lời, nói xong liền ra hiệu cho sự đệ của y tiễn khách. Vì thế, tôi liền bị sự huynh đệ hai người tống ra khỏi cửa. À không đúng, họ căn bản đã để tôi vào cửa đầu.

94. Có “Quy khứ”, tôi cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Nếu đánh hơi thấy tình hình không ổn, tôi sẽ lập tức giả chết thoát thân. Dù sao có địa vị thừa tướng của cha tôi, có tình cảm của Sở Duệ Uyên dành cho anh tôi, khi lên giường với Sở Duệ Uyên cũng là tôi nằm dưới, có xảy ra chuyện gì cũng không thể liên lụy đến gia đình tôi được.

95. Vì thế, tôi liền vô tư hẹn hò (lăn giường) với CEO bản triều máy to chạy tốt giao diện đẹp suốt 2 năm trời. Từ năm 18 tuổi đến khi cập quán, từ lúc là quan thất phẩm đến khi trở về làm phó thường dân.

96. Đúng vậy, thân là người tình (bạn giường) của hoàng đế, tôi không những không được thăng chức, mà còn bị giáng chức. Chuyện này không liên can gì đến mẫu hậu của Sở Tra Đế. Nó là do chính Sở Tra Đế gây ra.

97. Tình huống lúc đó là thế này. Từ sau khi Sở Duệ Uyên được ăn mặn thì ngày nào cũng chỉ hận không thể lôi tôi vào cung. Nhưng tôi chỉ là một viên quan thất phẩm nhàn tản, liên tục vào diện thánh, lại còn chả có việc gì cũng lưu lại đến sáng sớm hôm sau mới về nhà, cho dù người khác không nhận ra thì bố mẹ, anh chị tôi cũng không phải mù dờ cả. Huống chi từ lần đầu tiên tôi đi qua đêm, chị dâu tôi đã dùng nụ cười vi diệu nhắc nhở tôi: chị ấy biết hết cả rồi. Vì thế một hôm sau khi vận động hài hòa, tôi nuốt hờn mà nói với Sở Duệ Uyên là chúng tôi nên tiết chế, tốt nhất mười ngày nửa tháng một lần. Kết quả hắc lại đưa ra chủ ý, xui tôi đi mở một quán trà bán hàng thâu đêm, như vậy có thể liên tục qua đêm ở ngoài để

“trông coi việc làm ăn”. Nghe nói thế, tôi cảm thấy bọn người có thể ngồi vững cái ghế CEO, tâm địa đều đen tối, loại biện pháp này mà cũng nghĩ ra được. Tôi thích. Nhưng vấn đề là nếu tôi từ quan đi làm kinh doanh, cha tôi chắc chắn sẽ oánh chết tôi. Sở Duệ Uyên bật cười, bảo hần tự có cách. Hôm sau lên triều, trước mặt bá quan, hần ẩn ý xa gần mà cảm khái bộ máy hành chính bản triều quá cồng kềnh, người nhiều hơn việc. Quả nhiên ngay hôm đó, cha tôi bèn bảo tôi xin từ chức. Tâm địa mấy kẻ có thể ngồi vững cái ghế CEO, thật đen tối đtn chịu nổi.

98. Sau khi từ quan, tôi bèn mua một trà lâu hai tầng có kèm hậu viện ở khu mua bán trong kinh, sửa sang xong thì mở một cái quán gọi là “Trà Kinh Lâu”, kết hợp giữa mô hình cafe sách với working space hiện đại. Nhóm khách hàng mục tiêu là những người có học trong kinh thành, học trò lên kinh dự thi, cùng với các danh sĩ muốn có nơi tụ hội phong cách. Ngay sau hôm tôi làm lễ cập quán, Trà Kinh Lâu của tôi với sự tài trợ hết mình của hai vị trạng nguyên, một vị tài nữ, một vị hoàng đế đã chính thức khai trương. Mà ngay bữa khai trương đó, tôi đã lưu lại quán “trông coi việc làm ăn”.

99. Nói thật lòng, Sở Duệ Uyên thân là vua một nước, bằng lòng xuất cung đến địa bàn của tôi để hò hẹn với tôi, tôi hết sức kinh ngạc. Kinh ngạc hết như hôm qua lúc làm lễ cập quán, cha tôi tặng cho tôi cái tên tự là “Tử Hậu”. Dám đụng tên với Liễu Tông Nguyên, tôi hãi bome. Các cụ nói, tên xấu dễ nuôi, cái tên tự nặng như thế, chưa biết chừng lại làm tôi đoán thọ.

100. Nhưng bề trên tặng cho, sao dám từ chối. Tôi chỉ đành chấp nhận cái tên tự ông bố đặt. Cũng như chấp nhận chuyện CEO bản triều ý đẹp dzai làm càn chạy đến Trà Kinh Lâu của mình ăn nghỉ qua đêm.

49. Quyển 2 - Chương 11: Kiếp Thứ Hai 101 - 110

101. “Quân An, ta cũng tặng cho ngươi một cái tên tự được không?” – Sau bữa cơm, Sở Duệ Uyên cho thái giám tùy tùng dọn dẹp rồi rút ra ngoài, liền bế tôi lên giường, vừa ôm vừa rủ rỉ – “Ngươi đã mở trà lâu, vậy ta gọi ngươi là ‘Mính Chi’ đi.”

102. Tôi cảm giác mình từng nghe hai chữ này ở đâu rồi, nhưng đã cách đây quá lâu, kí ức không còn rõ ràng. Tuy rằng thấy cái tên “Mính Chi” gái tính không thể tả, nhưng nghĩ đến chuyện để CEO bản triều gọi mình bằng cái tên “Tử Hậu”, nói không chừng sẽ thực sự bị đoán thọ, tôi đành cười thảo mai: “Bệ hạ ban cho, Mính Chi rất vui mừng.” Sau đó, tôi liền bị CEO bản triều gọi “Mính Chi” rồi đè ngựa xuống giường.

103. Cũng không biết có phải do vừa mở được trường cảnh (địa điểm lẩn giường) mới hay không, đêm nay Sở Duệ Uyên đặc biệt có hứng. Hần vừa gọi tôi là “Mính Chi” vừa hung hăng chinh chiến trên người tôi, bắn ra trong thân thể tôi đến mấy lần vẫn chưa chịu ngừng. Tôi bị phản thân thô dài của hần đỉnh lộng không ngừng, ra vào mài sát nhục huyết non mềm, mài sát điểm mẫn cảm nhất trong thông đạo, suốt buổi tối không biết đã cao trào bao nhiêu lần, nhục vật phải phun trào liên tục sắp không còn gì để bắn. Vậy mà hần vẫn cứ hứng trí ngất trời vừa hôn vừa đâm chọc trong mật động của tôi, hơn trăm lượt nữa, lại một đợt tinh dịch nóng bỏng rót vào tràng bích. Bị cảm giác nóng bỏng kích thích, tôi rên rỉ lần nữa đạt tới cao trào, nhưng nguyên dương trong người đã sớm cạn kiệt rồi, đỉnh dương vật run rẩy hé ra thật lâu mới ép nổi một chút bạch dịch. Bị khoá cảm quá độ tấn công, thân thể tôi có chút co giật, nằm thất thần thở dốc một hồi, mới kinh hoàng phát giác thanh đao thịt vẫn cắm trong người mình lại rục rịch rồi. Tôi đành phải đau xót mà cầu xin Sở Duệ Uyên: “Bệ hạ, tha cho Mính Chi đi, Mính Chi thực sự không chịu

nổi nữa.” Hấn lại còn cười bảo: “Liễu chương quỳ hôm nay khai trương, sao có thể để khách hàng không được tận hứng?” Sau đó, tôi lại bị ép phải làm cho “khách hàng” tận hứng suốt đêm dài đằng đẵng. Haiz. Trà Kinh Lâu của tôi là làm ăn hết sức có tâm.

104. Từ khi có Trà Kinh Lâu, hoạt động hẹn chuych của tôi và Sở Duệ Uyên có bước đột biến về chất. Bất kể là khi hấn bận tôi vào cung tìm hấn, hay khi hấn có thời gian đến tìm tôi, hai chúng tôi về cơ bản đều duy trì tần suất hai ba ngày một lần vừa hài hòa lại tốt cho sức khỏe. Với tần suất này, tôi dám chắc thái hậu đã biết tôi và con trai bà ấy “gặp gỡ” cái kiểu gì, nhưng không rõ vì sao lại thả lỏng cho tôi và CEO bản triều.

105. Thế nhưng, những ngày tươi đẹp hai ba hôm một lần hò hẹn với bạn giường máy to chạy tốt giao diện đẹp đã đi đến chạng cuối rồi. Bởi vì Sở Duệ Uyên đã đến tuổi cập quán, khắp triều văn võ cũng bắt đầu suy xét chuyện hôn sự cho CEO của họ.

106. Tôi có một thằng bạn từ nhỏ, văn dốt võ dốt, chỉ sở trường môn gossip, hơn nữa còn là cái loại gossip mà chuyện con chó cái nhà Thành Quốc Công phủ bị con chó đực nhà Lưu Đại tướng quân hàng xóm cưỡng gian đẻ ra 3 con chó con cũng biết. Trong một lần đến Trà Kinh Lâu uống trà, thằng bạn này có hứng trí bưng bưng mà đem chuyện cưới xin của CEO bản triều ra phân tích với tôi. Nghe nói ứng viên cho ngôi hoàng hậu có 2 người, một là đích nữ của An Quốc Công phủ, một là cháu gái của thái hậu, hiện tại thể lực hai bên đang giằng co, chỉ còn chờ xem CEO bản triều vừa mắt bên nào.

107. Nếu Sở Duệ Uyên có hoàng hậu, thì đương nhiên ảnh hưởng đến hoạt động hẹn chuych của chúng tôi. Hơn nữa nói thực lòng, cho dù mẹ hấn không quản chuyện hấn có nam tình nhân, nhưng tôi không tin vợ hấn cũng sẽ không quản... Đến lúc đó, chúng tôi chắc chắn phải chia tay. Đã phải chia, thì chia sớm cho lành, khỏi đến lúc hoàng hậu nương nương tương lai cho người đến thịt tôi. Cho nên, dù tôi có chút tiếc rẻ Sở Duệ Uyên, tiếc cái mặt hấn, tiếc máy to chạy tốt của hấn, nhưng vẫn hạ quyết tâm chờ hôn sự của hấn định xong sẽ chính thức gả bài.

108. Kết quả là ngả không thành.

109. Không biết bắt đầu từ đâu, giới quan lại quyền quý kinh thành rỉ tai nhau một tin tức – vị thần y nọ chuyên trị các bệnh nam khoa trong kinh từng được đưa lên kiệu nhỏ bí mật để đi xem bệnh cho một vị công tử nhà tai to mặt lớn, đáng tiếc vị công tử này khi còn nhỏ ăn phải thứ không nên ăn, nên khi lớn lên chỗ nào đó ỉu xìu không ngóc đầu lên được, dù qua tay thần y chăm sóc chữa trị, thì e rằng trong vài năm tới cũng khó lòng khỏi bệnh. Những chuyện riêng tư kiểu này của các nhà phú quý trong kinh thành vốn rất nhiều, lẽ ra không đáng để đồn đại đến điên cuồng như thế. Khốn nỗi tin đồn này còn có một chi tiết kinh người – sau khi khám bệnh cho vị công tử quyền quý kia trở về, thần y kia có một lần uống say tiết lộ: gã hành nghề y nhiều năm, đương nhiên là biết quan sát hơn so với người thường, vì thế, hấn thấy được trên tay áo vị công tử kia, có hoa văn thêu chìm hình rồng năm móng.

110. Sau đó, khi triều thần chính thức dâng tấu xin lập hậu, nghe nói người duy nhất có tư cách mặc y phục thêu rồng năm móng của bản triều đã nổi giận ném bay bản tấu. Sau đó nữa, đám tinh hoa có tư cách lên triều kia, thấy đều an tĩnh như gà.

50. Quyển 2 - Chương 12: Kiếp Thứ Hai 111-120

111. Tôi thấy Sở Duệ Uyên rõ ràng đạo ý tưởng của mình. Có điều, hắn làm hoành tráng hơn tôi nhiều. Các triều thần nghĩ thế nào, tôi không quản. Tôi chỉ quan tâm thái hậu nương nương liệu có phải cho rằng con bà ấy “không có năng lực hành vi”, tôi thì có, nên mới không can thiệp chuyện giữa chúng tôi?!

112. Tôi không phải là hơi hoảng nữa, mà là vô cùng hoảng.

113. Trước đây tôi luôn nghĩ Sở Duệ Uyên dùng mình làm thế thân, chuych choạc, cho dù trong 3 năm nay có đem tình cảm dành cho anh tôi chuyển hết sang tôi, chẳng qua cũng chỉ là chút lãng mạn điểm xuyết cho cuộc đời đế vương. Tình cảm của nhà đế vương, sao có thể coi là chân tình. Thế nhưng giờ đây, hắn thân là vua một nước, vì từ chối hôn sự mà dùng đến cả cái cơ tự bôi nhọ chính mình như vậy, nếu nói không phải chân tình, chỉ e còn hơn cả chân tình. So ra, kẻ luôn chỉ coi đối phương là gây massage loại hịn như tôi, mới thực sự là quá mức vô tình.

114. Độ vô tình với hoàng đế, thế mà tôi lại thắng. Không tự hào chút nào, cảm ơn.

115. Điều này cũng giống như giành được danh hiệu “Bản triều đệ nhất tra nam”, khiến người ta không có cách nào vui mừng được.

116. Sau này không còn mặt mũi nào gọi người ta là “Sở Tra Đế” nữa rồi.

117. Nghe thẳng bạn gossip xong những tình tiết mới nhất về chuyện hôn nhân của hoàng đế, tôi tự mình sấm hổi mất một ngày, sau đó thì được “vị công tử nhà tai to mặt lớn” có chỗ nào đó không xài được trong lời đồn triệu tiến cung. Cảm động vì tình cảm sâu đậm của Sở Duệ Uyên, hôm nay tôi lên giường cùng hắn đặc biệt quần quýt, hai người không ngừng hôn tới hôn lui, đến cả tư thế 69 ngày thường tôi không thích cũng dùng qua một lượt. Sau một phen lăn lộn chán chê, hắn lấy ra từ trong áo cách một viên thuốc màu đỏ đưa cho tôi, cười bảo: “Thuốc này tên gọi ‘phá duyên’, có thể trừ tà, khử độc, là ta đặc biệt phái người đi Nam cương lấy về. Minh Chi, ngươi uống đi.”

118. Hắn không cảm thấy cái thứ này từ màu sắc đến tên gọi đều vô cùng không cát lợi à?!

119. Tôi nhìn viên thuốc toàn thân tỏa ra khí tức không cát lợi, lắc đầu bảo: “Đã là thuốc tốt như vậy, nên để dành cho bệ hạ. Minh Chi chẳng qua là thân bồ liễu, bệ hạ phải bảo trọng thân thể ngàn vàng.” Sở Duệ Uyên đặt viên thuốc vào tay tôi, còn tự mình bưng nước cho tôi uống: “Trầm không cần, Minh Chi mau uống vào đi.”

120. Địch mợ nó! Cái dự cảm vừa sứt sứt với chân tình của hắn xong đã bị hắn ban cho thuốc độc tự tử, sao lại rõ ràng thế này?! Xin đừng có trap em!

51. Quyển 2 - Chương 13: Kiếp Thứ Hai 121-130

121. Ồm, vẫn cứ nuốt vào, sau đó thì ngất đi, ngủ liền 3 ngày 3 đêm, nhưng cuối cùng vẫn tỉnh lại được. Không trap, không nghèo.

122. Sau khi xảy ra chuyện, tôi bèn tìm Giang thần y để hỏi về viên thuốc “Phá duyên” nọ. Giang thần y nghĩ ngợi nửa ngày cuối cùng cũng nhớ ra, cho biết đó là một loại kì dược Nam cương, dùng để phá giải tình cổ của hoàng thất Nam quốc. Nhưng “Phá duyên” có một tác dụng phụ, đó là... Y nhìn quyển “Nam cương dược độc kinh” rách nát, vừa hay lại mất đúng chỗ này.

123. Tôi nghe xong thì đờ người luôn, không hiểu nổi Sở Duệ Uyên nghĩ cái gì trong đầu. Không lẽ hắn còn nghĩ rằng có người sẽ hạ tình cổ cho tôi? Nghĩ đến cái dáng vẻ bí bí mật mật của hắn, tôi cảm thấy hơi khó chịu.

124. Kết quả, thế mà thực sự có người muốn hạ cổ tôi. Lại còn là một mỹ thiếu niên đẹp dzai dzữ dzội.

125. Chuyện mỹ thiếu niên tính hạ cổ tôi là thế này. Hôm đó, khi từ chỗ Giang thần y hỏi chuyện “Phá duyên” trở về Trà Kinh Lâu, tôi trông thấy quản lí nhà mình đang chờ với bộ mặt đầy đau khổ. Hóa ra có một vị khách không muốn ở Trà Kinh Lâu, lại cũng không bao nhã gian nghỉ qua đêm, mà cứ đòi lấy phòng trong hậu viện của tôi để nghỉ lại như khách sạn. Tôi nghe nói thì bật cười, chuyện làm ăn của tôi do thừa tướng, Lại bộ thị lang và CEO bản triều cùng lúc chống lưng, định làm loạn trong quán tôi, khác nào muốn lên trời?! Tôi bèn mang theo mấy gia đình, tùy tùng đến trước mặt vị khách nọ. Sau đó bèn phát hiện, vị khách nọ thực sự là có thể lên trời.

126. Khuôn mặt quốc sắc thiên hương ấy, kết hợp mái tóc trắng phong tình đến lạ lùng, cộng với trang phục theo lối Nam cương khác biệt với trung nguyên... Cái người làm loạn trong quán của tôi, thực sự chẳng khác nào tiên đồng vừa từ trên thiên giới hạ phàm.

127. Không những thế, tiên đồng khoảng 12, 13 tuổi còn nhìn tôi bằng đôi mắt ngân ngân nước, thỏ thẻ mà rằng: “Ca ca, người không cho Thụy Lâm ở lại thật sao?” Tôi bị moe đến mức chỉ còn biết “Cho cho cho” luôn miệng.

128. Phải nhấn mạnh lại lần nữa, tôi có giới hạn, tôi không luyến đồng. Nhưng đối diện với khuôn mặt còn tuyệt sắc hơn cả Sở Duệ Uyên năm đó, tôi thực lòng không chống đỡ nổi.

129. Ồm, theo cảm quan của cá nhân tôi, thì thẳng nhóc tự xưng là “Mộc Thụy Lâm” đó, đẹp hơn cả CEO bản triều. Đương nhiên, cái này cũng có thể có liên quan đến chuyện tôi nhìn bản mặt CEO bản triều mấy năm nay, sớm đã phát ngán lên rồi.

Tôi không cần mấy năm, tôi chỉ cần một! lần! được nhìn thấy hai cái bản mặt phát ngán kia thôi có! được! không?! Đúng là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra mà

130. Mộc Thụy Lâm nói nó là tiểu công tử nhà họ Mộc ở Nam cương, vốn dĩ đi cùng thúc phụ lên kinh thành chơi, nhưng 3 hôm trước thì bị lạc. Tiền nó mang trên người không nhiều, đến lúc tiêu hết liền bị

ông chủ khách sạn trước đó đuổi đi. Trước đó, nó từng nghe nói ông chủ Trà Kinh Lâu là người vô cùng tốt bụng, nên định đến xem có thể xin ở nhờ ít hôm, chờ khi thúc phụ nó tìm được sẽ trả tôi tiền. Tôi thấy câu chuyện nó kể đầy sơ hở, hồ chi chút có lấp cũng không hết. Nhưng thương nó tuổi còn nhỏ, lại mang bộ tóc bạc bị người trung nguyên kiêng kị coi là điềm xấu... Ờm, lại còn xinh đẹp, nên bèn đồng ý cho nó ở lại đến khi nó gặp được người thân.

52. Quyển 2 - Chương 14: Kiếp Thứ Hai 131-140

131. Dân Nam cương tự do phóng khoáng không giống như người trung nguyên lễ giáo sâm nghiêm, vừa thấy tôi chấp thuận, mỹ thiếu niên tươi non mơn mớn Mộc Thụy Lâm không nói không rằng lập tức nhào vào hôn tôi. Tôi đang ngồi đối diện trò chuyện với nó, không kịp đề phòng liền bị nó hôn, đến miệng cũng bị nó đưa đầu lưỡi vào khuấy đảo một hồi.

132. Khi được nó buông ra, tôi đã đàn hết cả người. Được một mỹ thiếu niên cường hôn, tôi nào có tài đức gì. Thế nhưng, nó cũng bắt đầu đàn ra, chỉ tay vào tôi: “Huynh sao lại, sao lại...” Lấp bắp chán chê không nói trọn được một câu.

133. Hai chúng tôi còn đang đàn mặt nhìn nhau, Sở Duệ Uyên đã từ trong cung chạy đến. “Độc Cô Yến?!” CEO bản triều vừa trông thấy Mộc Thụy Lâm, lập tức kêu một cái tên khác. Tôi còn đang ù ù cạc cạc thì bị hắn kéo ra sau lưng. “Ta nghe nói quốc chủ Nam quốc 5 năm trước tìm lại được một hoàng tôn, quả nhiên là người.” Sở Duệ Uyên nhìn mỹ thiếu niên vừa được cho trú chân, cười lạnh: “Người cũng biết tính toán đấy, đáng tiếc là chậm một bước rồi.” Mộc Thụy Lâm, không, phải gọi là Độc Cô Yến, dáng vẻ thiếu niên ngây thơ ban đầu đã hoàn toàn biến mất, trên khuôn mặt mới 12, 13 tuổi hiện rõ vẻ lạnh lùng tàn nhẫn chỉ có ở người trưởng thành, gần từng chữ: “Thì – ra – là – người! Người cho huynh ấy ăn ‘Phá duyên?’” “Người cũng biết tình cổ của người không có tác dụng rồi sao?” Sở Duệ Uyên đang đứng chắn trước mặt tôi trả lời. Tôi không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng từ giọng nói có thể nghe ra hắn đang đắc ý. Thế nhưng, phản ứng của Độc Cô Yến lại không giống như chịu đả kích, trái lại bất chợt cười phá lên: “Rất tốt, rất tốt! Người cũng rất giỏi tính toán, chỉ tiếc là... Ha ha ha!”

134. Nghe tiếng cười của y, lại nhớ đến tác dụng phụ mà Giang thần y từng nhắc tới, tôi có phần hoảng sợ. Sở Duệ Uyên cũng chau mày, hạ lệnh cho tướng sĩ đi cùng bắt người lại. Kết quả là, để Độc Cô Yến trốn mất.

135. Đúng vậy, đường đường ngay dưới chân thiên tử, trước mặt hoàng đế, hơn trăm cấm vệ quân lại để cho một tiểu hoàng tôn nước ngoài chạy mất.

136. Độc Cô Yến có thể chạy trốn cũng có liên quan đến tôi. Khi tu sửa Trà Kinh Lâu và hậu viện, tôi có cho thợ thuyền xây thêm vài đường mật đạo để phòng khi khẩn cấp. Không rõ Độc Cô Yến làm thế nào mà biết được thông tin này, còn biết những mật đạo thông ra ngoài nằm ở chỗ nào, sớm bố trí thủ hạ ẩn thân dưới đó, chờ khi tình hình không ổn thì cứu y ra. Kết quả là chuẩn bị cũng bằng không, CEO bản triều tính toán đủ đường, cuối cùng lại để người ta trốn thoát.

137. Thế vẫn chưa hết, mỹ thiếu niên cực kì xinh đẹp kia trước khi an toàn rời đi, còn từ đằng xa gào với lại bảo tôi cố gắng nhẫn nhịn thêm vài năm nữa, chờ y lớn lên rồi sẽ quay lại cứu tôi. Tôi cảm thấy nhiệt

độ không khí xung quanh vị Thừa Hòa Đế đang đứng cạnh mình, thoáng chốc đã giảm xuống vài độ.

138. Hoàng tộc nước ngoài không những muốn hạ tình cổ cho tôi, mà còn biết mật đạo trong Trà Kinh Lâu nằm ở chỗ nào, lại còn muốn chờ lớn lên quay lại “cứu” tôi... Nếu bảo không đáng bị tình nghi phản quốc, đến chính tôi cũng chả tin được. Vì thế, tôi vội vàng quỳ xuống trước mặt Sở Duệ Uyên. “Mính Chi với kẻ đó vốn không quen biết, càng không rõ vì sao y lại muốn làm những chuyện này, không rõ vì sao y lại biết mật đạo trong Trà Kinh Lâu, xin bệ hạ minh giám.”

139. Điều khiến tôi bất ngờ là, CEO bản triều không hoài nghi tôi một chút nào. Ngược lại hắn còn xua những người khác lui ra, kéo tôi đứng dậy ôm thật chặt vào lòng: “Chuyện này không trách Mính Chi, là trẫm không đủ thận trọng. Kẻ này mang nặng thù oán với trẫm, trẫm lại không sớm cắt đứt hậu hoạn, mới liên lụy đến ngươi. May mà mấy hôm trước trẫm đã tìm được thuốc giải, nếu không chẳng phải đã để cho hắn hạ cổ Mính Chi của trẫm rồi sao?!”

140. Tuy không hiểu vì sao hắn là vua một nước lại đi gây thù chuốc oán sâu nặng với một tiểu hoàng tôn nước láng giềng mới mười hai mươi ba tuổi, nhưng nghĩ tới việc hắn tin tưởng mình như vậy, đem tất cả trách nhiệm tự gánh lên người, trong lòng tôi dậy lên một loại cảm giác không nói nên lời. Ừm, là cảm giác phiền chán.

53. Quyển 2 - Chương 15: Kiếp Thứ Hai 141-150

141. Ừm, là phiền chán. Tuy không rõ vì sao, nhưng tôi cảm thấy chán, đặc biệt chán.

142. Thời gian chớp mắt lại qua được 3 năm. Nhìn bề ngoài, tôi và CEO bản triều ngày càng gắn bó keo sơn, quần quýt không rời. Chỉ có điều, về phía Sở Duệ Uyên có lẽ thực sự là tình cảm ngày càng tốt, mà phía tôi, là diễn xuất ngày càng tốt.

143. Đúng vậy, tôi đối xử tốt với Sở Duệ Uyên, chỉ hoàn toàn là diễn.

144. Tôi cũng không có cách nào. Ở bên nhau lâu ngày, hắn càng tốt với tôi, tôi lại càng phiền chán. Ban đầu là vừa nhớ đến hắn liền chán, hiện tại là nhìn thấy cái mặt đẹp dcai của hắn cũng chán, nếu không phải hắn thực sự máy to chạy tốt, có khi đến cả lúc vận động trên giường tôi cũng chán. Tôi từng cùng người anh em Quan Minh Nguyệt và Giang thần y phân tích qua chuyện này. Đương nhiên, tôi không nói đối tượng tôi thấy phiền chán là ai, mặc dù hai người họ đều đã biết thừa trong bụng. Kết luận của ba người chúng tôi là, đây có thể xem như di chứng của viên thuốc tôi uống lần trước. Nếu không thể thay đổi cảm xúc ái hận tình thù, sao giải được tình cổ, sao xứng với tên gọi “Phá duyên”?

145. Chuyện đến nước này, tôi đã ở thế cười lên lưng cọp. Nếu nói thật cho Sở Duệ Uyên biết, bảo rằng tôi chỉ coi hắn là bạn giường máy to chạy tốt, dính vào “Phá duyên”, kể cả hắn có soát nhà diệt môn cả họ nhà tôi, đời này kiếp này tôi cũng không thể yêu hắn thật lòng... Anh nói xem, nghe thấy những lời này, tỉ lệ hắn ca bài “Yêu là buông tay” cao hơn, hay tỉ lệ hắn hắc hóa chuych chết tôi thì cao hơn? Nhưng nếu không nói thật lòng với hắn, chưa đề cập đến chuyện diễn kịch lừa gạt tình cảm người ta là có đạo đức hay không, xét riêng diễn biến hiện tại, chỉ sợ thêm vài năm nữa, kĩ năng diễn xuất của tôi không còn đủ dùng

nữa rồi... Anh nói xem, đến lúc đó lộ tẩy, hần sẽ làm chết tôi, hay làm chết tôi, hay là làm chết tôi?

146. Trong lòng tôi vừa hỗn loạn, vừa phiền chán, hơn nữa còn cảm thấy mình có chút khốn nạn. Nhưng cũng không phải quá sức khốn nạn. Xét cho cùng, đoạn nghiệt duyên này giữa hai chúng tôi là do ban đầu hần lừa tôi làm thể thân cho anh tôi, mà viên “Phá duyên” nợ cũng là do hần nhét cho tôi.

147. No làm no die, why CEO always tries?!

148. Nhưng mấy hôm nay, tôi không phải có chút hỗn loạn, có chút phiền chán, mà là cực kì hỗn loạn, cực kì phiền chán. Bởi vì, bá quan văn võ bản triều, sau 3 năm giời bị lừa, cuối cùng cũng đánh hơi ra vấn đề. Vì thế, đám người này lại bắt đầu dâng tấu xin Sở Duệ Uyên lập hậu.

149. Hai ứng viên hot cho ngôi hoàng hậu 3 năm trước, giờ đều đã 19, gả cho nhà người ta từ lâu rồi. Mà lần này, ý kiến các đại thần tương đối là nhất trí, nhanh chóng cùng nhau đề cử ứng viên: Trưởng tôn nữ dòng đích của Công bộ thượng thư, cũng chính là cháu họ thẳng bạn gossip của tôi. Cháu gái thẳng bạn năm nay mới 15, ngoại hình xinh xắn, tính tình nhã nhặn, có tài có nghệ, hơn nữa còn cực hiền lành. Cô bé này tôi coi như nhìn nó từng bước trưởng thành, nếu lại đi làm tình nhân của chồng nó, tôi thật sự chẳng còn mặt mũi nào. Bởi vậy, mấy hôm trước khi vào cung hẹn chuych với Sở Duệ Uyên, tôi phát huy 200% kĩ năng diễn xuất, nước mắt như mưa mà nỉ non với hần: “Bệ hạ là vua một nước, cưới vợ sinh con là quốc sự, không thể vì tư tình mà trễ nải. Bệ hạ đã 23 tuổi rồi, nên lập ngôi hoàng hậu, sinh hạ trữ quân(*) cho đất nước, không nên tiếp tục cùng Minh Chi... phạm sai lầm thêm nữa.” Kết quả là, bạn giường của tôi vẫn không đồng ý chia tay, vừa ôm tôi, à không, vừa chuych tôi suốt cả đêm, vừa ngon ngọt dỗ dành cái gì mà hần tự có cách lo liệu.

(*) Trữ quân: Hoàng đế dự bị, vua kế nhiệm.

150. Mà hiện tại, tôi đã biết CEO bản triều có cách gì rồi. Trong buổi chiều sớm hôm nay, trước mặt bá quan văn võ, hần hạ chỉ phong cho thẳng em cùng cha cùng mẹ mới 14 tuổi đầu của hần làm trữ quân.

54. Quyển 2 - Chương 16: Kiếp Thứ Hai 151-160

151. Kể đó, các đại thần đều phát rồ, chẳng còn tâm trạng nào bàn chuyện hoàng hậu hay không hoàng hậu nữa.

152. Tôi cũng phát rồ. Hần đây là đang chạy theo kịch bản ở bên tôi đến thiên hoang địa lão, đoạn tử tuyệt tôn. Đúng lí ra, hần đường đường là vua một nước lại làm được đến nước này, hai chúng tôi nên “tình chàng sâu như biển – ý thiếp nặng tựa sơn”. Nhưng thực tế, lại là “tình chàng đã sâu như biết, ý thiếp có nặng tựa sơn?”

153. Tôi cảm thấy càng phiền chán, đến cùng hần vận động trên giường cũng cảm thấy chán rồi. Chán đến mức khi quần nhau, tôi còn chẳng muốn nhìn mặt hần. Thế là tôi bảo với CEO bản triều, tôi thích hần tiến vào từ phía sau, cực kì sâu, cũng cực kì sướng. Ồm, tuy tôi nói lời này với mục đích khác, nhưng cực

kì sâu, cực kì sướng cũng là sự thật.

154. Vì thế, chúng tôi cứ cực kì sâu, cực kì sướng mà làm hơn nửa năm giờ. Có vài lần Sở Duệ Uyên muốn dùng tư thế đối mặt, đều bị tôi lừa về tư thế doggy. Dù sao thì hắn cũng máy to chạy tốt tư thế nhiều, chúng tôi làm cũng không đơn điệu.

155. Nhưng ngay cả như thế, tôi cũng sắp chịu không nổi nữa rồi. Cũng không phải do chuyech choạc với một người mình thấy chán quá ư vất vả, xét cho cùng thực lực người ta như thế, thân thể tôi vẫn được sướng không ít. Tôi đây là, lương tâm có chút bất an. Hôm đó, không biết làm sao, tôi với Sở Duệ Uyên lại nhắc đến vấn đề con cái, hắn nói có hoàng đệ hắn là đủ rồi, không cần con, nhưng về mặt lại thoáng nét ưu thương, tim tôi bất giác hơi thất lại.

156. Tôi thật khốn nạn, tôi sao có thể khốn nạn đến vậy. Tôi hại người ta thân là vua một nước phải đoạn tử tuyệt tôn chưa nói, ngay cả tình cảm từ đầu đến cuối cũng đều là giả. Có viên “Phá duyên” kia, tôi không thể điều khiển được tình cảm của mình, nhưng tôi hoàn toàn có thể điều khiển chính mình không dối lừa hắn thêm nữa.

156. Đương nhiên, tôi không chọn ngã bài với hắn. Chuyện đã đến nước này, nếu nói rõ ra, hắn một dao đâm chết tôi vẫn còn là nhẹ. Cho nên, tôi chọn giả chết.

157. Hôm đó, tôi bất chợt nhớ đến viên thuốc giả chết “Quy khứ” mà Giang thần y đưa cho rất lâu về trước, thoáng chốc có cảm giác đất trời đổi mới. Chuyện giả chết thoát thân này, tôi chỉ nói với một mình chị dâu. Cha mẹ và anh tôi đều là những người không biết diễn, để họ biết được chân tướng, không biết sẽ ra sao, đành nhờ chị dâu tôi tạm chăm sóc họ vài năm, chờ CEO bản triều trở về con đường chính đạo quang vinh lấy vợ sinh con rồi tính tiếp. Không muốn để chị dâu hiểu lầm là Sở Duệ Uyên bức tử mình, tôi bèn đem hầu hết những chuyện xảy ra trong vài năm nay kể cho chị ấy, trừ có chuyện chị ấy năm đó lỡ miệng nói ra việc Sở Duệ Uyên hôn trộm anh tôi, cũng như chuyện người Sở Duệ Uyên thích ban đầu là anh tôi. Chị dâu tôi bằng tuyệt thông minh như vậy, đương nhiên đã sớm nhận ra tôi và Sở Duệ Uyên dây dưa với nhau, nhưng chị ấy không thể ngờ có cái thứ “Phá duyên” kia, còn cho rằng hai chúng tôi thực sự tình nồng ý mật, ý hợp tâm đầu. Cuối cùng, chị dâu thở dài: “Thật là nghiệt duyên. Sớm biết vậy, ngay lúc đầu tỉ thà chết cũng không để hai người qua lại với nhau... Thôi, chuyện đã đến nước này để giả chết rồi đi cũng coi như cách giải quyết tốt nhất rồi, mấy ngày tới đệ chịu khó ở nhà với cha mẹ nhiều một chút, chờ ta giúp đệ chuẩn bị lộ phí, giấy tờ cho hoàng, rồi hẵng lên đường.”

() Nguyên gốc: Bàn triển lộ dẫn, bàn triển là tiền cổ, lộ dẫn là giấy xác nhận thân phận của địa phương dưới thời Minh, giống như giấy tạm trú tạm vắng bây giờ.*

158. Chị dâu tôi thực sự là một người tháo vát, hôm tôi bàn với chị ấy là 25 tháng 7, đến 28 tháng 7 chị ấy đã sắp xếp thỏa đáng mọi chuyện. Tôi vốn định để qua trung thu hãy đi, nhưng theo ý chị dâu, sau trung thu lại đến tết Trùng dương, sau Trùng dương lại đến Nguyên đán..., vẫn cứ là đi càng sớm càng tốt, kéo để lâu sinh biến.

159. Vì thế, năm Thừa Hòa thứ 9, ngày 29 tháng 7. Hoàn khố nhị thiếu gia nhà thừa tướng “đột ngột mắc bệnh qua đời”, hưởng dương 25 tuổi.

160. Khi được hiệu của “Quy khứ” chấm dứt, là ngày mùng 8 tháng 8, cũng chính là ngày lành tháng tốt bậc nhất trong năm. Sau khi tỉnh lại từ trạng thái chết giả, tôi vừa mở mắt, người trông thấy đầu tiên không phải là Quan Minh Nguyệt đã hẹn từ trước, mà là một cô bé chưa đến 16 tuổi, mắt sáng miệng xinh, da trắng như tuyết. “Quân An người tỉnh rồi à?!” Thấy tôi mở mắt, cô bé bèn cười bảo: “Ta là Phương Tuyết Oánh, tiểu sư muội của Giang sư huynh và Quan sư huynh, mấy hôm trước vừa học xong xuống núi, dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì làm, nên thay các sư huynh đến đào người lên.” Sư phụ của bọn Quan Minh Nguyệt 7 năm trước đích thực có thu nhận một tiểu đồ đệ thông minh lanh lợi, tôi cũng từng nghe nói người đó họ Phương, vì thế lập tức chấp tay: “Thật đã làm phiền Phương cô nương rồi, Quân An vô cùng cảm kích, sau này sẽ báo đáp xứng đáng.” Phương Tuyết Oánh xua tay bảo: “Người nếu thực sự muốn báo đáp ta, không cần đợi sau này, từ hôm nay trở đi bắt đầu cùng ta du lịch khắp non sông tươi đẹp này đi.” Cô gái này thật là người phóng khoáng, nếu ở thời hiện đại tôi đã cung kính không bằng tuân lệnh. Ngặt nỗi hiện giờ lại là cổ đại, phong tục bất đồng, tôi không tiện chiếm lợi của người ta, đành nói: “Ta thì không có vấn đề gì, nhưng cô nam quả nữ, chỉ sợ có hại cho thanh danh của cô nương.” Ai ngờ, Phương Tuyết Oánh thở dài, bảo: “Ta vốn định kiếm một em gái làm tay vịn, nhưng đi đâu kiếm được bây giờ...”

=////////

Mợ tác giả thuộc thể loại nhớ lâu thù dai có thù tất báo:)))))) Vừa đọc phần này vừa xem lại phần đầu sẽ thấy mụ ấy bất thẳng Uyên trả nợ không sót một cái gì, Phương Tuyết Oánh cũng hồi đáp không thiếu một câu nào.

Thôi Uyên về đây các tử muội thương người ()

55. Quyển 2 - Chương 17: Kiếp Thứ Hai 161-170

161. Địch! Đồng hương!

162. Tôi vội vàng nhận họ nhận hàng với vị đồng hương xuyên cùng thời đại đến. Sau khi chuyện trò qua lại, tôi mới biết vị đồng hương này số khổ hơn tôi nhiều. Y vốn dĩ là đàn ông, còn là cái loại đại hán dầy chuyền vàng, cứ ra cửa là có em gái tay vịn đi cùng. Vậy mà sau khi xuyên qua đây chưa kịp đợi kiến công lập nghiệp, phía dưới đã một đao đứt đoạn, xuyên vào một bé gái sơ sinh vừa mới qua đời. Gia đình nguyên thân của cô ấy, à không, anh ấy, là cái loại chẳng ra gì, con gái trong nhà đều bị coi là vốn liếng để nịnh bợ bề trên, kết giao quyền quý. Cũng may năm 9 tuổi thì anh ấy kiếm được cơ hội chuồn đi, còn gặp được sư phụ của bọn Quan Minh Nguyệt, được thu nhận vào sư môn, giờ học thành xuống núi cũng có y thuật giắt lưng. “Cũng may người gặp được quý nhân.” – Nghe xong thân thể của Phương Tuyết Oánh, tôi cảm khái. Y cười bảo: “Người cũng là quý nhân của ta.” Nghe lời này, tôi có chút ngơ người, hỏi y, y lại chuyển đề tài mà hỏi tôi có đói không. Tôi giả chết 10 ngày, không được một giọt nước vào mồm, đương nhiên đói đến bụng dạ cồn cào, nên lập tức bị y đánh lạc hướng sang chủ đề ăn uống.

163. Tiền lộ phí chi tiêu chuẩn bị đủ cho tôi vung vãi 2 đời không hết, tôi và Phương Tuyết Oánh bèn lên kế hoạch đóng giả anh em, cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy. Nhưng nhan sắc vị đồng hương đại hán dầy chuyền vàng này thực sự là quá xinh đẹp, lại đang tuổi phơi phơi như hoa, giả làm người độc thân, trên đường đi gặp phải không ít kẻ lăng nhăng trêu ghẹo. Vì thế không lâu sau đó, chúng tôi bèn đổi sang giả làm vợ chồng. Phương Tuyết Oánh còn cảm khái một phen: “Người ta bảo cưới hỏi đàng hoàng thì là thê, lén lút bỏ trốn cùng nhau thì làm thiếp. Nay tao với mày lén lút bỏ trốn lại được làm thê, còn nếu cưới hỏi

đàng hoàng, chắc chắn phải làm thiệp.” Rặt một kiểu lí lẽ cong queo.

164. Cùng nhau du sơn ngoạn thủy chưa đến nửa năm, hai thằng người hiện đại xuyên không chúng tôi đều than khóc như rì vì phương tiện giao thông thời cổ đại quá ư lạc hậu, còn ngồi xe ngựa, cưỡi ngựa tiếp chắt nôn ra mắt. Vì thế, chúng tôi dừng chân ở một tiểu trấn xinh đẹp đất Giang Nam, mua một cửa tiệm có hậu viện, mở cửa hàng son phấn. Tôi là ông chủ trên danh nghĩa, Phương Tuyết Oánh là bà chủ quản lí mọi việc trên thực tế. Ban đầu, tôi còn không hiểu vì sao một kẻ kiếp trước từng làm đại hán đây chuyền vàng, kiếp này có y thuật trong tay lại đi mở cửa hàng mỹ phẩm. Chờ đến khi y điều chế ra các loại sản phẩm dưỡng da làm đẹp, mỗi ngày đều có phu nhân tiểu thư đủ lứa tuổi vây quanh, trái ôm phải ấp sung sướng vô cùng, tôi không khỏi cảm thán người anh em này thật không phải dạng vừa.

165. Phương Tuyết Oánh ngày ngày hú hí với các tỉ tỉ muội muội của y, cực kì náo nhiệt. Ngược lại, “chồng” của y là tôi đây, lại có chút cô đơn.

166. Khi cảm thấy cô đơn, tôi thỉnh thoảng sẽ nhớ đến Sở Duệ Uyên. Nhớ một hồi, phiền chán một hồi. Nhớ thêm lần nữa, phiền chán thêm lần nữa.

167. Tôi nghĩ nếu như không có “phá duyên”, tôi hẳn là sẽ thích hẳn. Nhưng không có nếu như, cho nên tôi chỉ thấy phiền chán hẳn. Mãi vẫn không nghe tin hẳn sắp cưới vợ, tôi lại càng vô cùng phiền chán hẳn.

Cho nên chúng tao có thể tự động replace chữ “chán” thành chữ “yêu” có phở hơn:))))))

168. Tôi và Phương Tuyết Oánh ở lại trấn nhỏ Giang Nam gần một năm rưỡi thì không thể ở thêm được nữa. Không phải do tôi, cũng không phải do Phương Tuyết Oánh. Là do tân đế nước láng giềng Nam cương vừa đăng cơ thì đòi bản triều phải giao ra nhị công tử Liễu Quân An của nhà thừa tướng, nếu cự tuyệt sẽ khai chiến.

169. Khi tin tức truyền đến trấn nhỏ của chúng tôi, Phương Tuyết Oánh phụt ra ngụm trà đang uống dở, tôi cũng phụt ra một ngụm trà. Quần chúng hóng chuyện xung quanh đang sôi nổi thảo luận chủ nhà nước láng giềng nghe nói cực kì ngon dzai kia có phải đầu óc có vấn đề không, còn thằng cha đồng hương thì nhìn tôi với ánh mắt như nhìn hồ li yêu nghiệt: “Đây dựa với hoàng đế nước ta đã đành, lại còn rù quén vua nước láng giềng?!” Tối về đóng cửa cài then, chỉ còn lại hai “vợ chồng”, Phương Tuyết Oánh tò mò: “Tao thấy rung mào mào cũng có đặc sắc lắm đâu, sao lại hồng nhan họa thủy đến mức này?!” Bỗng dưng trở thành tội đồ hại nước hại dân, tôi thực vô cùng oan ức. Tôi nghĩ nửa ngày, thấy dựa vào tuổi tác và miêu tả, tân đế Nam quốc có thể chính là mỹ thiếu niên tóc bạc tính hạ tình cổ cho tôi dạo nọ. Nghĩ thế, đầu óc lại càng mờ mịt, hai chúng tôi tổng cộng gặp nhau có một lần. Nếu bảo y với tôi nhất kiến chung tình tình sâu như biển, tôi chẳng thà tin rằng thực ra y thích Sở Duệ Uyên, sau đó vì yêu sinh hận, không giành được CEO bản triều bèn tìm cách cướp người tình của CEO.

170. Bất luận cái tên Độc Cô Yến nọ có phải đầu óc có vấn đề hay không, y thân là vua một nước đã tuyên bố như vậy, tôi cũng không thể giả chết thêm được nữa. Ngày hôm sau, tôi và Phương Tuyết Oánh treo biển “Chủ tiệm có việc, tạm ngừng kinh doanh” trước cửa tiệm phấn son, lên đường trở về kinh thành mà chúng tôi đã rời đi 2 năm trước.

56. Quyển 2 - Chương 18: Kiếp Thứ Hai 171-180

171. Đi chuyến này, lành dữ chưa biết, tôi vốn khuyên Phương Tuyết Oánh ở lại. Kết quả y làm một câu: “Tao chỉ đi hóng chuyện thôi”, khiến tôi lập tức ngậm mồm.

172. Về đến kinh thành, tôi bảo Phương Tuyết Oánh trước mắt đi tìm hai vị sư huynh của y, còn tôi trực tiếp vào cung. Tôi cũng nghĩ hay là về nhà thăm cha mẹ anh chị trước, thế nhưng vạn nhất chuyến này một đi không trở lại, thì chẳng thà để họ tiếp tục nghĩ tôi đã chết từ 2 năm trước, thay vì vui lắm buồn nhiều, uống công mừng hụt một phen.

173. Trước đây CEO bản triều có cho tôi một tấm lệnh bài để tùy ý ra vào cung. Lúc này sắc trời đã tối, giữa rừng ánh mắt “gặp ma” của đám cung nữ thái giám, tôi đi thẳng vào tấm cung của Sở Duệ Uyên. Đại thái giám thiếp thân từ nhỏ của Sở Duệ Uyên, Ninh công công, khi nói chuyện với tôi giọng cũng run rẩy, nhưng vẫn đi thông báo giúp tôi. Tôi tùy tiện ngắm qua cảnh sắc hoàng cung đã 2 năm không gặp, thấy chả khác gì so với lúc rời đi, chỉ có cái kẻ đang hấp tấp từ trong điện chạy ra là thay đổi rất nhiều.

174. Sở Duệ Uyên vẫn khuôn mặt đẹp trai như trước, nhưng đã gầy đi không ít. Trông hần tiều tụy già nua, không giống như kém tôi một tuổi, mà cứ như người đã qua nhi lập, trên mái tóc đã điểm vài sợi bạc. Trong lòng tôi dâng lên nỗi phiền chán không nói nên lời, chỉ muốn lập tức quay lưng bỏ đi, cố gắng lắm mới đứng nguyên tại chỗ nhìn hần tới gần, rồi bị hần kéo vào lòng.

“Mính Chi... Mính Chi...” Sở Duệ Uyên ôm tôi nghen ngào gọi hai tiếng, sau đó lặng thinh, chỉ run rẩy siết vòng tay ôm thật chặt. Trong lòng tôi phiền chán đến khó chịu, thực sự không nhận được nữa, theo bản năng đưa tay khẽ đẩy hần ra, nhưng lại bị hần bế ngang lên, ôm vào tấm cung.

175. Sở Duệ Uyên lặng lẽ ôm tôi trong lòng thật lâu chẳng nói năng gì, đến lúc cất lời lại là hỏi: “Mính Chi... ngươi đã ăn tối chưa? Có đói không?” Tôi cả đường vội vội vàng vàng, đương nhiên là tối chưa kịp ăn gì, bèn gật gật đầu. Thế là, bị hần ôm trong lòng ngồi ăn cơm. Cơm nước xong xuôi, cứ ngỡ hần sẽ bắt đầu hỏi này hỏi nọ, thì lại bị hần bế đi dự trù tây điện tắm rửa, thay một bộ y phục mới mềm mại thơm tho. Sau đó, tôi được hần ôm trở lại giường, hần vừa cầm khăn tắm nhẹ nhàng tỉ mỉ lau tóc cho tôi, vừa bắt đầu hỏi han, nhưng không hỏi tôi vì sao còn sống, vì sao phải giả chết, mà hỏi tôi 2 năm nay sống thế này, có phải chịu khổ không. Cứ như thể đã sớm biết là tôi giả chết.

176. Tôi không khỏi một trận nổi da gà. Trong lòng vừa hổ thẹn, vừa phiền chán không chịu nổi. Nếu không phải đang bị hần ôm chặt, tôi đã lập tức chạy khỏi cung, cao chạy xa bay không bao giờ trở lại.

177. Tôi nói với Sở Duệ Uyên, trên đường đi mình gặp một muội muội tên là Phương Tuyết Oánh, hai người rất hợp nhau, cùng đi vài nơi, rồi cùng đến Giang Nam mở tiệm nhỏ bán hàng. Tôi cứ thế lải nhải, đến lúc cảm thấy động tác lau trên tóc chậm dần, rồi dừng hần lại. Ngoảnh đầu nhìn, Sở Duệ Uyên đã tựa vào thành giường ngủ mất. Tôi nhẹ giọng gọi Ninh công công tiến vào, cả hai cẩn thận nâng Sở Duệ Uyên nằm ngay ngắn trên giường. Khi định rút tay ra, tôi mới phát hiện tay mình bị nắm chặt đến mức không động đậy nổi. Ninh công công quỳ xuống trước mặt tôi khẽ nói: “Từ khi Liễu công tử rời đi, bệ hạ chưa từng được ngủ ngon giấc. Ngài đã trở về rồi, thì xin hãy ở lại bên bệ hạ.” Nghe y nói, tôi càng cảm thấy phiền chán, nhưng lại không tiện mở miệng đòi đi, đành đè nén tâm tình đang dậy sóng, nằm xuống bên cạnh Sở Duệ Uyên một lúc lâu, cuối cùng mệt mỏi vì tàu xe dọc đường nên dần dần ngủ quên đi mất.

178. Khi tôi tỉnh lại, mặt trời đã lên 3 con sào, Sở Duệ Uyên nằm bên cạnh, chống tay nghiêng người nhìn tôi. “Hôm nay là ngày hưu mộc sao?” Thấy hần chưa lên triều, tôi hỏi. “Mính Chi trở về là hỉ sự, trăm nghỉ chầu 3 ngày, ở cùng người.” Hần lắc đầu, rồi lệnh cho người mang tảo thiện lên. Sau bữa sáng, hần lại hỏi chuyện 2 năm nay của tôi, sau đó kể với tôi vài chuyện xảy ra ở kinh thành. Nghe nửa ngày, ánh chừng sảo đến bữa trưa, hần vẫn mãi mê nói những chuyện đầu đầu, tôi nhin không nổi nói luôn vào chuyện chính: “Bệ hạ, ta nghe nói hoàng đế Nam man đòi... gặp ta?” Sở Duệ Uyên bật cười, xoa đầu tôi bảo: “Mính Chi chớ sợ, trăm không đòi nào để y được như ý. Độc Cô Yến tự cho rằng ngồi lên ngai vàng là có thể thích làm gì thì làm, mà không hiểu rằng nước đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền. Y vừa kể vị đã ngông cuồng như vậy, những kẻ từng đưa y lên ngôi báu tất nhiên sẽ muốn đưa một kẻ khác ngoan ngoãn hơn lên.” Tôi còn định nói thêm, hần lại ôm tôi vào lòng, cười khê: “Từ 6 năm trước khi Độc Cô Yến trốn về Nam man, ta đã ra tay lo liệu hết mọi việc, y không đủ sức lật trời, Mính Chi không cần phải nghĩ đến việc của y nữa.”

179. Tôi nhìn hần bày mưu tính kế, không khỏi cảm thán những kẻ ngồi vững được trên ghế CEO tâm địa đều đen tối, loại chim non vừa thăng chức như Độc Cô Yến quả nhiên không độ nổi. Chỉ tiếc cho một tiểu mỹ nhân xinh tươi mơn mơn năm nào. Rõ ràng vẻ ngoài so với Sở Duệ Uyên đẹp đẽ chịu nổi kia còn đẹp hơn. Khanh bản giai nhân, nại hà tác tử. (*)

() Người vốn là giai nhân, sao lại tìm đường chết. Chế từ câu của Vi Đình (đã chú ở chương 21-30).*

180. Sau đó, Sở Duệ Uyên thực sự luôn dính lấy tôi suốt 3 ngày, đừng nói lúc ăn lúc ngủ, đến cả lúc đi nhà xí hần cũng muốn bám theo. Tôi cảm thấy phiền không chịu nổi, khó mà sống tiếp được kiểu này. Nhưng người ta là CEO bản triều, lại còn một tấm chân tình, tôi đành phát huy tối đa kỹ năng diễn xuất mà ứng phó. Cũng may trong 2 ngày sau hần không còn lải nhải chuyện trò nữa, mà đề tôi xuống giường miệt mài cày cấy. 2 năm nay đi cùng “vợ yêu” Phương Tuyết Oánh, không phải đi trên đường thì là trú chân ở một nơi dân phong thuần phác, đương nhiên không tiện đi tìm dzai giải tỏa, mốt meo 2 năm giờ, giờ vợ được Sở Duệ Uyên máy to chạy tốt đương nhiên là vô cùng sướng khoái.

57. Quyển 2 - Chương 19: Kiếp Thứ Hai 181-187

181. Tuy trong lòng chán hần muốn chết, nhưng tôi vẫn thực sự không nỡ bỏ trym rồng của hần.

182. Hai chúng tôi vút hết tiết tháo mà ở lì trong tấm cung không ra ngoài suốt 3 ngày, đến sáng ngày thứ tư, Sở Duệ Uyên rốt cuộc cũng phải lên triều. Tôi vừa mơ màng tỉnh dậy, đang định ngủ nướng thêm một lúc thì cánh cửa tấm cung bỗng dừng bị ai đó đẩy toang ra. Sau đó, thái hậu nương nương 16 năm chưa thấy mặt nhưng luôn làm tôi canh cánh trong lòng, dưới sự tiền hô hậu ủng của một bầy thái giám cung nữ hùng dũng tiến vào.

183. “Từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ai gia đã biết là cái giống tai họa, chỉ hận năm đó không sớm lấy mạng người!” – Thái hậu nghiêng răng cười lạnh – “Người đã chết từ 2 năm trước rồi, cũng nên có bộ dạng của người chết chứ nhỉ. Người đâu, ban rượu!” Lần đầu tiên gặp bà ấy, tôi mới có 10 tuổi, là một đứa con cháu nhà quan lại bình thường, tôi cảm thấy cái câu của bà ấy đặc biệt vuốt đuôi. Với lại, tuy tôi gây họa cho con trai bà ấy là sự thật, nhưng cũng không phải là tôi cố ý, bà ấy tính hết nợ nần lên đầu tôi thật quá sức oan.

184. Khốn nỗi người ta là thái hậu, là người đàn bà quyền lực nhất bản triều, vì thế tôi lập tức bị 3 tên thái giám đè xuống, sắc súa nuốt vào một chén rượu độc.

185. Không biết có phải bởi vì sắp chết hay không, tim tôi quặn lên một cơn đau, bất giác không còn cảm thấy phiền chán Sở Duệ Uyên nữa, mà mong được nhìn thấy hân. Sau đó, tôi thực sự được nhìn thấy hân, cũng không rõ cái tên đáng ra phải đang lên triều kia, lại quay về tẩm cung để làm gì. Về để giương mắt nhìn tôi chết đi sao? Như vậy thì sẽ khó chịu lắm.

186. Tôi nhìn hân vừa cuống quýt cho truyền ngự y, vừa khóc thảm thiết, khuôn mặt đẹp dễ nhường ấy lại đầy nước mắt, thực sự không nhẫn tâm thấy hân phải buồn. Người khi sắp chết, nói lời tốt đẹp, tôi bèn đem lời thật lòng nói với hân: “Ta chẳng qua thấy người đẹp mã thì thích, chứ không thực lòng yêu người, đều là diễn kịch lừa người thôi. Đừng buồn vì ta, không đáng.”

187. Chỉ mong hân sau này sẽ hận tôi, quên tôi, chứ đừng quá đau buồn, không đáng.

————— Chính văn hoàn —————

58. Quyển 2 - Chương 20: Kiếp Thứ Hai – Phiên Ngoại 1 – 10

01. Sở Duệ Uyên chưa từng nghĩ mình có thể sống lại một đời, trở về thời thơ ấu khi cùng Liễu Quân An lần đầu gặp gỡ. Sau khi tỉnh lại, hân xác định chủ ý sẽ bù đắp hết những thứ bỏ lỡ, những thứ làm sai, những điều tiếc nuối xảy ra trong kiếp trước.

02. Nhưng những chuyện không được như ý trong đời, chiếm đến tám chín phần mười. Hân gặp lại Minh Chi, Minh Chi lại không nhớ hân. Hân muốn đối tốt với Minh Chi, Minh Chi lại đối xử với hân cung kính và giữ kẽ còn hơn kiếp trước. Hân cứu được mẫu hậu và hoàng đệ vốn dĩ duyên bạc mệnh mỏng, mẫu hậu lại không cho phép Minh Chi làm bạn độc ở bên hân. Đến cả cô vợ cũng được trùng sinh của Liễu Quân Bình, lúc đầu cũng cho rằng hân có ý đồ, luôn gây khó dễ cho hân.

03. Nhưng cuối cùng hân cũng vượt qua được trùng trùng trở ngại, để ở bên Liễu Quân An. Làm lại từ đầu, hân thích Minh Chi, Minh Chi thích hân, không có mọi chuyện ưu phiền kiếp trước, cũng thật tốt bao nhiêu.

04. Khi mẫu hậu bắt đầu dò xét, Sở Duệ Uyên cũng không bắt ngờ. Thái hậu rốt cuộc vẫn là người đứng đầu hậu cung gần 20 năm, tuy vài năm nay dồn hết tâm huyết lên người con trai thứ, nhưng vẫn muốn đem mọi chuyện của tân đế nắm trong lòng bàn tay, chỉ e đến cả ngôi vị hoàng hậu của hân cũng được bà chọn hộ ứng viên rồi. Nhưng trên thực tế hân lại không phải là thiếu niên mười bảy tuổi, đời trước hân đã làm hoàng đế 20 năm trời, trùng sinh trở về cũng đã vài năm, đương nhiên có toan tính cùng thủ đoạn của riêng mình, cũng có cân nhắc của riêng mình về việc cân bằng thế lực trong triều. Vì thế, trên triều, hân đánh động vào họ ngoại nhà thái hậu, thái hậu hiểu được tình hình, chuyện trong cung của hân liền vờ như không thấy.

05. Sở Duệ Uyên và Liễu Quân An tùy ý vui vẻ bên nhau suốt 3 năm, đợi Minh Chi của hần lần nữa trở thành “Minh Chi”, hần vừa lòng thỏa dạ không lời nào tả xiết. Đến khi hần học theo Minh Chi mà bị miệng đám quan lại dâng tấu đòi lập hậu, trì hoãn chuyện hôn nhân thêm được vài năm; đến khi hần phải người đi Nam cương cướp được “Phá duyên”, cho Liễu Quân An uống sắn; đến khi hần nhìn thấy ác lang lấy oán báo ân kiếp trước hạ cổ bắt thành, như con chó cụp tai chạy trốn..., Sở Duệ Uyên nghĩ rằng, hần đã đem hết những tiếc nuối của kiếp trước bù đắp lại cả rồi.

06. Nhưng mật thám mà hần phải đến cạnh Độc Cô Yến lại báo tin, viên “Phá duyên” đó tuy giải được tình cổ, song lại làm người ta sinh ra chán ghét người họ vốn yêu. Tình càng nồng đậm, ghét càng sâu sắc.

07. Xem xong mật thư, Sở Duệ Uyên chỉ cảm thấy hoang đường. Nếu “Phá duyên” thực sự có thể biến đổi yêu hận tình thù, thì Liễu Quân An sao vẫn có thể cùng hần ngày ngày vui vẻ?

08. Nhưng Minh Chi tựa hồ không thân mật gần gũi với hần như kiếp trước; Minh Chi tựa hồ không thích say sưa ngấm hần như kiếp trước; Minh Chi tựa hồ không muốn cùng hần hôn môi như kiếp trước; Minh Chi tựa hồ... thực sự chỉ giả vờ đối tốt với hần, diễn một vở kịch tình chàng ý thiếp với hần mà thôi.

09. Khi bị Liễu Quân An theo bản năng gạt tay ra, Sở Duệ Uyên cuối cùng đã chấp nhận sự thật. Những thỏa dạ vừa lòng cùng dương dương tự đắc trước đây, chẳng qua chỉ là câu chuyện cười, chỉ mình hần nhất sương tình nguyện. Chẳng trách ngày đó Độc Cô Yến lại phản ứng như vậy; chỉ e khi hần cười người si đàn, người ta cũng đang cười hần ngu dại.

10. Viên “Phá duyên” đó, còn là hần tự tay dứt cho Minh Chi của hần. Thật ngu dại biết bao.

59. Quyển 2 - Chương 21: Kiếp Thứ Hai – Phiên Ngoại 11 – 20

11. Ngu dại hơn nữa là, dù cho “Phá duyên” trên đời vô phương hóa giải, cho dù phải cả đời lừa mình dối người, hần vẫn không thể buông tay. Kiếp trước, hần một mình chịu đựng lâu như vậy, vạn tượng nhớ mong sớm đã hóa thành vực sâu chấp niệm. Chỉ có vĩnh viễn trôi người ta ở lại bên mình, linh hồn từng trải qua cái chết một lần mới không còn cô quạnh.

12. Nhưng Sở Duệ Uyên vẫn không nhịn được mà nghĩ ngợi, nếu không có “Phá duyên”, Liễu Quân An sẽ cư xử với hần thế nào. Có phải là sẽ thân mật hơn một chút, có phải là sẽ trẻ con hơn một chút, có phải là sẽ ngốc nghếch hơn một chút... Ít nhất, khi triều thần một lần nữa dâng tấu xin lập hậu, Minh Chi của hần sẽ tuyệt không nói ra những lời như “quốc sự không thể vì tư tình mà bỏ mặc”. Cứ như thể một tấm chân tình của hần, trong mắt Minh Chi chỉ là tùy tính hoang đường; lại như thể thâm tình của Minh Chi đời trước chẳng qua chỉ là sai lầm của thời niên thiếu ngây ngô. Đêm đó, ôm chặt Liễu Quân An đang say ngủ trong tay, để vương trẻ tuổi suy nghĩ suốt một đêm. Khi đưa ra quyết định lập em trai cùng mẹ làm trữ quân, hần chỉ cảm thấy nhẹ cả lòng.

13. Sống lại một đời, hần cứu được hoàng đệ; đưa con trai mà hoàng hậu sinh ra kiếp trước, kiếp này chắc chắn không thể ra đời; vậy sao không đem giang sơn vốn truyền cho con trai giao vào tay hoàng đệ? Anh mất, truyền ngôi cho em, từ xưa đã có. Tuy hoàng đệ do thái hậu nuôi dạy từ nhỏ, lớn lên trong tay đàn

bà, nhưng mới vừa 14 tuổi, hấn mang theo bên người dạy dỗ vài năm, hấn là vẫn còn dùng được.

14. Sau đó ít lâu, một ngày Sở Duệ Uyên bất giác nhận ra, đã lâu rồi, trong lúc hoan hảo hấn không còn cùng Liễu Quân An mặt đối mặt nhìn nhau, hôn nhau. Nhìn tấm lưng trần trụi trắng nõn của Minh Chi, hấn lại ma xui quỷ khiến mà nhớ đến kiếp trước, khi hấn bắt đầu ở cùng Minh Chi cũng là như vậy, hai người làm chuyện thân mật nhất mà không có đến cả một khắc chuyện trò, một phút nhìn nhau. Khi đó, hấn mang Minh Chi ra làm thể thân. Mà sự đời gieo gặt nấy, lúc này đây trong lòng Minh Chi không biết nghĩ gì?

15. Sở Duệ Uyên chịu đựng nửa năm, sắp không thể chịu thêm được nữa. Nhưng chưa chờ đến lúc hấn không chịu nổi, hấn đã không cần phải chịu nữa rồi.

16. Năm Thừa Hòa thứ 9, ngày 29 tháng 7. Liễu Quân An bệnh nặng không cứu được, qua đời. Có vẻ như là nhiễm dịch bệnh, quần chưa được một ngày, chưa kịp đợi hấn đến nhìn mặt y lần cuối, phủ thừa tướng đã đưa người vào khu mộ tổ.

17. Khi nghe thám tử hồi báo, Sở Duệ Uyên chỉ cảm thấy như đang lạc vào giấc mộng. Hấn và Minh Chi kiếp trước trải qua biết bao sóng gió, mà còn có thể bên nhau đến 27 tuổi. Đến kiếp này, trừ “Phá duyên” ra, mọi chuyện hấn đều thu xếp an ổn, người đó lại chỉ sống được đến 25 tuổi, tại vì đâu?

18. Hấn cảm thấy như mình vừa thất thần thoáng chốc, mà hồi thần nhìn ra cửa sổ, mặt trời đã ngả về tây. Hấn mang theo tùy thân thái giám và thị vệ xuất cung, đến trước mộ Liễu Quân An bỗng không biết phải nói gì. Nói hấn đã sớm biết y lừa hấn, nhưng vẫn ngậm bồ hòn làm ngọt, hay trách y lại lần nữa bỏ rơi hấn để đi trước một mình? Sở Duệ Uyên đứng lặng đến khi trời sáng mới trở về, vừa định phân phó chuẩn bị lên triều, bỗng phun ra một ngụm máu, nhuộm loang lổ nền gạch hoàng cung.

Thái y nói, hấn bị cấp hỏa công tâm, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Thái hậu mấy năm nay dồn hết tâm sức cho con trai út, giờ cũng ngày ngày qua thăm hấn, rơi vài giọt lệ, miệng lại nói những lời như “cái thứ yêu nghiệt họa hại kia”. Nghe xong, Sở Duệ Uyên có chút mệt mỏi, Minh Chi của hấn nếu là yêu nghiệt họa hại, sao lại để chính mình chưa đến tuổi nhi lập đã phải ra đi?

19. Hấn nghỉ ngơi chừng bảy tám ngày, thân thể mới coi như tạm phục hồi. Chờ xong buổi chiều sớm, xử lý xong chính sự, mới nhớ ra hôm nay là mừng 8 tháng 8. Kiếp trước cũng ngày này, Minh Chi định cưới vợ, sau đó thì bị hấn “cưới” vào cung, mang một thân hỉ phục tân lang trở thành cô dâu của hấn. Khóe môi Sở Duệ Uyên khe khẽ cong lên, rồi rất nhanh lại thu về. Mấy ngày nay, hấn cố để không nhớ đến Liễu Quân An, vậy mà chỉ trong thoáng chốc đã uống công, chờ đến lúc tỉnh ra, đã thấy mình đang cùng thị tòng đi đến khu mộ viên của Liễu gia.

20. Vẫn như lần trước, Sở Duệ Uyên đứng trầm mặc trước mộ Liễu Quân An một hồi lâu, sau đó tiến lại thật gần bia mộ, khẽ nói: “Minh Chi, trầm lại nhớ người rồi.” Mới chia xa mười ngày, đã tựa mười năm. Nhắc lại chữ “nhớ” kia một lần, hấn không biết nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve cái tên khắc trên bia mộ.

60. Quyển 2 - Chương 22: Kiếp Thứ Hai – Phiên Ngoại 21 – 33

21. Hắn nhìn mãi nhìn mãi, chợt phát hiện có chút bất thường. Phần đất trước mộ Liễu Quân An có dấu vết như mới bị đào lên cách đó một hai hôm. Sở Duệ Uyên gần như run rẩy mà ra lệnh cho thị vệ đào mộ, sau khi mở quan tài, bên trong quả nhiên trống rỗng chẳng có gì. Khoảnh khắc ấy, hắn bỗng không phân biệt được, rốt cuộc tử biệt với sinh li, cái nào đớn đau hơn.

22. Thừa Hòa để chỉ mất nửa tháng để cho người tra ra ẩn tình, nhưng mất đến hai năm vẫn chưa thể nghĩ thông, hắn vui mừng vì Liễu Quân An còn sống nhiều hơn, hay là oán giận y vứt bỏ mình nhiều hơn một chút.

23. Sau đó, Minh Chi của hắn lại trở về. Sau đó nữa, hắn rốt cuộc cũng có được đáp án cho câu hỏi mình trần trở đã lâu. Nhưng hắn thà rằng đời này kiếp này đừng bao giờ biết.

24. Nghe Ninh công công báo tin thái hậu mang theo người đến tẩm cung, Sở Duệ Uyên bủn rủn chân tay, vút lại bá quan trong triều, lần đầu tiên trong hai kiếp chạy đến diên cung trong hoàng cung, nhưng chỉ kịp ôm trong lòng một Liễu Quân An đã đổ gục xuống đất, khoe môi chảy máu. Hắn hình như đã gọi ngự y, lại hình như không phải; hắn hình như đã khóc, lại hình như không. Cho đến khi Minh Chi tắt thở trong lòng hắn, hắn vẫn thấy như đây không phải là sự thật, chỉ là một vở kịch mà thôi.

25. Có lẽ, có lẽ, Minh Chi lại giả chết lừa hắn? Lần này, còn lâu hắn mới bị mắc lừa.

26. Sở Duệ Uyên ôm thi thể Liễu Quân An bế lên giường, trông giữ ba ngày, trông đến lúc cổ thi thể kia hoàn toàn cứng đờ, lở loét, hắn mới hoang mang nhận ra: hóa ra Minh Chi của hắn đã đi mất thật rồi. Vừa đúng năm 27 tuổi, biến sinh li thành tử biệt, không còn lừa hắn nữa. Nhưng hắn thà rằng bị lừa thêm lần nữa, thà rằng sau khi đem người chôn vào hoàng lăng, lại có ai đó đến mở quan tài, đánh thức người kia dậy, mang đi.

27. Minh Chi của hắn đã diễn kịch bao nhiêu năm như vậy rồi, sao phen này lại không chịu lừa hắn thêm lần nữa?

28. “Hoàng nhi, người thực sự diên rồi.” – Nghe nói Liễu Quân An được chôn cất trong chính lăng tẩm của Thừa Hòa đế, chờ sau khi hắn chết đi sẽ hợp táng hai người, thái hậu vội vàng chạy tới khuyên răn – “Đó là nghi chế dành cho hoàng hậu!” Đế vương trẻ tuổi còn chưa kết hôn nhìn mẹ ruột của mình hồi lâu, chậm rãi mà cứng rắn đến không thể phản bác đáp rằng: “Mẫu hậu những năm qua lo liệu mọi chuyện trong cung vất vả rồi, đã đến lúc nghỉ ngơi an hưởng tuổi trời. Không phải người luôn yêu thích trang viên hoàng gia ở ngoại ô sao? Từ hôm nay trở đi, mẫu hậu hãy dọn qua đó, trong cung tự khắc có nữ quan chường quần, mẫu hậu không cần phải canh cánh trong lòng nữa.”

29. Thái hậu bị “mời” dọn đến hoàng trang suốt 5 năm, đến năm thứ sáu thì hết tuổi trời. Trong tay bà vốn có một nhánh tư binh, trước lúc lâm chung bèn ngầm ngầm giao lại cho con trai út. Nghe mật thám hồi báo xong, Sở Duệ Uyên ngoài mặt làm như không biết, vẫn ôn hòa thân thiết, giao vị trí quan trọng cho vị hoàng đệ trữ quân này.

30. 4 năm sau, trừ quân mưu phản, dẫn binh vây hoàng cung, lại bị tâm phúc thân tín nhất cho một đao

từ phía sau rút xuống ngựa, đành bó tay chịu trôi. Một năm sau, hoàng đế bị tước bỏ ngôi vị trữ quân, ban rượu độc, chết trong thiên lao. Cùng năm, cháu trai 6 tuổi của hoàng thúc Thụy vương được chọn làm người nối dõi cho Thừa Hòa đế, lập làm thái tử.

31. Lại 7 năm sau, khi Sở Duệ Uyên thêm lần nữa bác bỏ tấu thỉnh lập hậu của bá quan, bất giác nhận ra, lúc hần quay lại thế giới này, thân xác vừa 9 tuổi, đến nay đã 34 năm, mà Minh Chi rời xa hần cũng 17 năm rồi. Đời này của hần, một nửa là cùng với Minh Chi khi gần trong gang tấc, khi góc bể chân trời, một nửa là cùng với Minh Chi âm dương cách biệt, chia xa mãi mãi.

32. Lại 17 năm sau, Thừa Hòa đế băng hà khi vừa hoa giáp chi niên, lúc lâm chung khẩu dụ truyền ngôi cho thái tử. Trong 44 năm hần tại vị, sóng yên biển lặng, quốc thái dân an, láng giềng Nam cương cuối cùng cũng cúi đầu xưng thần, sử sách ca tụng là nhất đại minh quân. Xét trọn một đời, tuy khi còn trẻ có vài lời đồn đại lưu truyền trong dã sử, hậu cung cả đời đều không có một ai. Mà ở một nơi sử sách không ghi lại được, phần cuối của di chiếu, một cỗ thi thể được chôn cất trong đế lăng hơn 30 năm trước cũng được đưa lên, hợp táng chung với hần trong một cỗ quan tài.

33. Kiếp này từ nay chôn cùng huyết, không biết kiếp sau có được chung chăn?

– Kiếp thứ hai hoàn –

61. Quyển 3 - Chương 1: Kiếp Thứ Ba 1 – 10

01. Tôi nghĩ, trên đời này, cái câu châm ngôn lừa đảo nhất chính là “người khi sắp chết, nói lời tốt đẹp”.

02. Kì thực thì bản thân câu đó không lừa đảo lắm, nhưng nếu như mày nói lời tốt đẹp xong, người cũng toi rồi, kết quả một giây sau mở mắt ra lại phát hiện mình đã trùng sinh; hơn nữa, đối tượng nghe mày “nói lời tốt đẹp” có khả năng cũng sắp trùng sinh theo... Thật xấu hổ méo để đầu cho hết!

03. Ồm, khác với kiếp trước ngu lêu tượng mình vừa xuyên không, kiếp này lần nữa trùng sinh vào nhị thiếu gia 7 tuổi nhà thừa tướng, tôi cũng tìm lại được kí ức của cả 2 kiếp trước. Vừa so sánh 2 kiếp, tôi lập tức khẳng định được Sở Duệ Uyên kiếp vừa rồi là trùng sinh, thời điểm trùng sinh áng chừng chính vào đợt ốm nặng sau khi hai chúng tôi gặp nhau lần đầu.

Kì thực không chỉ Sở Duệ Uyên, đến cả chị dâu, Phương Tuyết Oánh, thậm chí Độc Cô Yến đều dính nghi án trùng sinh. Kiếp vừa rồi, bốn người bọn họ đều ít nhiều có những hành động dính dáng đến ân oán kiếp trước nữa, chỉ có mình tôi là ngu ngơ tưởng mọi chuyện đều sóng yên biển lặng.

Đương nhiên, bọn họ dây dưa với nhau thế nào, không phải trọng điểm. Trọng điểm là, Sở Duệ Uyên kiếp trước nghe xong lời ‘bày tỏ thâm tình’ “ta chẳng qua thấy người đẹp mà”, có muốn bóp chết tôi tại chỗ hay không.

04. Nói một câu hơi ATSM: Tôi cảm thấy Sở Duệ Uyên có vẻ không hiểu ra chân tướng của kiếp trước nữa, nên kiếp vừa rồi dành tình cảm cũng thật là sâu nặng cho tôi. Tính đến trước khi tôi bị mẹ hấn vì nước trầu hại, hấn vẫn chưa lấy vợ sinh con, là một bậc đế vương, làm được thế thật không dễ dàng gì. Kiếp trước nếu không phải có cái thứ “Phá duyên” kia, không biết chừng tôi đã thực sự thích hấn, thậm chí yêu hấn luôn rồi. Cơ mà hiện tại... Nếu hấn cũng trùng sinh, không then quá phát rồ mà hành tôi đến chết, đã coi như chân ái luôn rồi.

05. 3 ngày đầu sau khi xuyên việt/trùng sinh, tôi trà không uống cơm không ăn ngồi tìm đối sách, cuối cùng quyết định trước khi trùng phùng rồi đi làm bạn độc cho thái tử, cứ tiếp tục đi con đường công tử ăn chơi của hai kiếp trước. Nếu như hấn lại trùng sinh, tôi liền giả bộ không trùng sinh. Hấn làm vua hai kiếp, không biết tổng cộng đã bao nhiêu tuổi đầu, chẳng lẽ còn đi làm khó dễ một “đứa bé” như tôi.

06. Còn nếu như hấn không trùng sinh, tôi sẽ hết sức cố gắng thay đổi con đường vận mệnh của kiếp đầu tiên. Những chuyện khác không nói, riêng vụ phụ hoàng hấn cưng đệ đệ hấn, có đánh chết, tôi cũng không mang hấn xuất cung đi chơi giải sầu nữa. Còn nữa, chuyện chị dâu khó sinh mất sớm, kiếp trước Sở Duệ Uyên phái Giang thần y đến phủ thừa tướng cứu chị dâu tôi một mạng, chuyện này thực sự là phải cảm tạ người ta.

07. Trừ hai chuyện này, còn một chuyện quan trọng nữa, chính là cái tên tự của tôi. Nói gì cũng không thể để ông già tiếp tục đặt cái tên “Tử Hậu” nhọ nôi kia. Tôi thậm chí còn nghi ngờ hai kiếp trước mình chưa đến 30 tuổi đã hi sinh, chính là bị cái tên tự “Liễu Tử Hậu” nặng tựa ngàn cân kia đè cho đoản thọ.

08. Tôi ngầm quyết định, cứ tiếp tục ăn ngon ngủ kỹ chơi bởi xả láng trong 3 năm đầu hết như hai kiếp trước, chơi đến lúc ông anh lại đổ thám hoa, đức kim thượng lại chỉ định tôi làm bạn độc cho thái tử. Trong 3 năm này, tôi đã xác minh được một chuyện, là chị dâu kiếp này không có trùng sinh. Nếu chị ấy trùng sinh, anh tôi hấn đã lại đổ trạng nguyên rồi, tôi hấn cũng đã phải chịu một phen giáo dục aka tẩy não.

09. Kiếp trước, chị dâu tôi phòng Sở Duệ Uyên còn hơn phòng lữ.

10. Đáng tiếc là không phòng nổi, tôi và vị CEO máy to chạy tốt giá trị nhan sắc cao của bản triều cuối cùng vẫn dính lấy nhau. Chị dâu hấn vô cùng hận sắt không thành thép, trong lòng chắc phải rửa hận không biết bao nhiêu lần: rõ ràng là người một nhà, sao IQ của tôi và anh tôi lại cách xa nhau đến thế.

62. Quyển 3 - Chương 2: Kiếp Thứ Ba 11 – 20

11. Nhưng lúc này, tôi cũng chẳng có tâm trạng nào đi bản khoản chuyện kiếp trước. Bởi vì, sau lần đầu tiên gặp mặt, thái tử diện hạ lại phát sốt rồi.

12. Giống như kiếp trước, tôi lại bị kẻ thù sát thân là hoàng hậu nương nương gọi vào cung phạt quỳ một canh giờ. Người ta bảo, kẻ thù gặp nhau đều đỏ mắt, cơ mà trong lòng tôi lại vô cùng bình tĩnh. Một là bởi, kiếp trước tôi làm cho một tay hoàng đế như Sở Duệ Uyên không thể cưới vợ sinh con, sau khi giả chết thoát thân lại còn quay về làm hại người ta, người làm mẹ muốn đập chết tôi để cứu vớt quân vương cũng không phải là không thể hiểu được. Hai là bởi, bà ấy hiện giờ là vợ của người đàn ông tôn quý nhất bản

triều, sau này là mẹ của người đàn ông tôn quý nhất bản triều, khác biệt thân phận lớn đến như thế, tôi không bình tĩnh thì cũng biết làm gì?

13. Nhưng ở nhà chờ suốt 3 ngày, đến ngày thứ tư thái tử khỏi bệnh, phải tiếp tục vào cung cùng học, tôi vẫn không nhìn được mà run rẩy. Tuy làm bộ thiên chân vô tà cái gì cũng hổng biết đã là nghề của chàng, nhưng dù sao cũng từng lừa dối phương suốt 2 kiếp, sau đó lại tự mình khai nhận, tôi vẫn hơi sợ bị hắn bắt thóp.

14. Sau khi gặp mặt, tôi cảm thấy hắn có vẻ không bắt được cái thóp gì.

15. Nhưng thái độ của hắn vẫn có gì đó không đúng. Sau khi tôi hành lễ xong, hắn bèn tươi cười nhìn tôi, cực kì hòa nhã thân thiện, hệt như ông già trên logo KFC, khiến tôi nổi cả da gà, định hỏi thẳng hắn lần này có phải không trùng sinh, mà là bị sốt đến ngu người rồi.

16. “Quân An, thái phó đang đợi chúng ta, người mau đi cùng ta.” Tên Sở Duệ Uyên không rõ trùng sinh hay ngu người kia cực kì tự nhiên thân mật mà kéo tay tôi, lôi tôi đến học quán. Trước hết, hắn lệnh cho người hầu ghép bàn của tôi và hắn sát vào nhau, bảo tôi ngồi xuống bên cạnh hắn, rồi bảo thái giám phân phó ngự thiện phòng làm một ít bánh trái điểm tâm mang vào cho tôi. Nhìn hắn như vậy, tôi không biết hắn có ý gì, chỉ có thể làm bộ ngoan ngoãn nghiêm túc ngồi nghe thái phó giảng bài. Kết quả hắn cứ liên tục ngoảnh mặt sang nhìn tôi với nụ cười như gió xuân.

17. Tôi cảm thấy nụ cười này của hắn có hơi quen thuộc, chính là cái kiểu cười của ông bà tôi ở thế giới hiện đại, hồi tôi còn học tiểu học, mang bài thi đạt 100 điểm về khoe. Chắc là ban sáng tôi ăn uống không đảm bảo, mới sinh ra loại liên tưởng quái gở này.

18. Chờ mãi mới đến lúc tan học, tôi vừa định kiểm cố chuồn vội về nhà, Sở Duệ Uyên lại than thở bên cạnh hắn không có ai chơi cùng rất rất cô đơn, bảo tôi ở lại cùng hắn một lúc. Vì thế, tôi chỉ đành ở lại trong cung chơi bổn phận cùng hắn.

19. Đúng vậy, hai thằng đàn ông tuổi linh hồn cộng lại tuyệt đối hơn 100 lại cùng nhau chơi-bổ-quay! Đến cả kiếp đầu tiên, hai chúng tôi cũng không chơi cái trò này, okay?! Thế mà hắn còn chơi cực kì nhiệt tình, đến tận lúc mặt trời lặn xuống núi tây mới thả tôi về nhà, khiến tôi thực sự lo hắn bị sốt cao bại não luôn rồi.

20. CEO tương lai của bản triều bị sốt đến bại não, đất nước này chắc phải đi về nơi xa lắm. Vì thế ngày hôm sau lúc tan học, hắn muốn giữ tôi lại, tôi không nói năng gì mà nhận lời luôn. Có điều, tôi bảo hắn, mùa hè chơi bổn phận ngoài trời hơi nắng, chỉ bằng hai đứa chơi cờ. Kì thực, tôi chơi cờ vậy chả khác quái gì cờ năm quân, chỉ là muốn test xem IQ của hắn có còn online không nên đành phải vậy.

63. Quyển 3 - Chương 3: Kiếp Thứ Ba 21 – 30

21. Ờm, online. Ít nhất sống còn tốt hơn tôi. Từ hôm đó trở đi, hai chúng tôi chơi cờ suốt một tháng trời, tôi lúc nào cũng thắng. Nhưng mỗi lần đều thắng đúng một quân, lại còn lần nào cũng được khen kì nghệ cao thâm, tôi cảm thấy nếu không phải hấn cho rằng tôi đàn, thì hấn là đang giễu cợt tôi.

22. Không hổ là kẻ từng làm CEO hai kiếp, tâm tư đế vương nói chung không thể đoán được đâu.

23. Nhưng sau khi làm bạn độc cho hấn nửa năm, tôi bỗng nhiên không thể xác định được hấn có thực sự trùng sinh hay không. Bởi vì, mẫu hậu của Sở Duệ Uyên, thái hậu tương lai của bản triều, đã bị khó sinh mà qua đời khi trở dạ em trai hấn.

24. Kiếp trước, Sở Duệ Uyên rõ ràng đã cứu được hoàng hậu, khi tôi chết, em trai hấn đã là hoàng thái đệ rồi. Sao kiếp này, hoàng hậu lại nói đi liền đi như vậy.

25. Tôi tỉ mỉ quan sát Sở Duệ Uyên 3 ngày, thấy vẻ đau buồn của hấn không phải là đóng kịch. Mấy ngày nay, sau khi thái phó giảng bài xong, hấn đều không giữ tôi lại chơi cùng, mà đi canh linh cữu cho mẫu hậu, còn chép kinh thư cầu phúc cho một thân hai mạng. Hấn như vậy khiến tôi thấy mịt mờ, không thể đoán định hấn có trùng sinh hay không.

26. Nhưng bất luận thế nào, không còn vị boss cuối hoàng hậu nương nương kia, trong lòng tôi cũng được thả lỏng không ít. Ít nhất, ở kiếp trước nữa, tôi chơi ngu bị tình cổ phát tác mà chết còn có thể gọi là âm sai dương thác; mà kiếp vừa rồi, hoàng hậu nương nương sai người ép tôi uống thuốc độc, đây gọi là cố ý giết người. Hơn nữa, bà ấy có thể khiến tôi chết một lần, khó đảm bảo không có lần thứ hai. Chỉ là, bề ngoài tôi vẫn phải duy trì dáng vẻ “đau xót tưởng nhớ đồng chí hoàng hậu vừa qua đời”, mỗi lần gặp Sở Duệ Uyên đều tỏ vẻ chia buồn cùng gia quyến. Chuyện này cũng không liên quan gì đến thân phận đế vương, ngay cả đối thành bạn học thông thường, nhà người ta vừa có trở, mày cả ngày mở “Hi la la” (*), xem nó có oánh chết mày không?

() là ca khúc nổi tiếng của nhóm Hoa Nhi Nhạc Đội, tiết tấu sôi động, rất được ưa chuộng ở các phòng karaoke. Nghe thử ở đây.*

27. Sau 7 ngày quần, bà được đưa vào chôn cất ở mộ hoàng hậu – bà là kế hậu, không phải nguyên phối, nên không đủ tư cách đưa vào lăng thờ hợp táng cùng hoàng đế. Ngày hôm sau lễ tang, khi tôi vào cung, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang vẻ ưu uất của Sở Duệ Uyên, thực sự có chút đau lòng. Tuy khuôn mặt của hấn tôi đã nhìn suốt hai kiếp, lại còn có thiếu niên trung nhị nhan sắc vượt trội hơn làm đối trọng, nhưng bình tâm, bình t(r)ym, bình đủ thứ mà xét, Sở Duệ Uyên thực sự đẹp dzai méo thế nào chịu nổi. Một thằng nhan khổng như tôi, thấy hấn buồn, sao có thể không đau lòng cho được.

28. Cũng giống như các cô gái dù đã có cả tủ quần áo đẹp, nhưng thấy look mới sao có thể không muốn mua cho được.

29. Tủ áo đầy lèn không ngăn được cái tay mua mua mua. Thảm mĩ no đủ, không ngăn được troái tim nhan khổng.

30. Huống chi bất luận là bởi nguyên nhân gì, hơn nửa năm nay Sở Duệ Uyên thực sự rất tốt với tôi, tốt đến mức lắm lúc tôi có ảo giác “bé cưng, cháu ngoan, cục vàng của ông bà”. Nồ nồ, tôi không phải nói bản thân mình là cháu hoặc cosplay cháu hử. Tôi chỉ dùng một phương thức tương đối trực quan để mô tả cảm nhận của mình thôi.

64. Quyển 3 - Chương 4: Kiếp Thứ Ba 31 – 40

31. Vì thế, bất luận là coi trọng nhan sắc hay đền đáp ân tình, tôi đều thấy mình phải quan tâm hử. Hôm nay thái phó giảng bài xong, chưa đợi Sở Duệ Uyên quay người về Đông cung, tôi đã nín hử lại khuyên nhủ: “Điện hạ... Có câu duyên khởi tích duyên, duyên diệt tùy duyên (*) Người chết như đèn tắt, xin điện hạ bớt đau thương, giữ gìn thân thể ngàn vàng.”

() Duyên đến thì trân trọng, duyên hết thì thuận theo tự nhiên.*

Sở Duệ Uyên nhìn đắm đắm vào tôi một lúc lâu, nhìn đến mức tôi sắp lên cơn dần vật không biết mình có nói sai câu nào không, rốt cuộc, hử ôm choàng lấy tôi, khe khẽ nói: “Duyên khởi tích duyên, duyên diệt tùy duyên... Nhưng có mấy người thực sự là ngộ được.” Nói xong, lại im lặng hồi lâu, đến lúc nói chuyện với tôi, trên mặt đã khôi phục thần sắc thường ngày.

32. Cái kiểu đặc biệt gần gũi ôn hòa, khiến tôi nhớ đến ông nội tôi đó đó.

33. Sau đó, ông nội thái tử lại giữ tôi ở trong cung với hử, hơn nữa còn là ở qua đêm. Theo lẽ thường, đàn ông bên ngoài không được ở qua đêm trong cung (đương nhiên, hai kiếp trước của tôi là trường hợp đặc biệt), nhưng một là thân thể này của tôi mới có 11 tuổi, chưa được coi là đàn ông, hai là có thể đức kim thượng cảm thấy con trai mất mẹ rất đáng thương, vì thế cho phép tôi lưu lại một đêm ở đông cung.

34. Cộng cả hai kiếp trước, tôi và Sở Duệ Uyên làm bạn giường được gần hai chục năm, ngủ cùng nhau không đến nghìn đêm thì cũng phải tám trăm. Thế nhưng trước khi trở thành bạn giường, đặc biệt là khi cả hai còn nhỏ, chúng tôi chưa từng ngủ cùng giường qua đêm. Vì thế, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp búng ra sữa của hử, tôi vẫn hơi xúc động.

35. Là xúc động, không phải sex động. Thứ nhất, tôi bây giờ chưa có năng lực hành vi. Thứ hai, tôi không luyện đồng, không cần biết tâm hồn bao nhiêu tuổi thì bây giờ thân thể hử cũng mới chỉ là một đứa trẻ sắp tròn 10 tuổi.

36. Sở Duệ Uyên nói chuyện cùng tôi đến nửa đêm, đến tận lúc tôi không chống đỡ nổi nữa mà gà gà gật gật, rồi nhanh chóng ngủ mê man. Giấc ngủ này cũng không yên ổn, toàn nằm mơ. Mơ thấy kiếp trước hoặc kiếp trước nữa khi tôi chết, Sở Duệ Uyên ôm tôi khóc, vừa khóc vừa không ngừng gọi “Minh Chi”, “Minh Chi”, từng tiếng từng tiếng, hệt như gọi hồn. Tôi vừa mệt vừa buồn ngủ, chỉ muốn ngủ thẳng một giấc yên ổn, tiếng gọi hồn trong mộng lại cứ mãi không ngừng, tôi đành phải “ừm” một tiếng đáp lại. Kết quả là âm thanh đó ngưng lại một lát, rồi lại tiếp tục, đến lúc tôi thấy phiền không chịu nổi, trả lời một câu “Ta đây”, mới hoàn toàn chấm dứt. Sau đó, tuy rằng bị ôm càng chặt, cứ như có con trăn lớn quấn quanh người, nhưng giấc mơ coi như yên tĩnh, giúp tôi ngủ được sâu hơn.

37. Ngày hôm sau tỉnh dậy, mới vừa mở mắt, tôi đã thấy Sở Duệ Uyên đang nhìn mình đắm đắm, khuôn mặt đẹp méo thế nào chịu nổi lại còn thoáng nét cười. Thấy tôi dậy rồi, hắn cũng không dời mắt, dịu giọng hỏi: “Hôm nay hưu mộc, Minh Chi có muốn cùng ta xuất cung đi dạo không?” Tôi vừa thức giấc còn đang ngái ngủ, không nhận được che miệng ngáp một cái, gật đầu: “Được thôi, tùy điện hạ an bài.” Hắn bật cười, sau đó bắt đầu lên kế hoạch chốc nữa đi chỗ nào trong thành chơi. Nghe hắn điểm danh xong vài ba nơi, tôi bỗng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

38. Sở Duệ Uyên, ban nãy, tựa hồ, hình như, chắc có lẽ, gọi tôi là Minh! Chi! Cái tên Minh Chi mà hắn tặng tôi lúc cập quán hai mươi tuổi. Mà bây giờ, còn cách thời điểm đó 9 năm.

39. Địch! Sơ suất rồi!

40. “Quân An vừa tỉnh dậy có hơi lơ mơ, hình như điện hạ vừa gọi Quân An là Minh Chí, Mẫn Chi gì đó, không rõ là sao?” Tôi vội mất bò mới lo làm chuồng mà ra vẻ ngây thơ. Tay thái tử điện hạ chắc chắn là trùng sinh kia cười cười, giọng điệu vui vẻ: “Không gọi ‘Minh Chi’, vậy gọi là ‘Khanh Khanh’ thì thế nào?”

Tôi bỗng chốc ngu người, không biết phải dùng loại biểu cảm gì ứng phó. Sở Duệ Uyên mặt mày đầy ý cười, lấy ngón tay gõ gõ lên trán tôi, vừa như giận dỗi, lại càng như sủng nịch: “Minh Chi của ta thật là một nhóc lừa đảo, suýt nữa đã bị người đánh lạc hướng rồi.”

Sau đó, hắn ung dung gọi thái giám thiệp thân tiến vào hầu hạ thay quần áo, để lại mình tôi đơ như rồi gỗ nằm ôm chăn trên giường.

65. Quyển 3 - Chương 5: Kiếp Thứ Ba 41 – 50

41. Nếu những lời tôi muốn nói lúc này có thể biến thành hình ảnh, thì thiên ngôn vạn ngữ sẽ chen chen chúc chúc đến không nhìn thấy mặt luôn.

42. Tạm không nói đến chuyện tôi sơ ý mà để lộ ra cái vụ trùng sinh nguy hiểm chết người kia trước mặt hắn, chỉ riêng tình trạng hiện giờ của Sở Duệ Uyên, có cho tôi thêm một cái CPU của Thiên Hà 2 (*), nào tôi cũng chả loading cho được. Anh nói coi, nếu hắn chỉ có kí ức của kiếp thứ nhất, thì không có lí do gì hắn lại không cứu mẫu hậu mình – bằng chứng là ở kiếp thứ hai hắn từng cứu rồi. Thế nhưng, nếu hắn có kí ức của kiếp thứ hai, thì không có lí gì hắn lại đối xử với tôi thân thiện như thế, thậm chí còn tốt hơn kiếp trước rất rất nhiều.

() Siêu máy tính do Đại học Quốc phòng Trung Quốc nghiên cứu chế tạo năm 2013, là siêu máy tính nhanh nhất thế giới trong giai đoạn 2013-2016.*

43. Người ta có thuyết “Con mèo của Schrödinger” (*), tôi có “Trùng sinh của Sở Duệ Uyên”. Schrödinger có nên mở hộp xem con mèo sống hay chết hay không, tôi không rõ; nhưng tôi thì không dám mở miệng thăm dò xem Sở Duệ Uyên trùng sinh như thế nào. Mèo cáu lên cùng lắm cào cho vài nhát, CEO bản triều tương lai mà cáu lên... Ồ.

(*) Thí nghiệm giả tưởng của nhà khoa học Erwin Schrödinger nhằm vi mô hóa thuyết lượng tử. Trong thí nghiệm này, một con mèo được nhốt vào hòm sắt kín có chứa một mẫu vật chất phóng xạ, một cây búa và một cái chốt. Nếu có tia phóng xạ được phát ra, cái chốt sẽ mở, thả cây búa xuống đập chết con mèo. Trong 1 tiếng đồng hồ, có 50% khả năng mẫu vật chất sẽ phát ra một tia phóng xạ. Như vậy, khi không mở hòm thì con mèo được coi là ở trạng thái nửa sống nửa chết (tức là hiện trạng của nó được tính toán song song bằng hai trạng thái sống và chết, với xác suất tương đương nhau, gọi là chồng chập trạng thái). Còn nếu mở hòm thì con mèo có 100% chết hoặc 100% sống, gọi là co sập về một giá trị duy nhất.

44. Nhưng sau khi ôm chần ngồi trên giường thêm một lúc, tôi quyết định let him go, kệ đời nhà hần. Dù sao thì nếu hần có kí ức của kiếp trước, hoặc đã ngấm ra chân tướng vụ tình cổ của kiếp trước nữa, tôi có giải thích (diễn kịch) cũng bằng vô ích; còn nếu hần chỉ có kí ức của kiếp đầu tiên, lại chưa ngấm ra hồi đó tôi rốt cuộc chết thế nào, thì nói không chừng còn cho rằng do chính mình không giữ chữ tín, phá bỏ lời thề làm hại đến tôi, trong lòng ắt là hổ thẹn vô cùng, muốn bù đắp cho tôi.

45. Đương nhiên, không phải tôi tự kỉ đến mức cho rằng hần sẽ coi tôi là thứ quý giá nhất trên đời. Nhưng kiếp trước, thời điểm tôi offline cực kì vi diệu, người cổ đại thì lại mê tín, càng là đế vương gia càng dễ tin mấy thứ thần thần quỷ quỷ, cho nên chỉ cần không biết tình cổ của tôi chưa giải, 90% hần sẽ “bùng tỉnh đại ngộ” hóa ra vị trí của tôi trong lòng hần lại to tát đến thế. “Ngộ ra” lâu như vậy, có khi chính hần cũng tin luôn. Cái gì gọi là mê tín? Chính là mê mãi mê mãi, kiểu gì cũng tín. Kiểu như các thiếu nam thiếu nữ sau khi gia nhập fandom tà giáo thì tin rằng trong mắt idol mình có sao trời.

46. Tôi tỉ mỉ hồi tưởng lại thái độ của Sở Duệ Uyên đối với mình hơn nửa năm nay, tuy không rõ vì sao hần không cứu thái hậu nương nương, nhưng cảm thấy khả năng hần chỉ có kí ức của kiếp trước nữa cao hơn. Dù sao bất kể thế nào, tôi cũng quyết định thuận theo tự nhiên, muốn ra sao thì ra. Kết quả xấu nhất cũng chỉ là hần cho người lên xử lí tôi sau lưng phủ thừa tướng. Lão tử nhắm mắt một cái, mở mắt ra, nói không chừng lại được trùng sinh. Hơn nữa, nếu tôi cuống lên đi giải thích với hần vì sao giả vờ không trùng sinh, hóa ra là lạy ông tôi ở bụi này, cho người ta biết anh đây có tật giật mình sao?!

47. Nghĩ xong xuôi, tôi bèn đi thay bộ quần áo hôm qua bên nhà đưa vào sau khi biết tôi phải ngủ lại trong cung, đi tìm cái tên Sở Duệ Uyên đã chuẩn trước bỏ tôi lại một mình. Hần đang ngồi đợi trước bàn ăn, thấy tôi bước vào phòng bèn vẫy đến ngồi bên cạnh hần. Cung nhân lần lượt đưa các món lên đầy một bàn – tiêu chuẩn ăn uống của Đông cung, đặc biệt mĩ vị mê người. Tuy cùng hần làm bạn giường hai kiếp, không ít lần xơi cơm theo tiêu chuẩn nguyên thủ quốc gia, nhưng cái thú ăn ngon này càng nhiều càng ít; hiện tại tôi đã buông lỏng tâm tình, ăn uống cũng trở nên vô cùng ngon miệng, không khách khí với hần chút nào. Hần thì luôn nở nụ cười, chốc chốc lại gấp thức ăn cho tôi, còn mượn cớ giúp tôi lau miệng mà vuốt má.

48. Phải biết rằng lúc trước, khi tưởng tôi không trùng sinh, hần đều xoa đầu tôi như xoa đầu cháu trai; sáng nay vừa phát hiện ra bị lừa, hần bèn bắt đầu ăn đậu hũ. Nếu không phải hần đẹp mã lại còn nhỏ, tôi đã có cảm giác bị bạn học quấy rối tình dục.

49. Nói thật, tôi có hơi hời hợt. Tôi không có bệnh luyến đồng, cho dù biết linh hồn hần không rõ đã mấy chục tuổi rồi, nhưng nhìn khuôn mặt bé bi của hần, tôi chẳng có tí cảm xúc giới tính nào. Nhưng mà hần, thì không được như thế. Bạn biết đấy, nhận thức của cổ nhân về tuổi tác đâu có giống người hiện đại. Thiên cổ danh thi của Đỗ Mục đại thần, “*Phình phình niểu niểu thập tam dư, Đậu khấu sao đầu nhị nguyệt sơ*” (*), nếu đổi thành nhà thơ trường phái dã thú thời hiện đại viết “*Gái gọi mười ba tuổi – Đẹp méo thế chịu nổi – Tuần hết quán mát xa – Không em nào sánh nổi!*”... Bạn nói xem, chú cảnh sát có đến tóm ổng không?!

() Thiếu nữ hơn mười ba tuổi xinh xắn mềm mại – Như ngọn đuốc khêu đầu tháng hai. Trích từ bài thơ Tặng biệt của nhà thơ Đường Đỗ Mục.*

50. May sao, bất kể nhận thức về tuổi tác xưa nay khác biệt thế nào, thì tuổi dậy thì của thanh thiếu niên cũng không khác nhau nhiều lắm. Thân thể Sở Duệ Uyên hiện tại, đến lông còn chưa mọc hết, có muốn làm gì thì cũng chỉ ở đó mà thêm. Mà quả thực, sau khi ăn xong bữa sáng, trên đường ngồi xe ngựa ra khỏi cung, tên thái tử điện hạ lông còn chưa mọc đó cũng chỉ dám kéo tay tôi là đã mãn nguyện lắm rồi.

66. Quyển 3 - Chương 6: Kiếp Thứ Ba 51 – 60

51. Tuy hai chúng tôi cùng không nói ra, nhưng đã ở trong trạng thái “tao biết là mày biết tao biết mày trùng sinh”, vì thế hẳn không bắt tôi dẫn đi xem cái gì mà tung hứng, hề xiếc dân gian như dự định ban đầu. Tôi cảm thấy giờ hẳn nghĩ lại những lời nói với tôi thời gian gần đây, thêm cả chuyện tìm tôi bỏ quay này nọ, chắc phải xấu hổ chết luôn. Nhưng lần này trùng sinh, da mặt hẳn có vẻ dày hơn trước, lại thần nhiên như chưa từng xảy ra chuyện gì mà dắt tôi đi trà lâu VIP nhất kinh thành (trước khi Trà Kinh Lâu của tôi khai trương, of course).

52. Chúng tôi tiến vào nhã gian chữ Thiên (*) trong trà lâu, gọi một bàn nước trà cùng điểm tâm. Sở Duệ Uyên ngồi dính lấy tôi một hồi, bất chợt gọi hai cô gái mãi nghệ đang đàn hát thổi tiêu dưới lầu lên biểu diễn, sau đó còn dặt dào hứng thú mà gọi thêm trà bánh, cho mấy thị vệ tùy tùng ngồi xuống cùng ăn. Trong lòng tôi không khỏi nổi lên mode nghi ngờ. Phải biết rằng, một kẻ từ nhỏ được giáo dục để làm đế vương, lại còn từng làm hoàng đế như Sở Duệ Uyên, quan niệm giai cấp nặng nề bảo thủ còn hơn cả đá dưới tường thành. Trong hoàn cảnh không đặc biệt mà hẳn lại cho thị vệ ngồi ăn cùng bàn, đúng là mặt trời mọc đằng Tây.

53. Khoa học hiện đại cho chúng ta biết, do quỹ đạo quay của trái đất quanh mặt trời và quanh chính nó, mặt trời căn bản không thể mọc đằng Tây. Cho nên, ở đây có mùi bất thường.

54. Vừa uống nước trà mới mang lên chưa được bao lâu, mấy tay thị vệ rần rần ôm ngực ngã lăn từ trên ghế xuống. Thống lĩnh thị vệ hướng về phía Sở Duệ Uyên kêu lên một tiếng “Điện hạ, cẩn thận có độc!”, sau đó liền nhắm mắt, gục đầu tắt thở.

55. Tôi giật mình, vừa định bật dậy kéo thái tử điện hạ bên cạnh rời khỏi chốn thị phi này, thì hai cô nàng mãi nghệ vốn đang hòa tấu cầm tiêu bỗng nhiên dừng lại, mỗi người rút ra một thanh kiếm từ trong ngăn bí mật của cổ cầm. “Cầu hoàng đế giết hại một trăm ba mươi tư nhân mạng của bách tính thánh quốc ta, hôm nay, chúng ta đem con trai cầu hoàng đế tế trời!” – Cô ả chơi đàn gơ kiếm thét lên.

56. Địch! Thiên Hỏa Giáo!

57. Phải biết rằng, trong lịch sử thời cổ đại, không thiếu nhất chính là các băng nhóm tội phạm, à quên, khởi nghĩa nông dân mượn danh nghĩa tôn giáo để tạo phản. Bản triều trăm năm trở lại đây mưa thuận gió hòa, không được đến mức chính sự hanh thông, nhân tâm hòa mục, nhưng cũng tuyệt đối không phải dạng lâu cao sắp sụp, cho nên cái loại XX giáo như rau dưa cắt khóm này mọc lên khóm khác kia, tuy rằng

có, nhưng không gây ra được sóng to gió lớn gì. Thiên Hỏa Giáo có thể coi là tổ chức quy mô lớn nhất, thời gian tồn tại lâu nhất, cũng là tổ chức duy nhất trong số đó lập quốc thành công. Theo như thằng bạn gossip nói với tôi ở kiếp trước, Thiên Hỏa Giáo khởi phát từ một thôn nhỏ phương Bắc “rồng đất chuyển mình”, dùng nửa năm tụ tập đám lưu manh vô lại cùng các gia đình sa sút mười mấy thôn huyện xung quanh, từng bừng dựng ngọn cờ “Thiên Hỏa Thánh Quốc”... Sau đó bị tri huyện địa phương tâu lên triều đình, điều một tiểu đoàn quân chính quy đến... Sau đó, liền “diệt quốc” rồi.

58. Tôi vụn vụn không ngờ tới, 10 năm sau khi Thiên Hỏa Giáo bị diệt, lại có kẻ vì muốn báo thù cho “thánh quốc” mà tìm giết tận cửa. Bọn chúng không những biết lịch trình hoạt động của thái tử một nước, còn biết nguy trạng thân phận, hơn thế nữa, còn hạ độc thành công. Những chuyện này chỉ e không đơn giản như bề ngoài, bên trong sợ rằng dính dáng đến không biết bao nhiêu âm mưu chốn triều đình. Nói không chừng, ngay cả thân phận giáo đồ Thiên Hỏa Giáo cũng là do hai cô gái này giả danh. Nhìn hai “giáo chúng tà giáo” cầm kiếm ép sát, tôi thầm nghĩ không hay rồi, bất giác mong mỗi trong vòng nửa năm nay vị thái tử điện hạ trùng sinh đã kịp thời lung lạc một vài thế lực như ám vệ chẳng hạn, nếu không hai chúng tôi hôm nay dễ phải nắm tay nhau đi sang kiếp thứ tư.

59. Sở Duệ Uyên sắc mặt có chút căng thẳng nhưng vô cùng lãnh tĩnh, đẩy tôi ra nắp sau lưng hắn, cùng nhau lùi đến sát cửa sổ. Nhã gian này của chúng tôi tuy nằm ở tầng 3 trà lâu, nhưng kiến trúc cổ đại tương đối cao, trên thực tế tương đương với tầng 4 tầng 5 ở thời hiện đại, tôi nhìn ra mặt đất bên ngoài, bắt đầu tính toán xem nếu tôi với Sở Duệ Uyên nhảy qua cửa sổ thì tỉ lệ sống sót là bao nhiêu.

Thái tử điện hạ vẫn luôn che trước mặt tôi bất ngờ mở miệng: “Ồ trong trà lâu kinh thành giết hại bốn vương sao xứng gọi là “tể trời”? Sao không mang bốn vương đến nơi chôn cất giáo chúng của Thiên Hỏa Giáo các người rồi hãy hành sự?” Cô ả chơi đàn lúc trước quả nhiên là leader trong nhóm hai người, nghe hắn nói thế, bèn đáp: “Chủ ý rất hay, chỉ tiếc mang một người sống như người đi trên đường sẽ dẫn đến quá nhiều bất trắc, chẳng bằng mang riêng một cái đầu cho an toàn.” Sở Duệ Uyên vốn dĩ luôn nắm chặt tay tôi, lúc này bất chợt buông ra, cao giọng: “Nếu các người chịu tha cho người đang đứng sau lưng bốn vương, bốn vương sẽ ngoan ngoãn chịu trói, đi theo các người. Nếu không, hiện tại bốn vương và y cùng nhau nhảy xuống, các người cũng không được kết quả tốt đẹp gì!” Hai cô ả nhìn nhau một lát, cô ả chơi đàn gật đầu: “Người hóa ra cũng có tình có nghĩa, đáng tiếc đầu thai nhầm nhà.” Mà cô ả trước đó thoắt tiêu thì bước tới định trói tôi lại. Trong lòng tôi vừa cảm động về cách đối đãi của Sở Duệ Uyên với mình, vừa lo lắng cho an nguy tính mạng hắn, cuối cùng hạ quyết tâm, định nhảy từ trên cửa sổ xuống báo động cho cảnh sát.

60. Đúng lúc này, cửa nhã gian bất chợt bị người ta một cước đá tung. Đứng ở cửa, chính là người anh em tốt mà từ lúc trùng sinh đến nay tôi vẫn chưa kịp gặp, Quan Minh Nguyệt. Hắn là trước đó hắn đã nghe thấy hết động tĩnh trong phòng, nên hiện tại lập tức rút kiếm, lao về phía chúng tôi.

67. Quyển 3 - Chương 7: Kiếp Thứ Ba 61 – 70

61. Sau đó, hai “giáo đồ Thiên Hỏa Giáo” đang cầm kiếm uy hiếp tôi và Sở Duệ Uyên bèn hét lên một tiếng, mạnh ai nấy co giò chạy.

62. Sau đó nữa, các thị vệ vốn dĩ đã “trúng độc bỏ mình” nằm la liệt trên mặt đất, nghe thấy tiếng hét liền “quỷ nhập tràng” mà từng bừng bật dậy, nhất tề xông lên đè Quan Minh Nguyệt xuống đất. Thủ lĩnh thị

vệ còn cực kì hoành tráng hét vang cái câu đã đè nén trong lòng không biết bao lâu: “Có thích khách!!!”

63. Cmn xấu hổ đến méo thể nào chịu nổi.

64. Tôi không biết Sở Duệ Uyên kiếm đâu ra đám diễn viên quần chúng, học đâu ra cái chiến thuật “hoạn nạn thấy chân tình”, “hiểm nguy thăng hoa tình cảm”. Nhưng tôi biết, người anh em Quan Minh Nguyệt kiếp này muốn thăng tới chức Đại lý tự khanh dưới thời Sở Duệ Uyên cầm quyền, e rằng không dễ.

65. Kì thực tôi cảm thấy sự thể thành ra thế này, bất kể là Sở Duệ Uyên tình sâu như bể biến thành kịch bản nào tàn hay Quan Minh Nguyệt thấy nghĩa quên mình hóa ra hành thích Đông cung, hiện tại hẳn đều đang thăm chửi đối phương ngu như lợn. Nhưng ngoài mặt, cả hai người bọn họ đều tỏ ra bình tĩnh mà chấp nhận cách giải thích “hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm” vừa giản đơn lại vô cùng chân thật, sau đó hòa nhã thể hiện một màn giao lưu thăm hỏi thân thiết hữu hảo giữa thái tử với triều thần. Chỉ có mình tôi ngồi một bên nhin cười đến gần nổ ruột.

66. Nếu không, người ta sao có thể một kẻ leo được lên ngôi hoàng đế, một kẻ bò đến chức Đại lý tự khanh, quân thần lại còn vô cùng tương đắc. Mà tôi sống đến hai kiếp, cao nhất cũng chỉ làm đến chức quan thất phẩm sáng cấp ô đi tối cấp về, lại còn chưa được mấy năm đã bị ép phải từ chức.

Lời tác giả: Bóng đèn Quan Minh Nguyệt, tặng cho người 66 viên gạch!

67. Người anh em của tôi cả hai kiếp trước đều làm đến Đại lý tự khanh, chắc chắn không phải đồ ngu. Y và thái tử điện hạ hàn huyền thêm vài câu, bèn lấy cớ có việc gấp mà chuồn khỏi chốn thị phi. Sau khi Quan Minh Nguyệt rời đi, tôi và Sở Duệ Uyên ngồi nhìn nhau không nói không rằng, đám thị vệ và diễn viên quần chúng NG lại càng đến thở cũng không dám thở mạnh, trong phòng bỗng chốc yên tĩnh đến mức cái kim rơi xuống đất cũng nghe thấy tiếng. Nhìn vành tai hần bắt đầu đỏ lên, tôi sắp không nhịn nổi cười, vội hắng giọng một tiếng để che giấu, bảo rằng: “Tâm ý của điện hạ, ta xin nhận.” Hần làm mặt thần nhiên mà cho cấm vệ lui ra, tai đã đỏ chín đến tận gốc, kéo tay tôi nửa ngày mới thốt ra: “Ta không phải cố ý lừa người...”

68. Ngày trước xem tivi thấy tổng tài bá đạo thuê người diễn màn kịch anh hùng cứu mỹ nhân, tôi luôn cảm thấy vừa ngu vừa ngốc. Hôm nay chính mình trải qua tình tiết này, tôi cảm thấy vừa ngu, vừa ngốc, lại vừa thật đáng yêu.

69. Đại khái là vì hần đẹp dzai đi? Hoặc là bởi kiếp trước hần thực sự đối xử với tôi rất tốt? Lại hoặc là, bởi vì kiếp này hần vẫn hết lòng với tôi? Bất kể là bởi lí do gì, tôi không thể không thừa nhận, tôi có chút động – lòng – rồi.

70. Thôi được rồi, xét thấy hần máy to chạy tốt, boss mẫu hậu cũng đã không còn, cho dù chưa hiểu rõ tình hình của hần, tôi vẫn thực sự là rất rất động lòng.

68. Quyển 3 - Chương 8: Kiếp Thứ Ba 71 – 80

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

71. Cho nên tôi nghiêng người về phía trước, thơm một cái lên má CEO tương lai vừa dần vừa ngốc lại cực đáng yêu của bản triều, sau đó chân thành bày tỏ: “Kể cả người lừa ta, ta cũng không để ý.” Dù sao tôi cũng lừa hắn đến hai kiếp rồi, cho dù kiếp này có bị lừa, tôi vẫn còn mắc nợ.

72. Huống chi, hắn cũng chẳng việc gì phải đi lừa tình cảm của tôi. Giống như trong mấy cái drama or tiểu thuyết gì đấy, nam chính vì báo thù or nguyên nhân gì đấy mà lừa cho nữ chính yêu mình, sau đó đá người ta... Anh có phải là đang sỉ nhục vương quyền của kẻ thống trị trong xã hội phong kiến không? Trong vòng 5 năm không chắc, nhưng cho thêm 10 năm nữa, CEO tương lai muốn chém cả nhà tôi, tuyệt đối không thành vấn đề... Chạy đến lừa tình cảm của tôi, hắn bị ngu chắc.

73. Thôi được rồi, nhìn vẻ mặt của hắn bây giờ, đích thực là có hơi ngu. Tuy gương mặt nhỏ nhắn cười lên rất đẹp, nhưng cứ cười ngoác miệng ra thế này, trông thực sự rất ngu.

74. Nhưng vẻ mặt tôi bây giờ có khi còn ngu hơn. Cùng hắn nhìn nhau cười, mà tôi lại còn không được đẹp như hắn.

75. Mà thôi, chả sao hết, chẳng phải thiên hạ vẫn nói người đang yêu đều bị ngu sao, hai chúng tôi đau khổ BE cũng hai kiếp rồi, lần đầu thực sự tâm ý tương thông, còn không cho chúng tôi ngu một lúc được sao. Sau một hồi nhìn nhau không nói chỉ cười ngu, hai chúng tôi lại dính lấy nhau suốt cả ngày, rồi mới ai về nhà nấy, ai tìm... à, hắn không có mẹ để tìm nữa rồi. Tuy rằng nói ra có hơi này nọ, nhưng mà, cảm ơn trời đất.

76. Trong hơn một năm sau đó, Sở Duệ Uyên hơi tí lại kiểm soát giữ tôi ở lại qua đêm, đức kim thượng nhìn chung đều phê chuẩn. Thế nhưng từ hôm nay trở đi, cho dù phụ hoàng hắn có cho phép, tôi cũng không dám nhận lời nữa. Ồm, bởi vì sáng sớm nay tôi xuất tinh lần đầu, bắt đầu được tính là một nam nhân chính thức. Tôi có quan hệ không rõ ràng với CEO tương lai, chứ không phải với CEO đương chức. Còn tiếp tục ở lại trong cung, bị người ta bảo là dâm loạn cung đình thì không biết đi đâu để kêu oan. CEO tương lai của bản triều cũng hiểu nặng nhẹ trong đó, nên tuy mặt mày đầy vẻ không nỡ, nhưng cũng để tôi xuất cung trước khi trời tối, còn dặn tôi ngày mai hưu mộc phải vào sớm với hắn.

77. Tôi đồng ý, ngày hôm sau rời phủ thừa tướng rõ sớm, nhưng lúc vào đến trong cung thì đã hơi muộn. Bởi vì, trên đường đi, xe ngựa của tôi gặp phải một đoàn đưa tang. Cũng không bị tắc trên đường quá lâu, chỉ là, trong lúc đường tắc, tôi nghe thấy vài câu buôn chuyện bên ngoài, không thể không bảo xa phụ tiếp tục dừng lại, chờ nghe xong chuyện.

78. Chuyện buôn dưa của đám bà con khối phố vậy xem đó cũng chẳng liên quan gì đến quốc gia đại sự, chỉ là đang nói chuyện riêng của gia đình có tang. Tuy nhiên, theo bọn họ nói, người chết là một tiểu thư bị lãng tử giang hồ dụ dỗ rồi vứt bỏ, để ra một đứa con hoang. Nếu chỉ là một đứa con hoang thì cũng không sao, nhưng ai biết đứa trẻ đó vừa sinh ra đã bạc tóc, lại còn đoạn chưởng (*), đi đến đâu xem bói người ta cũng bảo là mệnh thiên sát cô tình khắc chết người. Cho nên đứa trẻ sinh ra chưa được bao lâu, cha của vị tiểu thư kia đã mắc bệnh qua đời; mà bây giờ đứa trẻ vừa được 3 tuổi, lại khắc chết mẹ đẻ của nó... Không biết đứa trẻ sau này còn gây ra chuyện yêu nghiệt gì nữa.

(*) Đoạn chưởng, tức là chỉ tay có đường nhân duyên và đường trí tuệ hợp làm một, trông như cắt đôi bàn tay. Người xưa quan niệm nam đoạn chưởng thì có mệnh quyền quý, nữ đoạn chưởng thì khắc chết cha mẹ chồng con.

Trái: Giả đoạn chưởng, tức 2 đường không hoàn toàn hợp một. Phải: Chân đoạn chưởng, 2 đường hợp một.

79. Vừa nghe thế, tôi đã thấy chuyện quen quen. Nghĩ một lúc, đêch, còn không phải là Độc Cô Yến!

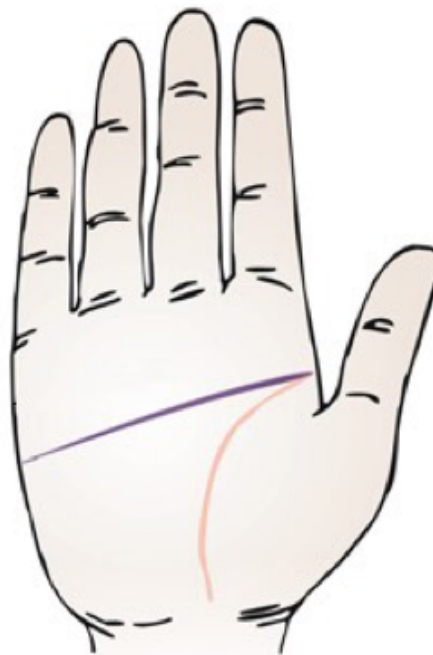
80. Kì thực, ấn tượng về Độc Cô Yến trong kí ức hai kiếp trước của tôi, vừa rất nhạt, lại vừa rất sâu. Nói nhạt, là vì cộng cả hai kiếp, tôi chỉ sống cùng y có nửa năm, trong nửa năm đó còn bận rộn chuyện làm ăn của Trà Kinh Lâu, bận hẹn chuych với Sở Duệ Uyên, thời gian tiếp xúc đúng nghĩa với y không dài lắm. Nhưng y có khuôn mặt đẹp át cả Sở Duệ Uyên, lại có liên quan nhất định đến việc tôi chết sớm hai đời

trước, cho nên dây mơ rễ má giữa tôi và y, thực sự là sâu đậm. Vừa nghĩ tới bệnh trung nhị giai đoạn cuối khó bề cứu chữa của y, thêm tình cổ, thêm “Phá duyên”, thêm tính tùy hứng của y sau khi lên làm hoàng đế Nam man... liền cảm thấy đau đầu, cho nên ngày thường, tôi vẫn cố tình không nghĩ tới chuyện của y.

Là tại mày ăn ở không có đức, gom hết dzai đẹp trên đời. Chia bớt Tiểu Yến cho tao, tao chỉ cần ngắm một cái thôi cũng được (T-T)

圖一：假斷掌

圖二：真斷掌

69. Quyển 3 - Chương 9: Kiếp Thứ Ba 81 – 90

81. Tôi cứ thể loanh quanh trước cửa nhà có đám một hồi lâu, cuối cùng quyết định trước hết đi tìm Sở Duệ Uyên bàn bạc xem nên làm thế nào. Tuy xét từ tình hình kiếp trước, CEO tương lai của bản triều chắc chắn muốn đập chết CEO tương lai của Nam quốc, nhưng nếu như Độc Cô Yến lại trùng sinh, vậy thì sự thương xót nhất thời của tôi bây giờ không biết chừng lại tạo cơ hội cho thằng nhóc mắc bệnh trung nhị giai đoạn cuối đó làm ra những trò quái đản.

82. Tình chàng sâu tựa biển, tiếc rằng thiếp đây không có biết bơi.

83. CEO tương lai của bản triều quả nhiên cực kì muốn đập chết CEO tương lai của Nam quốc. Tôi vừa nói với Sở Duệ Uyên chuyện của Độc Cô Yến, hắn liền bảo đã sớm sắp xếp người vào nằm vùng trong nhà Độc Cô Yến, chỉ cần đối phương có dị động kiểu như muốn đi Nam cương, lập tức giết không tha.

“Vậy nếu y hoàn toàn không có dị động, ngoan ngoãn lớn lên ở kinh thành thì sao?” Tôi không nhịn được mà hỏi, sau đó liền bị hắn đè xuống giường. “Người quan tâm hắn như vậy làm gì? Có phải người cảm thấy hắn thích mình, cho nên tiếc rẻ?” Sở Duệ Uyên giờ đã cao xấp xỉ tôi, sắc mặt âm trầm mà chất vấn. Nhìn khuôn mặt bé nhỏ vừa ghen tuông vừa tủi thân của hắn, tôi vội dõ dành: “Sao có thể, sao có thể! Ta nếu tiếc rẻ y, sao lại đi nói cho người biết ta gặp y được?!” Lúc này, sắc mặt Sở Duệ Uyên mới khá

hơn chút, nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng: “Y chẳng qua là được người cứu ra khỏi cảnh khốn cùng, lại hiếm khi được người khác đối xử tốt, mới sinh ra ham muốn độc chiếm, không thể coi là yêu đương đúng nghĩa. Cho dù không phải người, đổi thành người khác, y vẫn sẽ ‘tình sinh ý động’ thế thôi.” Ngừng lại một chút, chưa chờ tôi kịp đáp, CEO tương lai của bản triều lại bảo: “Nếu người không tin, chờ thêm vài năm nữa, ta kiếm tên ám vệ đến cứu y, nhận y làm nghĩa tử hoặc nghĩa đệ, xem xem lúc đó y sẽ thế nào?”

84. Vậy là, phương án đối phó với Độc Cô Yến cứ thế được quyết định. Khỏi cần nói, bọn người có thể ngồi vững cái ghế CEO, tâm địa đều đen tối. Loại trùng sinh như Sở Duệ Uyên, tâm địa càng đen tối gấp đôi.

85. Tôi và CEO tương lai tâm địa đen tối gấp đôi của bản triều lại dính lấy nhau suốt một năm. Đến một hôm, khi tôi vào cung bạn độc, hắn vừa thấy tôi liền mặt mày phờ phợt như gió xuân mà bảo, hắn xuất tinh rồi.

86. Khi nói ra những lời này, ngữ khí của Sở Duệ Uyên cực kì đơng đưng. Còn đầu tôi thì nổ bùm một phát. Có trời chứng giám, hai chúng tôi tâm hồn tuy đều đã già chết, nhưng thân thể vẫn là một đứa mười ba tuổi rưỡi, một đứa mười hai tuổi rưỡi, là những bông hoa nhỏ của bản triều. Tư duy người cổ đại của hắn có thể không thấy có vấn đề gì, cmn nhưng mà tôi được nền văn minh hiện đại hun đúc bấy nhiêu năm, có phải chơi đâu! Nhìn dáng vẻ thiếu niên non xanh của hắn, gánh nặng tâm lí của tôi đè trĩu hai vai, căn bản là không thể cứng nổi, ok?! Cho dù là hắn đè tôi, tôi cũng chịu không nổi.

87. Cho nên, tôi làm mặt e thẹn mà bảo hắn, lúc trước tôi ngẫu nhiên nghe được Giang thần y nói, hành phòng quá sớm không chỉ bị xuất sớm, mà còn ảnh hưởng xấu đến việc dậy thì.

88. Khuôn mặt phờ phợt như gió xuân của thái tử điện hạ lập tức đông cứng lại. Sau khi tan lớp, hắn không giữ tôi lại quá lâu đã tiễn về. Tôi đoán chắc là hắn vội đi tìm thái y để xác nhận vấn đề kia. Nhưng tôi sợ quái gì, thứ nhất, những điều tôi nói đều có căn cứ khoa học hiện đại; thứ hai, những chuyện liên quan đến hạnh/tính phúc nửa người dưới và nửa đời sau của CEO tương lai, theo hiểu biết của tôi về đám người trong Thái y viện, bọn họ chẳng thà nói có, chứ còn lâu mới dám nói không – nếu nói không, rồi vạn nhất thái tử sau này bất lực hay nhỏ ngắn, lại đem trút lên đầu bọn họ thì biết mần răng?

89. Tôi cũng không biết các thái y cụ thể đã nói gì với Sở Duệ Uyên, nhưng sau đó hắn quả thật trym dù động thì tay chân cũng không dám động. Tôi hết sức yên lòng.

90. Chuyến này yên lòng một mạch qua được 4 năm. Trong 4 năm này, có những chuyện giống với kiếp trước, ví dụ như tôi tìm Giang thần y đến cứu mẫu thân của chị dâu, cho nên chị ấy vừa 16 tuổi đã gả cho anh tôi, không cần để tang 3 năm; lại ví dụ như, cái thai dẫn tới mọi sóng gió của hoàng quý phi trong kiếp đầu tiên, quả nhiên lại bị sảy rồi. Nhưng cũng có những chuyện, vẫn cứ xảy ra theo quỹ đạo của kiếp trước nữa.

70. Quyển 3 - Chương 10: Kiếp Thứ Ba 91 – 100

91. Ồm, tiên hoàng lại lần thứ ba thượng mã phong chết trên giường hoàng quý phi. Soi khắp chính sử đã sử tiểu thuyết drama, chắc cũng không tìm được ông vua nào chết thảm thương hơn.

92. Nhưng tôi cảm thấy, Sở Duệ Uyên cũng rất thảm. Kiếp đầu tiên khi hắn kế vị, tốt xấu còn có thành em cùng cha khác mẹ (tuy thành em này về sau mưu phản, xử lí rồi). Kiếp thứ hai khi hắn lên ngôi, tốt xấu còn có một mẫu hậu với đứa em cùng mẹ (tuy mẹ hắn sau này táng chết tôi). Dù không rõ hắn vì duyên cớ gì mà làm một số chuyện, rồi lại vì duyên cớ gì mà không làm một số chuyện, nhưng kiếp này khi tức vị, hắn thực sự là không cha không mẹ không anh không chị không em trai em gái. Làm cô gia, quả nhân, mà cũng thật là cô gia, quả nhân.

93. Ồm, tuy hắn đích thị là “cô gia”, “quả nhân”, nhưng cũng không tính là hoàn toàn cô quả. Ít nhất, hắn còn có tôi.

94. Lời này nếu tự tôi nói ra, thì rõ là không biết xấu hổ, tôi hiểu chứ. Nhưng lời này lại do chính CEO bản triều vừa mới nói ra. “Mính Chi, Khanh Khanh... Nếu không có người, trẫm sẽ phải đơn côi lạnh lẽo mà làm cô gia quả nhân ở cái cõi đời này.” Đây là nguyên văn lời hắn nói.

95. Nghe Sở Duệ Uyên nói thế, tôi cực kì cảm động. Nếu hắn không vừa nói vừa lột quần áo tôi, tôi sẽ càng cảm động hơn.

96. CEO bản triều năm nay đã 16 tuổi, xong 3 tháng thủ hiếu với tiên hoàng, hắn muốn cùng tôi phiên vân phúc vũ, tôi chẳng tìm được lí do gì để từ chối. Huống chi, tôi cũng không muốn từ chối. Có một bạn giường máy to chạy tốt nhan sắc vượt khung, à nhầm, nói suốt 2 kiếp thành ra quen miệng, là người tình máy to chạy tốt nhan sắc vượt khung, nếu không mang trong mình tiêu chuẩn đạo đức sáng ngời cùng ý chí cách mạng kiên trung, tôi đã sớm lăn lên giường cùng hắn.

Thế là Sở Duệ Uyên lột quần áo tôi, tôi cũng lột long bào của hắn. Long bào rõ ràng là phức tạp hơn quần áo của người bình thường như tôi rất nhiều, sau khi tôi đã bị lột trần trụi trụi, trên người hắn vẫn còn lớp lí y thêu hoa văn chìm hình rồng. Đến lúc hắn cởi hết lớp y phục cuối cùng trên người, cách một hồi sinh tử, hai chúng tôi lại thẳng thắn trần trụi nhìn nhau.

Tôi kích động, hắn lại càng kích động, thứ giữa hai chân đã sớm ngẩng cao đầu. Hắn móc ra một khối hương cao từ trong hộp nhỏ chuẩn bị sẵn, bôi lên long căn, vội vã đè tôi xuống giường, vừa hôn, vừa đẩy vào. Thân thể này của tôi lần đầu thừa hoan, lúc mới đầu bị thanh thịt thô dài nóng rực xuyên vào, có chút đau xé. Nhưng kiếp trước, kiếp trước nữa hai chúng tôi từng thân mật không biết bao nhiêu lần, sớm đã quen việc hợp làm một cùng nhau, hắn ở trong thân thể tôi luật động chưa được bao lâu, hậu huyết của tôi bắt đầu thích ứng với cảm giác bị khuếch trương đến cực hạn. Hắn tiếp tục thúc mấy lần vào điểm mẫn cảm nhất trong mật đạo, tôi liền bị làm đến toàn thân mềm nhũn, nếu không phải hắn vẫn hôn quần quýt chẳng chịu rời môi, tôi đã sớm thoát ra không biết bao nhiêu dặm từ lăng ngũ.

Long căn của Sở Duệ Uyên đưa đẩy vào ra trong thân thể tôi gần trăm lần, phân thân dưới bụng tôi liền không nhịn được mà phun ra một đám bạch trọc. Hắn cũng bị hậu huyết sau cao trào siết đến bắn ra, đem long tinh trân quý nóng bỏng rót vào cửa mình nam nhân chật hẹp. Sau khi bắn vào thân thể tôi, hắn không đem nhục vật rút ra, cứ cầm nguyên như thế tiếp tục hôn, hôn đến lúc thứ đó lại cứng lên chọc vào mật huyết.

Ban nãy, do nhìn đã quá lâu, hắn tấn công cuồng nhiệt như bão táp mưa rền, đến lần này lại chậm rãi dịu dàng, bắt đầu ở trong mật huyết của tôi chín nong một sâu từ từ đưa đẩy, không cuồng mãnh đâm chọc như ban nãy. Đưa đẩy mãi giữa đến khi tôi vừa sướng vừa ngứa ngáy trống rỗng, không nhịn được

mà nhân lúc nghỉ giữa hai nụ hôn nhỏ giọng cầu xin: “Mạnh lên... Bệ hạ mạnh lên một chút, đâm sâu một chút... muốn nhiều hơn nữa...” Sở Duệ Uyên hôn hôn cánh môi tôi, cười: “Mính Chi đã cầu, trăm đường nhiên đáp ứng.” Tiếp đó, tôi bị hất lật qua lật lại, đâm thật mạnh, thật sâu, thật dữ dội đến tận nửa đêm.

Lúc mới đầu cực kì sung sướng, nhưng càng về sau, sức lực và tinh lực của tôi đều không bì nổi với Sở Duệ Uyên, đến cuối cùng bị hất làm cho không còn gì để bắn, đành tiếp tục cầu xin: “Bệ hạ, Mính Chi không được rồi... Hôm nay nghỉ ở đây thôi...” Nhưng lần này, hấn đâu có dễ dàng đáp ứng như ban nãy. Miệng thì nói “Khanh Khanh, đây là lần cuối, một lần cuối”, dưới thân hấn lại đem long căn vẫn còn thần thái phi dương kia xông vào mật động của tôi, tiếp tục một hồi chinh phạt mới.

Đây đã là “lần cuối” thứ ba trong tối nay rồi, tuy rằng hấn đẹp dzai, hôn rất triền miên, máy to chạy tốt, nhưng tôi thực sự là nuốt không trôi được nữa, cố ý dùng sức kẹp chặt phía sau, muốn cho hấn tiết sớm một chút. Ai ngờ, hấn lại càng hăng, hai tay bắt lấy chân tôi đẩy mạnh lên phía trước, khiến thân thể tôi uốn thành hình chữ U, hậu huyết hướng lên trời, sau đó từ trên cao đâm xuống. Tư thế này trước đây chúng tôi cũng ít dùng, phân thân của hấn lại bị hậu huyết của tôi co rút kẹp chặt, chẳng mấy chốc liền vùi sâu vào trong tôi, mạnh mẽ bắn ra. Tôi bị long tinh tưới thẳng vào trong bụng, không nhịn nổi lại đạt tới cao trào. Nhưng lúc này, bị hấn chuych đến bắn ra không biết bao nhiêu lần, tôi đã sớm cạn kiệt nguyên dương, bắn ra không phải là trọc dịch trắng ngà, mà là chất lỏng màu vàng nhạt. Với tư thế hiện tại, tôi liền bị nước tiểu của chính mình tưới ướt toàn thân, vài giọt nước khai khai bắn lên mặt.

97. Bị chuych đến mất kiểm soát chưa nói, lại bị buộc phải chơi một màn “hoàng kim thủy” của chính mình, tôi nhất thời thẹn quá hóa giận, không nhịn nổi mà đạp cho Sở Duệ Uyên một phát: “Đồ khốn nhà người!” Đạp xong, chửi xong, cái thẳng tôi tôi đại bắt kính, theo luật phải chém đầu mới ngó ra nhìn CEO bản triều cũng đang ngó ra vì chưa từng bị ai đối xử thế này.

98. Nhất thời xung động mà phạm phải đại tội của người xưa, tôi hơi hoảng. Nhưng nhớ tới long căn của CEO bản triều sau khi bắn xong mềm nhũn vẫn còn cắm trong người mình, có trym có quyền, tôi cũng lấy lại được chút can đảm mà nghĩ đối sách đền bù. Nhưng chưa đợi tôi đưa ra chủ ý, Sở Duệ Uyên đã rút phân thân ra khỏi mật huyết, ôm bồng tôi lên, vừa bế tôi đi về phía dục trì Tây điện, vừa cười bảo: “Lúc trước sao lại không nhận ra, Mính Chi của trăm lúc nóng lên cũng thật là ghê gớm.”

Hấn đã nói vậy, tôi đương nhiên thuận thể mà theo: “Còn không phải bệ hạ người... người... hừ...” Sở Duệ Uyên ôm tôi tiến vào dục trì, một bên tắm rửa (lợi dụng) tôi, một bên trêu đùa: “Ngày trước có làm người tè ra, cũng chưa từng thấy người bực mình như vậy, Mính Chi bây giờ sao lại biết ngượng ngùng ghê.” Lúc đó sao giống lúc này, tôi hồi đó coi hấn là bạn giường thân phận cao quý, luôn phải dỗ dành, không phải sao. Hơn nữa, “Trước đây ta cũng chưa từng bị ướt hết cả người như thế này!” Cảm giác được cái thứ đang dán vào mình bên dưới lại rục rịch ngóc đầu, tôi vội vàng né sang một bên, rồi mới tiếp tục: “Bệ hạ nếu là Mính Chi, chỉ sợ sẽ còn tức giận hơn.” “Nói vậy, quả là trăm sai rồi.” – Sở Duệ Uyên nói được một câu lại xán vào, đưa hai ngón tay vào mật huyết của tôi, lấy ra trọc dịch hấn lưu lại bên trong. Bị ngón tay thon dài khuấy lộn trong mật đạo, hai chân tôi mềm nhũn, tựa vào lòng hấn thở gấp nửa ngày, mãi mới chờ được hấn thanh tẩy hết mấy thứ trong người.

Hấn bế tôi về đặt lên chiếc giường đã được cung nhân thay chăn ga sạch sẽ, vừa lau tóc cho tôi vừa bảo: “Hôm nay làm Khanh Khanh không vui, trăm phải đền bù cho Khanh Khanh...” Tôi bị hấn hành hạ đến nửa đêm, vừa mệt vừa mỗi, chẳng còn tinh lực nào đi hỏi hấn định bồi thường ra làm sao, không chống đỡ được cơn buồn ngủ mà cứ thế thiếp đi.

99. Ngày hôm sau, vừa sáng sớm CEO bản triều đã dậy lên chầu, mà tôi thì nằm ườn trên long sàng ngủ đến lúc mặt trời lên ba con sào mới tỉnh. Tôi thức dậy ăn hết cơm trưa, hấn vẫn ở ngự thư phòng bận rộn chính sự chưa về. Tôi thăm tính toán, đợi hấn quay về không khéo hoa cúc lại nở bung xòe, bèn nhờ Ninh công công được hấn đặc biệt cho lưu lại tắm cung phục vụ mình nhẩn vài câu với hấn, sau đó tự xuất cung, ngồi xe ngựa trở về tướng phủ.

100. Khi tôi về tới nhà, trừ bà chị dâu mấy hôm trước vừa được chẩn ra hỉ mạch đang nghỉ ngơi trong phòng, còn thì cha mẹ tôi, anh tôi đều đang ngồi đợi. Hơn nữa, vừa thấy mặt tôi, họ đã gọi tôi vào quỳ trước từ đường. Một màn này với tôi mà nói khá quen thuộc, giống với kiếp đầu tiên, khi quan hệ của tôi với Sở Duệ Uyên bại lộ.

71. Quyển 3 - Chương 11: Kiếp Thứ Ba 101 – 110

101. Nhưng chị dâu tôi cả ba kiếp đều bằng tuyệt thông minh lại vô cùng tinh ý, cho dù phát hiện ra quan hệ giữa tôi và CEO bản triều cũng sẽ không dễ dàng tiết lộ; mà với khả năng tưởng tượng của cha mẹ và anh tôi, không có lí gì sớm như vậy đã đoán ra chân tướng. Tôi vừa hoang mang vừa mờ mịt, nhưng vẫn ngoan ngoãn quỳ xuống trước bài vị liệt tổ liệt tông nhà họ Liễu, chờ nghe cha tôi giáo huấn.

Ông già bảo anh tôi đóng cửa, rồi nhìn tôi bằng vẻ mặt như mưa giông ùn ùn kéo tới. Sau đó, cũng quỳ xuống ngay cạnh tôi, đối diện với bài vị liệt tổ liệt tông, khuôn mặt già nua giàn giụa nước mắt.

102. Kịch bản phát triển theo hướng này khiến tôi hơi hoảng, vội vàng trộm liếc sang mẹ với anh, định chờ hai người ra dấu nhắc nhở. Nào ngờ, vừa ngẩng mặt, lại thấy cả hai người cũng đang khóc ròng ròng. Nếu đây không phải thời cổ đại, tôi đã nghĩ bệnh viện vừa thông báo mình mắc phải nan y tạp chứng gì, ba vị gia quyến kia vì đau lòng mà không nỡ nói ra.

Cha tôi lặng yên rơi lệ một hồi lâu mới dần xuống được nỗi lòng, nghiêng răng nhả ra từng chữ: “Tiên hoàng để lại di chiếu, bảo kim thượng cưỡi con làm hoàng hậu.”

103. Hả, gì cơ?!!!

104. Sau đó, cha tôi đem tình hình chi tiết kể lại cho thẳng tôi đã vào mode ngu người. Có phải tiên đế (lần thứ ba) thượng mã phong chết trên giường hoàng quý phi rồi không? Ông ấy ra đi đột ngột, vốn dĩ là không lưu lại di chiếu truyền ngôi, Sở Duệ Uyên vừa là thái tử vừa là con trai duy nhất, nên lên kế vị mà không gặp phải chút tranh cãi dị nghị nào. Ai ngờ, tiên hoàng không kịp lưu lại di chiếu truyền ngôi, nhưng vào đúng hôm bằng hà đó từng lệnh cho Lễ bộ thượng thư và Hàn lâm học sĩ thừa chỉ cùng nhau soạn ra một chiếu thư phong thái tử phi.

105. Di chiếu đại ý như sau: “Con trai thứ hai nhà Liễu thừa tướng thực ra là thân nhi nữ, bởi vì lúc nhỏ thể hư mệnh nhược nên phải giả làm con trai cho dễ nuôi, chuyện này Liễu thừa tướng đã bẩm rõ với tiên hoàng từ khi Liễu đại tiểu thư được phong làm thái tử bạn đọc. Trong những năm qua, tiên hoàng xét thấy Liễu đại tiểu thư ôn nhu hòa thuận, phẩm hạnh cao khiết, nghi thái đoan trang, lại là thanh mai trúc mã với thái tử, tình cảm sâu sắc, thật là một đôi tương xứng. Vì thế, đặc biệt soạn ra chiếu thư này, lệnh cho

Khâm thiên giám chọn ngày lành, Lễ bộ chuẩn bị các nghi lễ tấn phong cùng cưới gả, đợi đến ngày lành thái tử sẽ cưới thiên kim nhà tướng phủ làm thái tử phi.”

106. Tiên hoàng lập ra chiếu thư, lại chưa kịp công bố trên triều, ngay đêm đó cười hạc về Tây phương.

107. Mà thánh chỉ đã lập lại đóng ngọc tử đằng hoàng, liên quan đến ngôi vị hoàng hậu, Lễ bộ thượng thư cùng Hàn lâm học sĩ thừa chỉ không dám giấu đi. Hôm nay, sau khi Sở Duệ Uyên hết 3 tháng chịu tang, hai người họ bèn dâng tấu kể rõ sự tình ngay trong buổi chiều sớm. Sau đó, CEO bản triều đương nhiệm cho người tìm kiếm trong ngự thư phòng, quả nhiên tìm được di chiếu của tiên hoàng.

108. Vì thế, giữa triều đình, kim thượng chỉ có thể hạ lệnh tuân theo di chiếu, sai Khâm thiên giám và Lễ bộ phụ trách chuẩn bị nghi lễ tấn phong, đợi đến ngày lành sẽ phong Liễu đại tiểu thư nhà thừa tướng làm hoàng hậu.

109. Nghe cha tôi kể xong, trong lòng tôi chỉ có một ý nghĩ: Tâm địa CEO bản triều nếu đã nổi cơn đen tối, thì có thể đen đến mệnh mông không bến không bờ.

110. Tôi kiếp này làm nhị công tử hoàn khổ nhà tướng phủ danh chấn kinh thành đã mười mấy năm, bảo là gái giả trai, chỉ có phượng mù diếc mới tin nổi. Chiếu thư phong hậu nếu do chính Sở Duệ Uyên lập ra, đám ngôn quan và phái thanh lưu bản triều dám chùng sẽ kéo bè công kích cá nhân hắn, thậm chí khuyến mại thêm màn đập đầu vào cột liễu chết can gián, anh có tin không?!

Nhưng điểm then chốt ở chỗ, chiếu thư này, lại là “di chiếu”. Theo tác phong của người xưa, nếu di chiếu không được ai tìm thấy, hoặc âm thầm xử lý thì thôi, nhưng một khi đã bị đám đại thần rách việc đào ra, thì khó lòng mà không tuân theo được. Nếu di chiếu có thể dẫn đến lung lay nền móng nước nhà, hoặc liên quan đến vấn đề kế thừa vương vị thì còn đáng bàn, lúc đó đầy triều văn võ bá quan cùng nhau quỳ chết không chịu đứng lên, than khóc dậy trời, tân đế chỉ đành thuận theo dân (tâm) ý mà biến di chiếu thành giấy lộn. Nhưng vấn đề là, “di chiếu” của tiên hoàng hiện tại, chẳng qua chỉ bảo tân hoàng cưới một nam hoàng hậu về nhà. Không can gián ư, kim thượng lại đi cưới một thằng đờn ông, mất mặt bản triều biết chừng nào. Can gián ư: bảo đây là di chiếu giả, thì hoàng đế đã đóng triện xác nhận hàng auth; bảo Liễu thừa tướng khi quân phạm thượng, chỉ trai bảo gái, thì tiên hoàng suốt chừng ấy năm trời không phân biệt được nam nữ, lại còn ghép loạn uyên ương... như thế càng mất mặt bản triều hơn so với không can gián.

Hơn nữa điểm quan trọng nhất là, CEO bản triều đã vui vẻ đáp ứng rồi, giờ lại còn nói này nói nọ, khác nào tát thẳng vào mặt hai vị hoàng đế cũ mới. Cho nên, tôi đoán, đám elite đủ tư cách lên triều sau khi tính toán thiệt hơn, liền mặc nhiên an tĩnh như gà.

Lời tác giả:

CEO: Phụ hoàng, đây là tội của người, xin gánh lấy!

Tiên hoàng: Trẫm không có đứa con như người!!!

72. Quyển 3 - Chương 12: Kiếp Thứ Ba 111 – 120

111. Các quan khác trong triều không ý kiến, cha tôi lại càng không thể ý kiến. “Di chiếu” nói, chính ông nắm với tiên hoàng rằng tôi là con gái, như vậy bất kể có chuyện đó hay không, ông cũng vẫn phải gánh tội. Đừng nói là kêu oan cho bản thân, đến chuyện thăng con thứ nhà mình là dzai không phải gái, ông cũng không dám nói ra, bởi nói ra coi như thừa nhận lừa dối tiên hoàng. Tội danh này, nhẹ thì chém đầu một mình ông, nặng thì chém đầu cả họ. Cho nên, cha tôi bây giờ phải sửa tộc phả, đem “con gái lớn” là tôi kick khỏi gia phả nhà họ Liễu.

112. Hừm. Trọng nam khinh nữ đek chịu được.

113. Nhưng phải nói, Sở Duệ Uyên không hổ là kẻ không những ngồi vững cái ghế CEO lại còn trùng sinh, tâm địa đã đen tối, thủ đoạn lại còn ngoan độc. Vừa đăng cơ đã có thể bắt Lễ bộ thượng thư và lão đại của Hàn lâm viện nguy tạo di chiếu cùng mình, đảm bảo hẳn đã ngấm ngấm xây dựng thế lực riêng từ lâu rồi, so với tình hình giết gấu vá vai hồi mới lên ngôi ở kiếp đầu tiên đúng là một trời một vực.

114. Cha tôi sửa xong tộc phả, lại rơi thêm mấy hàng nước mắt, rồi bắt đầu an ủi tôi. Ông nói hôm nay sau khi tan châu, Sở Duệ Uyên chủ động gọi ông vào thượng thư phòng hội đàm 1-1. Chủ đề chính của cuộc hội đàm là CEO bản triều biết cha tôi vô tội, kì thực vài ngày trước khi tạ thế, tiên hoàng kiếm được một phương thuốc cấm dân gian có tác dụng trường sinh, sau khi uống vào thì có lúc thần trí không được tỉnh táo. “Di chiếu” kia cùng với chứng thượng mã phong, nói không chừng đều có liên quan đến thứ thuốc cấm nọ. Nhưng tiên hoàng đã mất, “di chiếu” đã lập, kẻ làm thần tử không thể khiến tiên hoàng mất mặt, chỉ đành thiệt thòi cho tôi đem thân nam tử, lấy danh nữ tử mà gả vào hoàng gia. Có điều, kim thượng trong lòng thương xót, nên đặc cách cho tôi ngày thường được “nữ giả nam trang”, cũng không cần phải tuân thủ cung quy như các phi hậu thông thường.

115. Lúc kể lại chuyện này, cha tôi đầy lòng cảm kích đối với Sở Duệ Uyên. Đến cả mẹ và anh tôi cũng đều một vẻ hận không thể gan óc lầy đất báo tạ hoàng ân. Chỉ có mình tôi là ngoài mặt cảm kích, trong lòng “ha ha”.

116. Điều đáng mừng duy nhất là, chị dâu tôi ốm nghén không có mặt. Bằng không, diễn xuất của tôi nào qua nổi đôi hoả nhãn kim tinh của chị ấy.

117. Sở Duệ Uyên nói bồi thường, liền tặng luôn cho tôi ngôi hoàng hậu. Đúng là phong phạm của tổng tài bá đạo top 1 bản triều. So với thằng nhóc chơi quýt tôi kiếp đầu tiên, cứ như hai người hoàn toàn khác biệt.

118. Tổng tài bá đạo top 1 ngày hôm sau lên châu sớm liền lệnh cho Khâm thiên giám bấm tẩu ngày lành, quan giám chính Khâm thiên giám liền tron tru mà rằng lễ phong hậu nên định vào 3 tháng sau, ngày 8 tháng 8.

119. Vừa nghe cha và anh kể lại, tôi liền biết ngày lành đó chẳng phải do Khâm thiên giám nào quan sát tinh tượng tính toán ra, mà do bình giám của CEO bản triều đổ lệnh lảng. Ở kiếp đầu tiên, hẳn đã đem

tôi từ chú rể chuych thành cô dâu, đến kiếp này lại còn muốn danh chính ngôn thuận đem tôi làm cô dâu mà chuych. Cách đến hai kiếp còn tính nợ cũ, tốt nhất đừng nói cho hần biết, kiếp trước cũng vừa khéo vào ngày 8 tháng 8, tôi gặp Phương Tuyết Oánh lần đầu.

120. Nhắc đến Phương Tuyết Oánh, xét từ quy luật chị dâu và Độc Cô Yến đều không trùng sinh, khả năng cao là y cũng không trùng sinh. Tôi vốn nghĩ có nên sớm đón y khỏi Phương gia, cho y đỡ phải chịu thêm vài năm lễ giáo phong kiến tàn bạo, nhưng nhìn thói ghen tuông của Sở Duệ Uyên, vẫn là không nên đâm đầu vào chỗ chết. Đành phải thiết thời cho vị đồng hương đại hán dây chuyền vàng chịu thêm vài năm làm khuê tú, chờ cha y được điều nhiệm tới kinh thành, đến lúc đó lại tìm cách khác cứu y ra.

73. Quyển 3 - Chương 13: Kiếp Thứ Ba 121 – 130

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

121. Hoàng đế đại hôn, chuyện phải lo nhiều gấp tỉ lần dân gian cưới gả, thời gian 3 tháng chớp mắt đã qua. Theo lẽ thường, trong thời gian này, phu nhân CEO tương lai phải ngoan ngoãn ngồi nhà chăm chỉ học quy củ trong cung. Nhưng đến lượt tôi, nếu thực sự 3 tháng không được ra đường, chưa cần tôi bí bách mà chết, thì vị CEO khó khăn lắm mới được xơi thịt trở lại kia đã bí bách mà chết trước. Cho nên cứ cách vài ba ngày tôi lại được bí mật triệu vào cung ở qua đêm với danh nghĩa mi miểu “tiển cung học quy củ”. Cha mẹ và anh tôi còn có chút lo lắng, nhưng ánh mắt của cha chị dâu, sáng quắc, vì diệu, trêu chọc... Rõ ràng là âm mưu đen tối của Sở Duệ Uyên, kết quả người xấu hổ muốn tìm cái lỗ nẻ chui xuống lại là tôi.

122. Nhưng tôi rốt cuộc vẫn là hoàng hậu sắp nhậm chức, không thể tiếp tục đi tìm lũ hồ bằng cầu hữu ngày xưa đủ đốn. Phải biết rằng “nam nữ hữu biệt”, haha. Thằng bạn từ nhỏ siêu gossip có đến thăm tôi một lần, nhìn tôi chăm chăm nửa ngày như xem kì trần dị thú, sau đó cút luôn rồi. Người anh em Quan Minh Nguyệt kiếp này quen biết sau màn phá game “hoạn nạn kiến chân tình” của Sở Duệ Uyên, cùng với sư huynh tình nhân Giang thần y cũng gửi điện chúc mừng, à nhầm, thư thăm hỏi. Đọc xong thư của gã, tôi cảm thấy CEO bản triều tổng gã đi Khúc Châu làm quan Tổng đề điểm hình ngục, thật không oan uống chút nào.

123. Đúng vậy, hai năm trước, khi Quan Minh Nguyệt được điều đi trải nghiệm thực tế, thì không còn tới đất Giang Châu cá gạo sum vầy tài vật phì nhiêu như hai kiếp đầu, mà bị cử đến vùng Khúc Châu hoang vu phía bắc, nơi rừng thiêng nước độc, dân tình khó bảo. Lúc đó tiên hoàng còn tại vị mà Sở Duệ Uyên đã có thể can thiệp vào chuyện điều nhiệm của triều đình, thế lực không thể nói là nhỏ. Chẳng trách sau khi kế vị không lâu, hần đã có thể làm ra những chuyện như “di chiếu”.

124. Được cái CEO bản triều chỉ thay đổi địa điểm nhậm chức của Quan Minh Nguyệt, không động đến chức vị của gã, tỏ rõ ý chờ sau khi rèn luyện trở về sẽ trọng dụng. Điểm này khiến tôi rất vui mừng. Thứ nhất, đây tốt xấu vẫn là người bạn chí giao của tôi suốt 3 kiếp, hai kiếp trước lại còn giúp đỡ tôi rất nhiều lần, tôi vẫn mong hần có được tiền đồ tốt đẹp. Thứ hai, tôi còn đợi nửa năm sau, Giang thần y cùng gã về kinh cứu chị dâu tôi.

125. Chị dâu tôi lại có thai, thời điểm gần giống với hai kiếp trước. So với bất cứ ai trong nhà, tôi là người lo lắng cảnh giác nhất, do đó coi như hiểu được nỗi khổ của Sở Duệ Uyên kiếp trước khi suốt ngày bảo tôi mang đồ bổ an thai về cho chị dâu.

126. Nhưng tôi bây giờ không có thời gian, cũng không có tâm trạng đi quan tâm người khác. Tôi lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Cổ ông đây sắp gãy – ra – rồi!

127. Tôi một thân phượng quan hà bí, đứng đã hơn hai canh giờ trong đại điển sắc phong. Tôi vốn là dân IT, không biết mô tả ra sao, nhưng chỉ riêng cái thứ tôi đội trên đầu đã khảm không biết bao là trân châu bảo thạch, dùng không biết bao nhiêu tơ vàng điểm thụy, tính ra ít nhất cũng 3kg. Xét từ thợ thuyền và

tính tử tử của thợ thuyền hoàng gia cổ đại, dưới 1 năm khó mà làm ra cái mũ phượng thể này. CEO bản triều có lòng như vậy, tôi vừa cảm động, vừa thở dài vì thói tiêu hoang của hắn, nhưng quan trọng nhất là, bị cái thứ nặng như thế đè mãi lên đầu, cái cổ tôi sắp trụ không nổi nữa.

128. Tạ ơn trời đất, ngay trước thời khắc cái cổ tôi rụng xuống, thì những lễ nghi phong kiến hủ bại trụ lạc kia cũng kết thúc rồi. Sau khi uống chén rượu hợp hoan, tôi ngồi trên hỉ sàng của CEO bản triều, vào cái khoảnh khắc được hắn gỡ phượng quan giải cứu, tôi cảm thấy người trước mắt đẹp đến mức tỏa ánh hào quang. Suốt tam sinh tam thế, tôi chưa từng thấy hắn đẹp dzai đến vậy. Ngay lúc này, cho dù có Độc Cô Yến ở đây, tôi vẫn sẽ nói Sở Duệ Uyên là đệ nhất mỹ nam tử đương thời. Được mặt được bo đì, lại còn máy to chạy tốt.

#team_Độc_Cô_Yến: Yêu vào mắt cmn hết lí trí rồi =]]]]]]

129. Kiếp này hai chúng tôi nếu thực sự tu thành chính quả, bạch đầu giai lão, vậy thì những dấn vật hai kiếp trước cũng coi là được đền đáp xứng đáng rồi. Mặc dù nói thật lòng, hắn có hơi bị thiệt. Nhưng người ta đã vui vẻ chịu thiệt, thì tôi cũng đành “có lợi không chiếm là đồ vương bát đản” mà thôi.

130. CEO bản triều đệ nhất mỹ nam tử đương thời bị tôi chiếm lợi nọ gỡ xuống phượng quan, cởi tiếp hà bí của tôi. Cởi xong hà bí, hắn tiếp tục bóc từng lớp hỉ phục hoàng hậu bên trong. Tôi vội vàng giãy khỏi vòng tay hắn, nhảy bổ đến chiếc bàn đang bày đầy bánh cưới. Hắn hôm nay còn ăn được một ít, chứ tôi đây trét đầy mặt son phấn, từ sáng sớm nhìn đối đến tận bây giờ, làm gì có sức lực nào mà cùng hắn nghĩ mấy chuyện dâm dục. Thế là, tôi ngồi trước bàn đánh chén, hắn ngồi bên cạnh chén đậu hủ của tôi. Chờ đến lúc tôi lấp xong cái bụng, hắn cũng đã sờ mó hết một lượt từ đầu đến chân, đến quần và quần lót bên dưới hỉ phục cũng bị hắn cởi sạch ra rồi.

74. Quyển 3 - Chương 14: Kiếp Thứ Ba 131 – 140

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

131. Đêm động phòng hoa chúc của đế hậu một nước, thế mà Sở Duệ Uyên cũng không cầu kì. Quần áo tôi còn chưa cởi được bao nhiêu, hắn thậm chí quần cưới mới cởi được một nửa đã bế tôi vào lòng ngồi đối mặt với hắn, lập tức vào đề ngay cạnh bàn ăn.

Đồ đạc trong hoàng cung đương nhiên là chịu được sức nặng của hai nam nhân, nhưng diện tích mặt ghế tròn có hạn. Sở Duệ Uyên ngồi trên ghế, tóm lấy hông tôi nâng lên dập xuống mười mấy lần, cảm thấy không đã, bèn giữ nguyên tư thế dính liền lấy nhau mà bế tôi đi về phía giường.

Nhưng không đợi về đến giường cưới chần nệm rèm đều một màu đỏ rực, hắn ôm tôi ngồi xuống cái ghế bập

bệnh ở cạnh giường. Chiếc ghế mây bập bênh này là một kiệt tác của kĩ nghệ đồ gỗ thời cổ đại, rất phù hợp với lực học và cơ thể con người, lúc trước mỗi lần ở trong cung đợi Sở Duệ Uyên tôi rất thích ngồi đu đưa trên đó. Nhưng lúc này bị ngồi ngược, hai chân mở rộng gác lên tay vịn, dưới mông không phải là ghế mây, mà là tính khí của nam nhân khác, mỗi lần chiếc ghế đu đưa, hậu huyệt lại một lần bị phân thân to khỏe đâm xuyên, lấp đầy... tôi thực sự có chút không chịu nổi. “Bệ hạ... lên giường đi, lên giường đi... A...” Nửa người trên hoàn toàn kiệt sức đổ vào lòng Sở Duệ Uyên, tôi không ngừng thở dốc cầu xin hần. Thế nhưng, hần lại càng lắc ghế đến điên cuồng sung sướng, cự vật dưới thân hết lần này đến lần khác mở toang hậu huyệt mềm mại, đâm vào nơi sâu nhất trong thân thể. Hần vừa cày cuốc, vừa khoe: “Mấy hôm trước nhìn thấy dáng vẻ Khanh Khanh ngồi trên ghế này, trầm bèn nghĩ ra tư thế mới. Hôm nay thử, quả nhiên là cảm giác rất mới mẻ.” Sau đó, hần tiếp tục “cảm giác mới mẻ” đến mấy lần. Đợi đến lúc được hần ôm về giường, hỉ phục trên người chúng tôi đã dính be bét hàng họ của cả hai, vô cùng phá hoại thành quả của nhân dân lao động.

Cuối cùng, thành quả của nhân dân lao động tiếp tục bị lột sạch vứt tứ tung trên giường dưới đất, còn tôi, bị đè trên chăn đệm đỏ thắm, đổi mọi tư thế mà chuyếch đến tận khi trời sáng.

132. Đêm động phòng hoa chúc của chúng tôi, Sở Duệ Uyên có phần high quá đà. Đừng nói tân nương tử là tôi đây bị làm tới mức mất kiểm soát không còn gì để bắn, ngay cả tân lang là hần ở lượt cuối cùng cũng chỉ vắt ra được vài giọt vào bụng tôi. May mà hoàng đế đại hôn, nghỉ châu 3 ngày. Hôm sau, hai chúng tôi ngủ tới lúc mặt trời lên quá ba con sào mới rời giường. Ăn xong bữa trưa, hần bắt đầu kể cho tôi sắp xếp của hần cho cuộc sống sau này.

133. Những chuyện này, trước đây hai chúng tôi cũng từng bàn đến, nhưng lúc đó chỉ là tán gẫu giữa người yêu với nhau, hôm nay lại biến thành ý chỉ của hoàng đế mà thực hiện. Ví như, trên danh nghĩa tôi sẽ vào sống ở cung hoàng hậu, nhưng trên thực tế là ở cùng với hần. Ví như, lúc hần lên triều tôi có thể dẫn vài cấm vệ xuất cung, nhưng sau khi hần hạ triều làm xong chính sự, tôi phải về cung ở bên hần. Lại ví như, bất kể là ở cung của tôi hay cung của hần, các cung nữ trẻ trung xinh đẹp đều bị điều đi làm việc khác, chỉ giữ lại thái giám và nữ quan già hầu hạ.

134. Tôi cảm thấy điều thứ 3 hần nghĩ vừa hơi nhiều, lại hơi ít. Tôi là một tên gay thuần, trong cung có nhiều cung nữ trẻ trung xinh đẹp hơn nữa, tôi cũng không hứng thú. Mà nếu thực sự có người định gây chuyện gì đó, phía dưới tôi có chuối, chỉ cần đánh thuốc mê tôi và một tên thái giám là xong một vở kịch “đâm loạn cung đình.”

135. Nhưng có lẽ đừng nên nói ra, mặc kệ hần quần quéo là tốt nhất. Với cái tính ghen tuông của CEO bản triều, giờ mà nói ra, vạn nhất hần nghĩ quần mà làm cho tôi đại trình tiết gì gì đó, thì tôi biết đi đâu mà khóc. Cho nên tôi kệ cho hần hạ chỉ, lại cùng hần phiên vân phúc vũ thêm ba tháng, thì vừa đến đêm giao thừa.

136. Đêm trừ tịch, theo thông lệ, CEO bản triều mở tiệc trong cung mời văn võ bá quan và các mệnh phụ phu nhân. Tôi lên tiệc uống 3 chén, sau đó lấy lí do “thân thể không khỏe” rút lui. Nếu không, mặc nguyên bộ cung trang hoàng hậu này, tuy đã được các cung nữ khéo tay trang điểm cho không đến nỗi nào, nhưng đứng trước cả trăm người, ai nấy đều cảm thấy gượng gạo. Sau khi lui ra ngoài, tôi bèn cho người mời mẹ và chị dâu vào hậu cung, ba mẹ con tâm sự vài chuyện riêng tư. Chưa được bao lâu thì Sở Duệ Uyên cũng “rượu bốc lên đầu”, bảo bá quan tiếp tục tiệc tùng, bản thân thì hồi cung trước. Mẹ và chị dâu tôi vô cùng biết ý mà hành lễ rồi rời đi, để lại tôi vẫn mặc một thân nữ trang, bị CEO bản triều lẩn qua lẩn lại suốt một đêm.

137. Bước sang năm mới, theo lệ được nghỉ châu 3 ngày. Vì thế, tôi lại bị lẩn qua lẩn lại 3 ngày. Đến hết ngày thứ 3, thì lần lượt xảy ra hai chuyện lớn.

138. Một là chị dâu tôi bị đau bụng, động thai sinh non. May sau, từ sau hôm mừng 1, tôi đã mời Giang thần y vào trú trong phủ thừa tướng, nếu không, chưa biết chừng chị dâu đã phải một thầy ba mạng phen này.

139. Chuyện còn lại, đại khái là đêm trừ tịch, một số quan viên trong triều bị cosplay nữ trang (vốn cũng có xấu lắm đâu?) của tôi kích thích. Chưa đợi qua rằm tháng giêng, mười mấy vị đại thần tiểu thần đã cùng nhau dâng tấu, xin CEO bản triều lập phi.

140. Các cung nữ thái giám ở hậu cung, vốn cực kì biết gió chiều nào che chiều ấy. Sau này chưa nói trước được, nhưng ít nhất hiện tại, hoàng hậu tôi đây được sủng ái đến mức nào, bọn họ đều thấy trong mắt, ghi trong lòng. Cho nên dù tôi không thích dính dáng đến việc triều đình, nhưng chân trước Sở Duệ Uyên vừa ở trên triều chỉ ra những chuyện vi phạm luật pháp, phá hoại kỉ cương, thương phong bại tục của đám quan viên nọ, chân sau đã có người chạy đến hớt nẻo kiếm câu chuyện làm quà lúc tôi đang ăn trưa ở hậu cung. Tôi một bên kinh thán CEO bản triều trùng sinh chuyển này thủ đoạn chế ngự nhân tâm và giám sát quan lại không thua kém gì vài vị hoàng đế triều Minh; một bên không thể không cảm khái, bảo sao các cuộc đấu đá tranh sủng chốn hậu cung các triều các đời đều có thể viết thành một cuốn “Lịch sử chiến tranh không khói súng”.

75. Quyển 3 - Chương 15: Kiếp Thứ Ba 141 – 150

141. Chờ Sở Duệ Uyên xử lí xong công vụ trở về, tôi bèn đằng hoàng nghiêm túc mà nói chuyện với hần. Tôi trao đổi với hần chủ yếu hai việc: thứ nhất, cảnh báo một cách ý nhị rằng đám thái giám bên cạnh hần cần phải dạy bảo lại rồi; thứ hai, bày tỏ mình tuy rằng không nữ, không cam lòng, nhưng xét tới việc hần rốt cuộc vẫn là hoàng đế, nếu hần cần lập phi sinh con, tôi cũng không phải là không thể chấp nhận.

Lúc nói ra những lời ấy, thái độ tôi cực kì nghiêm túc, thế mà Sở Duệ Uyên nghe xong lại cười, kéo tôi ôm gọn vào lòng: “Mính Chi ngốc của trẫm, sao lại ngốc đến thế này.”

142. ... Hần trùng sinh chuyển này cái gì cũng tốt, mỗi tội lắm lúc cứ cảm thấy hần đang lấy tư cách trưởng bối mà cư xử với mình. Lúc hai chúng tôi vừa mới trùng phùng, hần cư xử với tôi như với cháu; mà bây giờ, có lúc thấy hần đối với mình như đối xử với con.

Đương nhiên, ông bố xịn sẽ không đời nào như hần, chính sự chưa bàn xong đã bắt đầu lột quần áo, chuych con dzai.

143. Đến lúc lẫn lộn chán gối xong xuôi, Sở Duệ Uyên lại ôm tôi vào lòng bảo: “Mính Chi không cần để tâm. Hoàng thúc Thụy Vương gia vốn tư chất không tồi, mấy đứa con đích thứ đều được giáo dưỡng thành nhân tài hữu dụng học vấn hơn người. Đợi vài năm nữa, chúng ta có thể chọn trong đám con cháu của hoàng thúc một đứa thông minh lanh lợi, nhận làm con nuôi của chúng ta. Hoàng thúc là em cùng cha cùng mẹ với phụ hoàng, giang sơn này cũng không sợ bị coi là không người thừa kế.”

Hần có thể nói ra những lời này, là đặt tôi lên trên chuyện truyền dòng nối dõi. Khỏi nói tôi cảm động đến mức nào, nhảy bổ lên đè hần xuống giường hôn lấy hôn để, sau đó, liền bị hần đè ngược trở lại, chuych lấy chuych để.

144. Đợi đến lần thứ hai đánh trống thu quân, tôi vừa nghịch tóc hần vừa cười bảo: “Bệ hạ bảo ta ngốc, người mới ngốc.” Không chờ hần kịp phản ứng, tôi vội vàng nói tiếp nửa câu sau: “Lấy sức của bệ hạ, muốn tìm một phụ nữ đồng ý sinh con sau đó rời đi, giữ kín bí mật cả đời nào có khó gì. Nếu bệ hạ không muốn hành phòng cùng cô ấy, cũng không phải không có cách.”

Sau đó, tôi phổ cập ngắn gọn kiến thức khoa học hiện đại về sinh sản và giới tính cho CEO bản triều, đặc biệt là nguyên lí thụ phấn chỉ cần đưa phấn hoa vào đầu nhụy, không nhất thiết nhụy đực và nhụy cái phải tiếp xúc với nhau. Sau đó, hần liền cùng tôi nhụy đực tiếp xúc nhụy cái (giả) một phen, coi như là thù lao cho bài giảng của tôi.

145. Người yêu máy to chạy tốt nhan sắc vượt khung lắm lúc tinh lực và tinh + lực quá tràn trề, cũng là một vấn đề. Haiz.

146. Sở Duệ Uyên học được đồng tri thức hiện đại về thụ phấn ở chỗ tôi, nhưng vẫn chưa vội hành động. Thực ra kiếp này hai chúng tôi mới có một đứa mười bảy, một đứa mười tám, nuôi con sớm như vậy chỉ tổ quấy nhiễu thế giới hai người, để vài ba năm nữa bàn tiếp thì hơn.

147. Vì thế, hai ba năm lại trôi qua trong một cái enter.

148. CEO bản triều cấp quán, tôi cũng vô cùng khoa học mà “tam niên vô tử”. Vì thế, một số ai đó vốn yên tĩnh được vài năm giờ lại lên tinh thần, tới tấp dâng tấu xin kim thượng tuyển thêm tú nữ, mở rộng hậu cung. Kim thượng bác đề nghị tuyển tú, đồng ý mở rộng hậu cung. Sau đó, trong sự hân hoan cổ vũ của văn võ khắp triều, mở rộng thêm một vị Đức phi. Chỉ thế, không hơn.

149. Vị Đức phi nương nương mới nhậm chức này, tôi đã biết đến từ lâu. Không phải thái giám cung nữ hay ai đó nịnh hót đưa chuyện – từ sau khi Sở Duệ Uyên đồng ý lập phi, bọn họ hẳn trông thấy tôi là bắt đầu lóng ngóng chân tay. Chuyện về Đức phi, từ 5, 6 năm trước thằng bạn gossip của tôi đã từng kể qua rồi. Là đích nữ của Hộ bộ thượng thư, mẹ cô ấy từ sau khi bị sảy mất đứa con trai thứ thì bắt đầu ăn chay niệm Phật, kết quả là khiến đứa con gái nhỏ cũng một lòng hướng Phật, từ khi còn bé tí đã chỉ muốn xuất gia làm ni cô, không muốn luẩn quẩn trong chốn hồng trần. Dòng dõi nhà Hộ bộ thượng thư chỉ có một trai một gái, sao có thể đồng ý cho con gái xuất gia. Hai cha con găng nhau suốt bao nhiêu năm, găng đến lúc con gái 18 tuổi, cuối cùng cũng thuận lợi xuất giá. Lại còn gả cho một anh hoàng đế.

150. Ồm, chính là chờ sau khi sinh con xong, cô ấy sẽ được xuất gia.

76. Quyển 3 - Chương 16: Kiếp Thứ Ba 151 – 160

151. Vốn dĩ tôi tính dựa trên nguyên lí sức khỏe sinh sản, chờ thêm 2 năm nữa, ít nhất đợi Đức phi đủ tuổi kết hôn theo pháp luật hiện đại rồi mới sinh con. Nhưng CEO bản triều và người đàn bà quyền lực nhất bản triều trên lí thuyết (không có thái hậu, hoàng hậu lại là đàn ông), hai kẻ quen nhìn người cổ đại 14, 15 tuổi sinh con đẻ cái, lại không thích thế, chỉ muốn sớm sinh sớm giải thoát. Rõ là chả phải cái dạng cha mẹ gương mẫu tốt đẹp gì.

152. Cho nên trong suốt 2 tháng kể từ sau khi Đức phi nhập cung, mỗi lần Sở Duệ Uyên và tôi hành phòng đều có thái giám đứng chết dí ở cửa đợi, chờ cho CEO bản triều đem long tinh bắn vào trong bình thì khẩn cấp mang sang cung của Đức phi. Chuyện này chỉ diễn ra trong vòng 2 tháng, là vì đến đầu tháng thứ ba, Đức phi nương nương được chẩn ra hỉ mạch, hơn nữa còn trên một tháng rồi.

153. Lúc tin mừng được truyền tới, khỏi nói Sở Duệ Uyên vui mừng đến cỡ nào. Đương nhiên, hẳn vui mừng không phải vì Đức phi có mang, mà vì nhờ Đức phi có mang, từ nay khi hai chúng tôi cộng phò Vu Sơn (*) hẳn không cần phải rút ra bắn vào cái bình nữa rồi.

() Cùng nhau tới Vu Sơn. Vu Sơn là ngọn núi ở Trùng Khánh, Trung Quốc, tương truyền Sở Tương Vương đến đây đã gặp và ân ái với nữ thần núi. Khi chia tay, nữ thần nói: “Thiếp ở đây sáng làm mây, chiều làm mưa ngóng người.” Từ đó “Vu Sơn” hay “mây mưa” được dùng để ám chỉ chuyện xxoo.*

154. Đàn ông, bất kể là cổ hay kim, cong hay thẳng, đều có chấp niệm với việc không mang bao bắn vào trong.

155. CEO bản triều ghen hai tháng cuối cùng cũng được giải phóng, là đối tượng bị không mang bao bắn vào trong, tôi thậm chí không thể tả. Hắn bắn trong người tôi không biết bao nhiêu lần, khiến bụng tôi căng cả lên chưa nói, đến lúc làm xong, hắn còn cấm nguyên trong đó suốt một đêm, ngăn bạch trọc không cho tràn ra ngoài. Còn lấy cớ tốt đẹp rằng: “Trẫm cho Khanh Khanh nhiều long tinh như vậy, Khanh Khanh không thể lãng phí, nhất định phải sinh cho trẫm một thằng cu bụ bẫm.”

156. Tôi sinh cho hắn được cái trym! Khi Nữ Oa/ Thượng đế tạo ra loài người, không thiết lập cho đàn ông chức năng này!

157. Là một người đàn ông, tôi chỉ có thể nhân lúc hắn phải dậy lên triều, chỗ kia không bị chặn nữa thì phun hết đám trọc dịch ra ngoài. Kết quả là, Sở Duệ Uyên một bên nhìn không rời mắt, một bên đau lòng thương tiếc mà bảo: “Con của Khanh Khanh sảy mất rồi.”

Dm biến thái =]]]]]]

158. Đến tối, hắn lại chơi trò này. Tối hôm sau, lại chơi tiếp. Xem ra là hắn nghiện luôn rồi! Vì thế vào tối ngày thứ tư, không đợi hắn chơi trò mang thai sảy thai, tôi đã tranh trước một bước, vô cùng thâm thiết kêu: “Phụ hoàng!”

159. Sau đó, tôi liền bị “phụ hoàng” hưng phấn phát rồ mà làm thật cả đêm. Tôi còn bị bắt kêu hết một lượt cái gì mà “Phụ hoàng, con muốn nữa”, “Phụ hoàng to quá, sâu quá”, “Phụ hoàng tha cho con đi”...

160. Sáng hôm sau, CEO bản triều ôm tôi bảo: “Khanh Khanh sinh hoàng tử cho phụ hoàng, phụ hoàng liền phong Khanh Khanh làm thái tử.”

Vai về loạn hết rồi.

77. Quyển 3 - Chương 17: Kiếp Thứ Ba 161 – 170

161. Cùng là đàn ông, sao tôi lại quên mất đàn ông dù là cổ hay kim, bất kể cong hay thẳng, đều có tình yêu cuồng nhiệt đối với chuyện cosplay trên giường.

162. Dù sao, bất chấp Sở Duệ Uyên play trò gì trên giường, tôi cũng không sinh nổi. Trái lại, Đức phi nương nương thật bình an thuận lợi mà đậu ngay một đứa con trai.

Lời tác giả: Về màn thụ tinh nhân tạo, xin giải thích với các vị cô nương một chút. Tình trạng sau khi rời khỏi cơ thể có thể sống 4-8h trong môi trường nhiệt độ 37°C, ở các nhiệt độ khác thời gian sống sót cũng thay đổi theo, nhưng nhiệt độ phòng thì không chênh lệch quá nhiều. Khi đó, chỉ cần tìm cách đưa vào trong cơ thể nữ giới kịp thời thì không khác gì “thụ phấn” theo cách thông thường. Vì thế trước đây trên báo từng có case anh nọ để “con cháu” trong ba con sói, cuối cùng bị đối tượng thụ phấn thành công bé con đến đời tiền nuôi dưỡng... Phổ cập khoa học kết thúc, hãy khoa học, đừng lỗ măng!!!

163. Sau đó, Đức phi nương nương bất hạnh “băng huyết qua đời”, Tây du về hoàng miếu ở ngoại thành làm Tì-kheo-ni (*) như ước nguyện.

(*) , phiên âm từ tiếng Phạn *Bhikkhunī*, chỉ nữ nhân tu đạo Phật.

164. Thế nhưng, khi tôi mặc thường phục xuất cung thị sát Trà Kinh Lâu (đã mở thêm lần nữa), vừa khéo gặp thằng bạn gossip đến uống trà. Nó bảo, hiện giờ trong kinh đồn rằng tôi bụng dạ hẹp hòi lại hay ghen ghét, hại chết Đức phi, giết mẹ đoạt con.

165. Tôi còn oan hơn cả nàng Đậu Nga nữa, okay?!

166. Một tên đàn ông, dựa vào một cái di chiếu đáng ngờ để lên làm hoàng hậu, chuyên sủng hay ghen bá chiếm hậu cung suốt 3 năm trời, khó khăn lắm mới có thêm một vị Đức phi, lại hại chết người ta, cướp con người ta... Khỏi cần thằng bạn nói, tôi cũng đoán được trăm năm sau mình sẽ mang hình tượng thế nào trong dã sử.

Nhưng mà bốn cung đek quan tâm. Hoàng đế đương nhiệm là chồng bốn cung, hoàng đế kế nhiệm là con bốn cung, dã sử có lật tung cả trời thì trong chính sử cũng không dám nói xấu bốn cung lấy một chữ. Chắc chắn sẽ phải viết: Thánh Mẫu Hoàng thái hậu Liễu thị, Liễu thừa tướng đích trưởng nữ, ôn yển thực đức, nhân nhĩ đoan trang...

167. Thôi thôi, chẳng thà “nam hồ li tinh hoạ quốc ương dân” còn dễ nghe hơn...

168. Đợi thằng bạn rời đi, cũng đến lúc Sở Duệ Uyên xử lý xong chính sự, tôi bèn được đám thị vệ mặc thường phục hộ tống về cung. Trên đường về, tôi gặp một đại thúc đánh đập chửi bới “cụ già tóc bạc” giữa đường – trẻ hơn gần một năm so với kiếp đầu tiên.

Tôi bảo thị vệ dừng xe, hé rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa đúng lúc trông thấy người bị đánh ngã đầu, nước mắt vòng quanh. Vì thế, tuy đã bị người kia hù suốt hai kiếp, tôi vẫn không nở lòng nào. Tôi phân phó thị vệ đánh xe ra cứu người rồi tìm nơi ở cho nó, chứ không có ý định tự mình xuất đầu lộ diện.

Thị vệ tuân lệnh, vừa tính đi qua chỗ hai người, thì một nam tử mặc áo vải đã xông lên trước. Nam nhân áo vải hô dừng tay, rồi móc hết tiền trên người, mua thiếu niên mỹ mạo đã dây dưa cùng tôi hai kiếp, mà chính tôi cũng chẳng biết nên bình luận ra sao.

169. Vừa nhìn thấy mặt nam nhân nọ, tôi đã nhận ngay ra người quen, chính là một trong những ám vệ tinh nhuệ nhất dưới tay CEO bản triều. Nhớ lại kế hoạch Sở Duệ Uyên từng nói 10 năm trước, chuyện này tôi không tiện nhúng tay vào nữa.

Được cái CEO bản triều tâm địa tuy rằng đen tối, nhưng lại đang hằm hè với Độc Cô Yến, muốn chứng minh cho tôi thấy: chỉ cần có người cứu Độc Cô Yến khỏi nơi nước sôi lửa bỏng, đối tốt với y, bất kể người đó là ai, y đều sẽ yêu người đó. Cứ thế suy ra, bất luận là chân tình hay giả ý, ám vệ của Sở Duệ Uyên cũng sẽ đối xử với Độc Cô Yến không đến nỗi tôi. Còn về chuyện Độc Cô Yến có vì thế mà ý nặng tình sâu,

sau này vở kịch sẽ kết thúc thế nào, chỉ có thể nghe theo ý trời thôi.

170. Chuyện của Độc Cô Yến coi như xong, tôi bèn yên tâm chờ 3 năm sau, đồng hương Phương Tuyết Oánh của mình lên sân khấu.

**Đập bàn* *đập ghế* *đập tất cả* Tiểu Yến, em ở đâu mau lên tiếng, dù có phải chống lại toàn thế giới ta cũng sẽ tìm đến cứu em*

#Làm nhan không thấy nhân vật đẹp nhất truyện bị phủ là cảm giác gì#

78. Quyển 3 - Chương 18: Kiếp Thứ Ba 171 – 180

171. Ba năm bảo dài không dài, bảo ngắn cũng không ngắn. Với tôi mà nói, chỉ là từ 22 tuổi lên thành 25 tuổi. Nhưng với tiểu thái tử, lại là từ một đứa bé sơ sinh chỉ biết nằm ngửa khóc oa oa, trở thành một đứa trẻ biết gọi “Phụ hoàng”, “Mẫu hậu”, biết chạy lon ton khắp trong cung ngoài vườn, đọc thuộc vài câu thi thư đơn giản.

172. Từ sau khi nhận biết được mọi người, tiểu thái tử càng ngày càng thân thiết với tôi, bảo nó là con trai CEO bản triều, chẳng thà bảo nó là con của bổn cung. Cách giải thích thông thường của tôi là tôi có thể chất hoà ái dễ gần, còn cách giải thích official của Sở Duệ Uyên là do “nghiêm phụ từ mẫu”, hẳn gửi gắm kì vọng vào thái tử, yêu cầu lại cao, trong khi tôi lúc nào cũng nuông chiều thành bé.

173. Tôi không nuông chiều mà được chắc!

174. Con trai tôi quá sức là xinh đẹp! Theo như Ninh công công nói, tiểu thái tử trông giống kim thượng hồi nhỏ như khuôn đúc. Nó chính là Sở Duệ Uyên phiên bản mini, bán moe. Thường nhan không cần bản là không thể cưỡng lại được! Cho dù biết rõ hôm nay nó đã ăn 5 miếng bánh, nhưng khi nó nhìn mình mắt long lanh, miệng gọi “ba ơi, ba ơi”, tôi vẫn không nhịn được mà đút cho nó thêm một miếng.

175. Kì thực tiểu thái tử vừa thông minh vừa ngoan ngoãn, chưa từng tùy ý gây chuyện vượt quy củ, còn bé xú xiu đã biết cố gắng học hành. Những chuyện tôi có thể nuông chiều nó, cùng lắm là cho nó thêm miếng bánh ngọt hay mấy hạt đậu tằm đường. Trong lòng tôi hiểu rõ, trong những chuyện nhỏ nhặt này Sở Duệ Uyên vẫn phải tỏ ra nghiêm khắc không khoan nhượng, chẳng qua là muốn thái tử càng thêm thân thiết với tôi, mong rằng sau này nó lớn lên biết rõ mọi chuyện vẫn sẽ coi tôi như mẫu hậu thân sinh.

176. Ôn vua chừng đó, chỉ có thể lấy tâm để báo, lấy thịt để đền.

177. Ồm, gần đây đền thịt có hơi mảnh liệt lại thường xuyên. Tần suất gần như là mỗi ngày đền một lượt.

178. Tôi bị ép khô suốt mấy ngày trời, khó khăn lắm có một ngày nghỉ về thăm nhà, mới biết vì sao Sở Duệ

Uyên gần đây high đến thế. Ôm, cha của Phương Tuyết Oánh được điều nhiệm về kinh rồi. CEO bản triều kiếp trước không có dịp gặp đồng hương của tôi, thế mà kiếp này vẫn soi động tĩnh bên nhà họ Phương, trí nhớ còn tốt hơn tôi tưởng. Còn về chuyện vì sao hấn vẫn để Phương phụ vào kinh, có lẽ là muốn thể hiện với tôi: cô ả kiếp trước tôi lấy làm tiểu thiếp, vốn chả có gì quan trọng, không đáng để bận tâm. Nhưng trời tính không bằng người tính, giám hai kiếp trước hấn còn chưa nuốt xong, Phương Tuyết Oánh lại tiếp tục vào cửa nhà tôi.

179. Chỉ là lần này y không làm con dâu, mà làm con gái nuôi của mẹ tôi.

180. Chuyện là thế này: Chị dâu tôi 8 năm trước sinh đôi một trai một gái, 3 năm trước sinh con trai thứ hai, gần đây lại mang bầu tiếp. Để cầu phúc cho con, gần đây chị ấy thường cùng mẹ tôi đi đến các chùa miếu trong kinh thành. Sau đó, hai người liền gặp được đồng hương của tôi. Chị dâu và Phương Tuyết Oánh càng trò chuyện càng thấy hợp nhau, chỉ hận không thể cắt máu ăn thề, à nhầm, kết nghĩa kim lan. Chị dâu thương tiếc Phương Tuyết Oánh đang bị Phương gia chờ được giá liền bán đi, muốn giúp y một tay. Vì thế, mẹ tôi, nhất phẩm mệnh phụ, thừa tướng phu nhân liền nhận vị đồng hương của tôi làm nghĩa nữ, đồng thời bảo với Phương phủ bà muốn tự tay sắp xếp hôn sự cho Phương Tuyết Oánh. Một gia đình quan viên tứ phẩm vừa vào kinh như Phương gia, kiếm đâu ra được chuyện tốt như thế, còn không ưng vội. Vì thế, người kiếp trước nữa là tiểu thiếp của tôi, kiếp này liền trở thành nghĩa muội của tôi.

79. Quyển 3 - Chương 19: Kiếp Thứ Ba 181 – 190

181. Tôi trở về tướng phủ, chào hỏi nghĩa muội mới nhậm chức, làm bộ tận tình thăm hỏi xem y biết làm những gì. Chị dâu ở bên cạnh lấy làm thú vị bảo: “Hoàng hậu nương nương hỏi kĩ như vậy, có phải là định tự mình kén cho Tuyết Oánh một mối hôn sự không?” Tôi lắc đầu: “Trà Kinh Lâu của ta vừa lúc định mở chi nhánh ở phía đông thành, hôm nay vội vàng không kịp mang quà gặp mặt cho Tuyết Oánh muội muội, ta mới chợt nảy ý đem cửa tiệm này làm quà tặng cho muội muội. Chỉ là nếu có cửa tiệm này, muội muội không tránh khỏi phải xuất đầu lộ diện mà quản lí sự vụ, tài chính, không biết muội muội chịu hay không?” Đồng hương của tôi đương nhiên là thiên ân vạn tạ mà nhận lời luôn. Có chi nhánh Trà Kinh Lâu này trong tay, sau này y không cần phải bị nhốt trong bốn bức tường, cho dù có quyết tâm không chịu gả cho người, cũng có chút tiếng nói.

182. Vì thế, khi tôi xuất cung còn chưa gặp được đồng hương; lúc quay về, đã có thêm một nghĩa muội. Sau khi trở về, tôi báo cáo chuyện này với CEO bản triều, hấn chỉ có thể thở dài mà rằng: “Vận khí của nàng ta thực sự là quá tốt. Người đem tiệm mới tặng cho nàng ta cũng được, nhưng từ nay về sau, đừng có lấp ló đến đó nữa.” Tôi đương nhiên là gật đầu chấp nhận.

183. Kiếp này, tôi không định nhận đồng hương với ông bạn “vận khí quá tốt” kia nữa. Dù sao những ngày sau này của y hấn sẽ vừa thuận lợi, vừa ổn định, vừa vui vẻ, chúng tôi nhận nhau chẳng qua chỉ là thù hoa trên gấm, cần gì phải vì thế mà khiến Sở Duệ Uyên phiền lòng.

184. Hai năm tiếp theo trôi qua trong chớp mắt. Vừa chớp mắt, tiểu thái tử nhỏ như cái kẹo đã trở thành nhóc loi chơi cao đến thất lung. Mỗi lần nó và phụ hoàng nó đồng thời xuất hiện, tôi càng thấy lóa mắt gấp đôi, hào quang lấp lánh tỏa ra tứ phía. Hai cha con giá trị nhan sắc siêu cao này, có ngắm đến trăm ngàn lần cũng không thấy đủ.

185. Vị phụ thân nhan sắc siêu cao nọ, gần đây có hơi căng thẳng. Không đúng, là từ sau sinh thần thứ hai mươi bảy của tôi, hắn đã luôn căng thẳng. Mấy năm nay, tôi đã đoán được là hắn có kí ức của cả hai kiếp trước, hai lần đều phải nhìn tôi chết lúc 27 tuổi, hắn không căng thẳng mới là lạ.

186. Trái lại, áp lực của tôi không lớn lắm. Kiếp này trên danh nghĩa tôi là “đích nữ nhà thừa tướng”, đương nhiên không có cái vụ tên tự rồi. Cho nên cái tên bạc mệnh “Liễu Tử Hậu” kiếp này chả có liên quan gì đến tôi. Bớt đi một Flag, tôi thoải mái hết cả con người.

187. Nhưng tôi đã thoải mái hơi sớm. Kiếp này không có Tử Hậu, không có tình cớ cùng Phá Duyên, không có boss Thái hậu; thế nhưng, lại có thêm một đám sĩ phu “trung quân báo quốc” nào úng thủy.

188. Đám người đó kiên định cho rằng tôi là yêu hậu họa quốc ương dân. Giả chiếu thượng vị, hồ mị hoặc chúa, dâm loạn cung đình, giết mẹ đoạt con... Tổng kết hết mấy chục điều đại tội, tôi thực sự đáng bị chém cả nhà kèm thêm thiên đao vạn quả.

189. Sở Duệ Uyên tại vị mấy năm nay, mưa thuận gió hòa, chính sự hanh thông, nhân dân hòa mục, trăm năm sau tuyệt đối là đáng minh quân lưu danh trong sử sách. Mà đối với hoàng hậu của minh quân cái thế nọ là tôi đây, chỉ cần là người nào có chút tinh táo đều biết nên nhắm một mắt mở một mắt. Vì thế, mấy năm nay, những kẻ kêu gào mưu phạt tiền “hồ li tinh” tôi đây về Tây Thiên chỉ có một đám nhân sĩ vệ đạo, một sách già học nhiều quá ngu người. Người ta nói thư sinh tạo phản, tam niên bất thành (*). Đám người đó ầm ĩ nhốn nháo vài năm, tự đấu đá chia rẽ nội bộ đến mấy lần, vẫn chưa nên cơm cháo đek gì.

() Thư sinh tạo phản, ba năm chưa thành. Thành ngữ Trung Quốc, ý giấu thư sinh là đám người vừa lí thuyết suông vừa bảo thủ, bất tài, không thể đoàn kết nhau để làm việc lớn.*

190. Nhưng số mệnh định trước mày sẽ gặp kiếp nạn, có trốn thế nào cũng trốn không thoát. Chính đám người thiếu não ở thời hiện đại gọi là anh hùng bàn phím đó, lại có thể mưa dầm thấm lâu mà tẩy não thành công ám vệ Sở Duệ Uyên phái đến giám sát họ.

Vì thế, ám vệ nọ quay giáo phản bội rồi.

Vì thế, trên đường đến Trà Kinh Lâu, tôi bị gã bắt cóc.

80. Quyển 3 - Chương 20: Kiếp Thứ Ba 191 – 199

191. Ám vệ phản thùng vốn là một trong những thuộc hạ xuất sắc của CEO bản triều, kéo theo một đồng phiên phúc là tôi mà vẫn có thể chạy thoát vào vùng núi sâu ngoại thành. “Vốn định đem người giao cho Vương tiên sinh xử trí... Hừm...” Trong lúc đột phá vòng vây, ám vệ này đã bị thương, nói được mấy tiếng liền ho ra một ngụm máu, nhưng thanh đao kề trên cổ tôi vẫn chưa từng buông lỏng, còn vì run rẩy mà cửa ra vài vệt máu nóng sâu. Đang bị trói như cây giò ngồi bệt dưới đất, tôi đặc biệt thức thời mà vội vàng phối hợp: “Ta không chạy không trốn, ngoan ngoan nghe lời người, người đem ta về nộp cho Vương tiên sinh đi.”

Tôi không sợ gã đem mình nộp cho ai. Với tính cách của đám trí sĩ rởm anh hùng bàn phím đó, cho dù có tóm được tôi, bọn họ cũng sẽ kính thỉnh tôi về cung không thiếu một cọng lông chân, nhân tiện bán đứng luôn ám vệ kia để giữ mạng mình. Tôi chỉ sợ...

Tay ám vệ lại ho khan một tiếng, giọng đầy bất đắc dĩ: “Đáng tiếc chỉ sợ bệ hạ đã phái trọng binh lùng sục khắp nơi, ta không có cách nào áp giải ngươi đến chỗ thẩm vấn, chỉ đành cho ngươi chết tử tế ở đây. Ngươi được lợi quá rồi!”

Đệch, tôi sợ, chính là cái này đây!

192. “Vị tráng sĩ này ngươi đừng kích động, có chuyện từ từ nói!” Mắt thấy gã đang định đem mình ra tế thiên địa ngay tại chỗ, tôi vội vã la lên mong gã bình tĩnh lại. Nhưng gã không có một chút dấu hiệu nào tỏ ra muốn bình tĩnh, nhấc tay giơ đao lên cao rồi chém xuống. Cái sọ nhỏ này của tôi, sắp phải lìa xa cái cổ mà nó đã yêu thương gắn bó hai mươi bảy năm trời.

193. Giữa lúc hoảng hốt, tôi theo phản xạ mà nhắm tịt mắt, chờ đợi giây cuối của cuộc đời. Không giống như nhân vật trong phim ảnh hay tiểu thuyết trước khi chết đủ loại kí ức được quay chậm như đèn kéo quân, lúc này, trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng. Chẳng còn gì khác ngoài ba chữ “Sở Duệ Uyên” lặp đi lặp lại không ngừng.

194. Tôi cứ cho rằng quá tam ba bận, phen này mình lại sắp chưa đến tuổi nhi lập đã toi đời. Ai biết, chờ nửa ngày vẫn chưa thấy lưỡi đao chém xuống. Thay vào đó, bên cạnh vang lên từng trận tiếng đao kiếm va chạm. Tôi mở to mắt, thấy một vị anh hùng không biết từ trên trời rơi xuống lúc nào, đang quần nhau với ám vệ phản thù. Vị thiếu niên anh hùng tuy võ công cũng chỉ bình bình, nhưng may sao tay ám vệ lại đang bị thương, vết đâm dưới bụng chảy máu ròng ròng, càng lâu càng rơi xuống thế hạ phong. Đấu qua đấu lại chừng trăm chiêu, cuối cùng, thiếu niên đâm trúng một kiếm vào giữa ngực tay ám vệ.

195. Tôi có chút hoảng hốt mà nhìn khuôn mặt đẹp đẽ lại quen thuộc của vị ân nhân vừa cứu sống mình, đến tận khi dây trói trên người đều được cởi ra, vẫn chưa thể thốt nên lời. Trái lại, vị “cố nhân” dung mạo y hệt khi xưa, thân thể cường tráng hơn kiếp đầu tiên một chút đã mở lời trước: “Ta cứu ngươi một mạng, ngươi đến một câu cảm ơn cũng không nói sao?” Lúc này tôi mới hồi thần, vội đáp tay: “Đa tạ ơn cứu mạng của thiếu hiệp! Dám hỏi thiếu hiệp danh tính ra sao, trú ở phương nào? Chờ ta trở về nhà, nhất định sẽ sắm sửa hậu lễ đến cửa tạ ơn.” Người nọ xua xua tay: “Ta đang chuẩn bị lên đường rong ruổi giang hồ, đi khắp đại giang nam bắc, sơn xuyên hà lưu; chưa đến dăm ba năm sợ chưa thể quay về. Cảm ơn gì đó miễn đi.”

Tôi thầm nghĩ y chắc hẳn học được một thân võ nghệ với ám vệ kia của Sở Duệ Uyên, muốn làm một du hiệp tiêu sái tự tại giống như phụ thân y ngày trước, nhưng ngoài miệng chỉ có thể nói: “Đại ân đại đức của thiếu hiệp to lớn dường này, đâu có lẽ nào không báo đáp.” Y cười tươi: “Nói ân đức, cũng là người trông quả thiện trước. Nếu không phải 5 năm trước khi thấy ta bị đại cữu lăng nhục, người sai người ra cứu, thì hôm nay lúc ở trong thành ta cũng sẽ không chú ý tới người, từ đó một đường theo tới đây.”

Tôi chưa từng nghĩ năm đó chỉ xuyên qua cửa xe nhìn nhau một cái, mà y lại nhớ được mình; vì thế dẫn ra một hồi mới bảo: “Là người?” Y gật đầu: “Là ta.” Tôi bèn đáp bồi: “Hôm đó ta thực sự có lòng muốn giúp người, nhưng vẫn là vị đại hiệp kia ra tay sớm hơn một bước.” Y cười bảo: “Nghĩa phụ đích thực là cổ đạo nhiệt trằng (*), ta muốn học theo người cầm kiếm rong ruổi giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa.” Tôi

còn đang định tán dương, y đã quay đầu nhìn về hướng nào đó trong rừng, sau đó bảo: “Xem ra người muốn cứu người đã đến rồi, ta đi trước một bước.” Nói xong, chọn một hướng khác rời đi.

() Cổ đạo nhiệt tràng: Hành xử theo phép cổ, lòng dạ nhiệt tình. Ý nói chính trực, lương thiện, có tấm lòng nghĩa hiệp.*

Kết luận của #team_nhan_khong_sùng_niên_hạ#: Qua quá nhiều trùng hợp, có thể thấy vốn dĩ Yến An mới là cp do ông trời sắp đặt, Uyên xen vào chống lại thiên mệnh, vì thế bị phạt hai kiếp long đong () :chaytoekhoi:

196. Tôi nhìn theo bóng lưng “cổ nhân” vừa cứu mạng mình khuất dần giữa rừng sâu núi thẳm, thì từ hướng y nhìn ban nãy bất chợt truyền đến tiếng người xôn xao. Chẳng bao lâu, hình ảnh Sở Duệ Uyên dẫn đầu thị vệ, tinh binh hiện ra trong tầm mắt.

197. Vừa trông thấy tôi, CEO bản triều lập tức chạy tới, tôi cũng chạy về phía hắn, một lát sau, thì nhào vào lòng hắn.

“Mính Chi, Mính Chi...” Hắn ôm tôi thật chặt, toàn thân run rẩy, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào: “Ta tưởng rằng người...”

Lúc này, tôi chợt mơ hồ ngộ ra trong mình mình cái gọi là “nhân duyên tạo hóa, chung đắc sinh thiên” (*), bất giác ôm ghì lấy hắn, miệng nói: “Kiếp này, ta nhất định sống với bệ hạ đến bạch đầu giai lão.” Sở Duệ Uyên dẫn binh tĩnh lại, gật đầu: “Khanh Khanh đã nói thế, thì đừng phụ tấm, phải trường mệnh trăm tuổi, cùng trăm trải qua kiếp này.”

() Minh minh hay u minh, là cõi hoang sơ của tự nhiên và tâm thức trong quan niệm Phật giáo. Nhân duyên chính là một chuỗi nhân quả tự tác, luôn chờ cho người ta một con đường.*

198. Sau đó, tôi bị hắn vác về cung, làm một trận đã đời. Đã đời tới mức tôi có chút hoài nghi, cứ tình bị lực tấn thế này, trước khi trường thọ trăm năm tôi đã sớm thẹn hù.

199. Nhưng, thế thì đã làm sao. Có đầu trên cổ, có thâm tình thấm thiết trong tim, có tuyệt thế mỹ nhân đè trên người... Phải tranh thủ hành lạc, Vu Sơn vân vũ, mới không phụ tam sinh tam thế một mối tình duyên.

— CHÍNH VĂN HOÀN —

81. Quyển 3 - Chương 21: Kiếp Thứ Ba – Phiên Ngoại 01 – 10

01. Khi Sở Duệ Uyên lần nữa trùng sinh, đã không còn lấy gì làm kinh ngạc. Chỉ là cách xa chừng đó thời gian, sắp gặp lại Liễu Quân An, hẳn bỗng nhiên lại có chút cảm giác cận hương tình kiếp (*)

() Lấy ý từ bài thơ Độ Hán giang của Lý Tồn đời Đường: “Cận hương tình cánh khiếp – Bất cảm vấn lai nhân” (Gần quê lòng càng sợ hãi – Không dám hỏi người qua đường). Mô tả cảm giác bối rối, hoang mang khi gặp lại thứ/người đã xa cách lâu ngày.*

02. Liễu Quân An lúc này mới chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi. Kiếp trước là một quân vương thọ chung chính tẩm vào hoa giáp chi niên, nhìn thấy người yêu suốt hai kiếp của mình trong bộ dạng thời thơ ấu, đã nảy sinh một loại tình cảm ôn nhu ngọt ngào, lại thêm vào chút cảm giác sủng nịch của trưởng bối khi nhìn con cháu.

03. Kiếp trước nữa, khi chết đi hẳn vẫn còn trẻ, gặp lại Liễu Quân An không thấy cảm khái quá nhiều. Mà lần này, gặp lại Minh Chi, chỉ cảm thấy thiếu niên nho nhỏ kia nhìn thế nào cũng thấy vừa mắt vui lòng, là tình nhân của mình, con trai của mình, là máu trong máu, thịt trong thịt của mình.

04. Sở Duệ Uyên chỉ mong Liễu Quân An kiếp này bình an thuận lợi trải qua một đời, muốn cho giang sơn vững bền, xã tắc ổn định. Vị đế quân đã trải qua kiếp trước đầy ân ân oán oán, vì thế mà quyết định bỏ qua cơ hội cứu mẫu hậu kiếp này... Trong lòng hẳn có hổ thẹn, nhưng không hối hận.

05. Sở Duệ Uyên vốn đã suy nghĩ rõ ràng, nếu Minh Chi của hắn không nhớ ra những chuyện phức tạp kiếp trước, vậy kiếp này để y tự do đi. Khi thiếu niên cùng nhau lớn lên, khi trưởng thành nửa vua tôi, nửa bạn thân. Chờ đến lúc hắn kế thừa đế vị, nếu Liễu Quân An không có ý, đời này kiếp này hắn sẽ chôn sâu tình cảm trong lòng không nói ra lời. Cả hai mỗi người tự mình cưới vợ sinh con, lúc trăm tuổi con cháu đầy nhà, cũng không hẳn không phải là con đường tốt để đi hết cuộc đời.

06. Nhưng Liễu Quân An hóa ra vẫn nhớ, chỉ là đang lừa hắn. Nhóc lừa đảo này lại tiếp tục diễn kịch qua mặt hắn, chắc là lo hắn tính nợ kiếp trước với y. Sở Duệ Uyên bị che mắt suốt nửa năm trời mới nhận ra, trong lòng lại không buồn không giận, chỉ cảm thấy vui mừng, vui mừng vì lại có thêm cơ hội cho một đời này.

07. Kiếp này, hắn nhất định phải gom hết những biến số kiếp trước nắm gọn trong lòng bàn tay. Hắn phải cùng Minh Chi của mình trải qua một cuộc tình đúng nghĩa từ đầu đến cuối, phải bên nhau sớm sớm chiều chiều, đến lúc bạc đầu cũng không chia xa.

08. Sở Duệ Uyên tận dụng hết sức lực mình thu thập được trong nửa năm nay, dùng tốc độ nhanh nhất để bố trí một màn kịch. Một màn kịch mà đáng lẽ diễn biến sẽ là cả hai cùng nhau bị bắt, cùng nhau chạy trốn, cùng nhau phát triển tình cảm. Tiếc thay, người tính không bằng trời tính, giữa đường mọc ra một tay Quan Minh Nguyệt. Gã mà không phải bạn thân của Liễu Quân An, còn có một sư huynh y thuật cao minh, vị hoàng đế tương lai có thể đã điều động gã đến nơi thâm sơn cùng cốc, cả đời không được hồi kinh.

09. May sao, kết quả vẫn tốt đẹp. Khi Sở Duệ Uyên cùng Liễu Quân An nhìn nhau cười, trong lòng bỗng

nảy sinh cảm giác như vừa vén mây nhìn thấy mặt trời. Rất vui, rất ngọt ngào. Vui và ngọt ngào đến nỗi khiến hần hận không thể lập tức đem người nuốt vào trong bụng, ngày ngày dính liền với nhau.

10. Đáng tiếc, thân thể của hần hiện giờ vẫn còn quá nhỏ, chưa đủ năng lực làm gì.

82. Quyển 3 - Chương 22: Kiếp Thứ Ba – Phiên Ngoại 11 – 22

11. Khó khăn lắm mới chờ được đến lúc có sơ tinh, đang muốn thể hiện bản lĩnh, lại bị bảo rằng hành phòng sớm bất lợi cho tính phúc sau này. Vì thế, vị đế quân không muốn chỉ được vui sướng nhất thời đành tiếp tục nhịn. Nhịn đến khi hần đủ 16 tuổi, nhịn đến khi hần tiếp tục theo quỹ đạo của hai kiếp trước mà kế thừa đại thống, hoàn tất việc thủ hiếu cho tiên hoàng.

12. Cách một đời, những chuyện của mấy chục năm, vị đế quân trùng sinh đương nhiên là phải bù cho bằng đủ số. Hai người lưỡng tình tương duyệt cộng phò Vu Sơn, thực sự khiến người ta thân tâm thỏa mãn, sáng khoái lâm li. Ngay cả sau đó Minh Chi của hần thẹn quá thành giận, nói năng bừa bãi, hần cũng chỉ cảm thấy đối phương đáng thương đáng yêu đến tột cùng. Nếu không phải sợ người ta không chịu nổi, hần đã dè ra làm thêm một hiệp. Nhưng dù sao ngày tháng còn dài, hôm nay cắt giảm, ngày sau đòi lại vẫn còn kịp.

13. Vì thế Sở Duệ Uyên lại đợi tròn ba tháng. Đợi đến đêm tân hôn của hần và Liễu Quân An, hai người thực sự tu thành chính quả, bèn đem hết những kim phong ngọc lộ mà đối phương nợ hần đòi về.

14. Sở Duệ Uyên vốn định cùng Minh Chi của hần một đời một kiếp một đôi tình, vạn lý giang sơn này giao cho thái tử kiếp trước cũng không sao. Hoàng thúc là anh em cùng cha cùng mẹ với tiên hoàng, nhận cháu đích tôn của ông làm con, giang sơn này cũng không bị coi là không có người kế thừa. Nhưng Minh Chi của hần lại một lời thức tỉnh người trong mộng, khiến hần liễu ám hoa minh(*) mà tìm ra con đường mới.

(*) Lấy ý từ câu thơ trong bài *Du Sơn Tây Thôn* của Lục Du đời Tống: “Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ – Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (Núi non trùng điệp sống suốt quanh tường không có lối ra – Bóng liễu, sắc hoa xuất hiện trước mặt, liền biết có thôn làng). Ý chỉ đang lúc cùng đường thì tìm ra lối thoát.

15. Vị đế quân trùng sinh đương nhiên vui mừng vì người yêu quan tâm mình, không chút quyền uyển với quyền thế, lại không nhịn được mà so sánh với cách cư xử của đối phương hai kiếp trước. Hần âm thầm phát hiện ra điều gì đó.

16. Nhưng, thế thì đã làm sao. Đời trước đã qua, ân ân oán oán, chân chân giả giả đều đã hóa thành một nắm đất vàng. Chỉ cần kiếp này thật lòng thật dạ, ngọt ngào mãi mãi, hà tất phải tự mua dây buộc mình, luẩn quẩn với những thị thị phi phi vốn đã cách một lần sinh tử.

17. Vì thế, kiếp này, Sở Duệ Uyên có tình nhân trong lòng, có con ruột bên gối. Điều đáng tiếc duy nhất là thái tử không do Minh Chi của hần tự mình sinh ra. Hần làm hoàng đế 3 kiếp, có ngàn lần bản lĩnh, vạn lần quyền thế, nhưng vẫn không có cách nào khiến nam nhân sinh con được. Như vậy, chỉ có thể khiến đứa trẻ coi Minh Chi như mẹ đẻ. Cho dù có một ngày, hần không may ra đi trước, Minh Chi vẫn có người để

nương tựa, không bị những kẻ lòng mang địch ý khi nhục.

18. Lập Liễu Quân An thân là nam nhân làm hoàng hậu, Sở Duệ Uyên đương nhiên biết rõ trong triều và giới danh sĩ có không ít người phản đối. Cho dù hắn đã làm một minh quân thánh giả lưu danh thiên cổ, đám “thanh lưu” chỉ biết hà khắc với người mà chưa từng xét lại bản thân đó cũng không nể sự nghiệp ngàn thu mà bớt giữ hắn một câu chỉ trích. Sở Duệ Uyên không muốn gây ra một vụ án văn rầm rộ, bèn phái vài ám vệ đến giám sát mấy kẻ đầu lĩnh. Thật không thể ngờ, trong số ám vệ hắn phái đi, lại có một kẻ thiếu chút nữa đã khiến Minh Chi lâm vào kiếp nạn.

19. Khi thống lĩnh ám vệ báo tin Liễu Quân An bị cướp đi, Sở Duệ Uyên thoáng chốc đứng cũng không đứng vững. Trong đầu hắn không khỏi tái hiện cảnh tượng Minh Chi chết ngay trước mặt hắn hai kiếp trước. Tam sinh tam thế, mỗi lần đều là lúc hai mươi bảy tuổi. Phải chăng đây là hố sâu mà số mệnh đã định trước hắn và Minh Chi không thể vượt qua?!

20. Lúc đó, ám vệ và cấm vệ quân hộ tống Liễu Quân An đều đã đuổi theo vào trong núi, Sở Duệ Uyên lại điểm thêm tinh binh, ngựa không dừng vó truy tìm. Trong lòng hắn chỉ biết không ngừng cầu nguyện, cầu ông trời dù có phải cắt bớt thọ mệnh của hắn, cũng đừng để Minh Chi của hắn thêm lần nữa sớm qua đời. May sao, ông trời có đức hiếu sinh. Hắn và Minh Chi lẩn trốn ba kiếp, cuối cùng cũng không phải sinh tử biệt li khi chưa đầy tuổi nhi lập.

21. Khi ôm Liễu Quân An vào lòng, trong minh minh Sở Duệ Uyên cảm nhận được cái gọi là “nhân duyên tạo hóa, chung đắc sinh thiên”. Chỉ nguyện được như lời Minh Chi, hai người trường mệnh trăm năm, bạch đầu giai lão.

22. Nhưng bạch đầu giai lão là chuyện của trăm năm sau, còn chuyện quan trọng nhất bây giờ lại là chuyện khác.

Ân oán kiếp trước đã qua, tình duyên kiếp này còn dài... Phải tranh thủ hành lạc, Vu Sơn vân vũ, mới không phụ tam sinh tam thế một mối tình duyên.

— TOÀN VĂN HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-chi-la-phuong-nhan-khong>